JAN HUDSON
Doi bărbaţi şi o femeie

ALCRIS M-94

Capitolul 1

„Casa este superbă iar insula pare ruptă dintr-un basm”, îi scrisese Silvia. Dar atunci când a sosit de la Londra, Caroline a descoperit cu uimire că nu era vorba chiar despre o «casă».

Cu şirul ei nesfârşit de camere şi de saloane, cu ale sale patio umbrite şi cu terasele suspendate deasupra mării, casa se înălţa albă, înveselită de obloanele de un albastru intens, printre pinii frumos mirositori şi trandafirii din grădină roşii ca focul.

La poalele ei, Mediterana se înfăţişa privirii asemenea unei ţesături lucioase de mătase, care avea uneori nuanţe de smarald, iar alteori de turcuoaz. Un soare arzător se reflecta pe suprafaţa liniştită a apei.

E ceva specific Ciprului, şi totuşi foarte diferit, precizase Silvia în scrisoarea ei. E mult mai multă verdeaţă, mult mai multă umbră, decât într-o grădină botanică protejată în mod constant de soare. Foarte puţini ciprioţi au putut să pătrundă aici, întrucât este un domeniu privat.

Insula aparţinuse într-adevăr unui multimiliardar, care construise aici o reşedinţă de vară, însă nu venise niciodată să locuiască în ea. După aceea, a fost ocupată de un colonel pentru a deveni în cele din urmă destinaţia favorită a colaboratorilor şi personalului ONU care lucrau în Cipru.

În acea vară, toridă ca de obicei în Cipru, venise rândul Silviei şi al celor trei copii năzdrăvani ai ei să profite de ea, alături de vreo alte douăsprezece familii, de vreme ce erau atât de multe camere.

Caroline va fi deci binevenită aici.

Pentru ca surioara ei să nu-şi facă nicio grijă, adăuga Silvia, mamele au cerut cu fermitate o tânără, oferindu-i-se, în schimb, casă şi masă. Şi cum una dintre mame băgase de seamă că pruncii ei ştiau totul despre folclorul cipriot,

dar nimic despre Robin Hood sau despre Merlin Vrăjitorul, Caroline va fi cu adevărat indispensabilă să-i iniţieze pe micuţi în vechile tradiţii englezeşti.

O legătură regulată cu Ciprul se făcea cu elicopterul. Paul, soţul Silviei, era responsabil cu asta. Adesea, el era însoţit de un prieten, Clement Gasc, botanist, însărcinat cu cercetarea florei Ciprului.

***

Caroline îi întinse ursuleţul lui Jamie. Rămas ultimul după plimbarea din acea după-amiază, venea alergând spre mama lui. Stătură puţin de vorbă, profitând de faptul că soarele apunea, iar aerul devenise mai respirabil.

Elicopterul nu va mai veni în seara aceea, se gândea cu puţină nostalgie Caroline. Dar, obişnuindu-se cu viaţa pe insulă, putu să distingă, în pofida depărtării, o minusculă pată neagră pe marea irizată.

Îi era cu neputinţă să-şi dea seama, de la distanţa la care se afla, care era dimensiunea vaporului şi, deci, numărul de vizitatori, jocul favorit al locuitorilor unei mici insule atât de izolate.

Lăsându-i pe Jamie şi pe mama lui să se îndepărteze ţinându-se de mână, se aşeză la poalele unui pin mare ca să se uite răbdătoare cum se măreşte pata neagră.

Răbdarea, calitate indispensabilă în Cipru, era foarte cultivată de oamenii locului.

Silvia nu vedea în asta decât nepăsare sau lăsare în voia sorţii, dar Clement, mai apropiat de ciprioţi, recunoştea un «then pirari», «nu-i nimic», sau un «entaksi», «e bine, merge», formule atât de preţioase în relaţiile sociale de pe insulă.

Pata neagră luase acum forma unui mic iaht sărind printre jerbe de spumă pe creasta albă a valurilor. Caroline

putu să distingă carcasa în alb şi albastru a lui „Jonathan”, condus cu îndemânare printre primejdioasele recife din împrejurimile insulei. Cârmaciul era cu siguranţă Ted, ataşat al unei unităţi de marină din Limassol, şi care asigura legătura cu Ciprul în alternanţă cu elicopterul. Soţia lui va fi bucuroasă astăzi.

Caroline era dezamăgită, poate mai mult decât voia să recunoască în sinea ei. Dar cine ştie... Fixă cu privirea vasul ca să-şi dea seama cine era unicul pasager.

Mărunţel şi zvelt, stătea cu coatele lipite de balustrada iahtului. Privind înainte, chiar cu faţa spre Caroline, părea foarte cufundat în gânduri, indiferent la spuma care îi năclăia pielea bronzată şi părul blond, în dezordine.

Cu neputinţă! Ciprul era departe, foarte departe de Canada şi de ambiţioşii care visau să o cucerească!

Dar deja Ted se ridicase în picioare şi-i făcea semn cu mâna.

— Hei, Caroline!

Vasul încetini şi viră puţin, cu motorul oprit.

— Cumnatul dumneavoastră nu vine astăzi. Nici copilotul lui obişnuit, îmi pare rău.

— «Entaksi, entaksi», spuse Caroline, încercând să zâmbească.

— Nici măcar nu ştiu ce i-a reţinut, habar n-am... Dar, daţi-mi voie să vă prezint pe...

Însoţitorul lui Ted sări dintr-odată pe micul ambarcader şi, întorcându-i spatele Carolinei, se duse grăbit spre parâme. Ted părea încântat că are un cunoscător la bord.

— Caroline, el este John Percey, spuse Ted vesel, în timp ce acesta se ridica.

— «Septimo»... Ne cunoaştem deja, spuse el cu un aer nepăsător, în timp ce îl ajuta pe Ted să ducă materialul la mal.

Apoi, cât se poate de firesc, luă doi saci în spinare şi se

îndreptă cu paşi mari spre casă, aruncând următoarele vorbe:

— Nu vă deranjaţi pentru mine, am să mă duc să mă curăţ puţin.

— Ce mai întâmplare! Să înţeleg că vă cunoaşteţi deja? întrebă Ted, uluit.

— Da.

— „Septimo”, ce a vrut să spună?

— Acum şapte ani eram logodiţi.

Carolinei nu-i venea să creadă că a putut să spună aşa ceva atât de uşor. Dar această sosire atât de neaşteptată depăşea bunul simţ.

— Oh! Dar eu nu… Credeam că… dumneavoastră şi Clement, deci? Ce se va întâmpla? Înţeleg că trebuie să vă limpeziţi gândurile!

— Şapte ani e mult. Nu ai de ce să te temi, Ted, zise ea, reuşind să zâmbească liniştit.

— Să sperăm… Aici, toată lumea îl apreciază foarte mult pe Clement.

— Iar eu sunt prima care o face, Ted, te rog să nu uiţi asta!

— Ştii, îmi pare rău pentru Clement, nu ştiu ce s-a întâmplat. Nu mai ştiu nimic despre el de câteva zile.

— A avut ceva de făcut, sunt sigură de asta! Nu-ţi face griji. Oh, dar priveşte cine vine, spuse ea, bucuroasă că poate schimba subiectul.

Ted se întoarse spre cei doi micuţi care veneau în graba mare spre tatăl lor. Uşurată de această întrerupere, Caroline se destinse puţin.

Nu-i trebui prea mult să-şi dea seama că era gâtuită din pricina emoţiei. Se îndreptă spre casă păşind apăsat, dar gândurile îi hoinăreau departe, cu mult în urmă.

***

Caroline urcă treptele peronului mărginit şi de o parte şi de cealaltă de acei trandafiri magenta. Adeseori, Clement îi compara părul de culoarea chihlimbarului cu ei. Sunetul vocilor însufleţite îi dădu de ştire că John făcuse cunoştinţă cu mica lor bandă. Erau toţi în salon, captivaţi de prezenţa lui vibrantă. Veselia şi pofta lui de taifas erau la fel de eficace. «Iar Silvia nu face excepţie!», constată Caroline, puţin şocată. Silvia râdea la vorbele lui, ca şi ceilalţi.

Caroline o privi cu compătimire pe sora ei, care totuşi nu catadicsi să vină la ea. Fără zgomot, ieşi din încăpere şi se duse în camera ei. Simţindu-se în siguranţă în spatele uşii închise, avea impresia că e foarte departe de toate astea, ca şi cum s-ar fi petrecut în vis.

Dar foarte repede, sunetul vocilor pătrunse până la ea, iar dintre ele, putu distinge râsetele surorii ei şi timbrul sonor al lui John. Vorbea la fel de repede, mânat parcă de un soi de aviditate, de curiozitate pentru ceea ce se întâmpla în jurul lui. Caroline se gândea la glasul blând şi aşezat al lui Clement, un glas care îi cunoştea gusturile şi ştia care erau lucrurile importante. Clement. Oare unde era acum? De ce nu o înştiinţase?

Caroline era supărată pe el pentru că era departe, iar ea avea nevoie de el. Nevoie? Şi de ce, mă rog? Prezenţa lui John nu schimba nimic, absolut nimic în privinţa ei.

Din nou, vocea lui John părea că le domină pe toate celelalte. Confuză, Caroline îşi dădu seama dintr-odată că-l asculta în mod deosebit pe el. Atât de mult timp aşteptase, veghease, sperase! Şapte ani lungi de singurătate…

Absenţa ei va fi în mod sigur remarcată. Era inutil să atragă atenţia asupra ei. Dădu odată cu peria prin păr, mândră de reflexele lui de foc – dar acestea erau vorbele lui John! Clement se limita la «trandafirii magenta»…

Pe terasă, tot John era în centru, monopolizând atenţia

tuturor, fără cel mai mic efort. Chiar şi copiii intraseră parcă sub vraja sa. Cândva, îi vorbise de dragostea lui pentru copii, de dorinţa lui de a avea. Oare îşi împlinise acest vis?

Pentru prima dată de când sosise pe insulă, Caroline îndrăzni să-l privească, chiar dacă pe furiş. Avea aceleaşi trăsături, aproape aceeaşi expresie a feţei ca altă dată, ca şi cum ar fi făcut un salt în timp. Dar ea se schimbase oare mult?

Cineva îl întrebă dacă ajunsese în această parte a lumii din motive profesionale, dacă mergea neînsoţit în această călătorie, sau poate cu soţia lui?

— Nu, nu, fără soţie, spuse el prompt, fără să-i arunce măcar o privire Carolinei.

Lucra, explică după aceea, pentru o organizaţie mondială de ajutorare a ţărilor subdezvoltate.

— Nu prea ai cum să şomezi cu o asemenea meserie, cred că vă imaginaţi. Mereu pe drum, o zi aici, alta dincolo... Că tot veni vorba, cum e aici? După toate aparenţele, nu e chiar atât de înspăimântător, zise el dând din cap aprobator în faţa feţelor bronzate care îi zâmbeau, a grădinilor înflorite şi a faţadei albe a imensei clădiri care avea în faţă impunători trandafiri... Magenta, se gândi Caroline, urmărind privirea plină de admiraţie a lui John.

— Nu, ne descurcăm. Nu a fost încă atinsă cota de alertă, zise Ted cu o sclipire jucăuşă în priviri, arătând spre mica bandă de copii îmbrăcaţi în ţinută estivală şi care stăteau cuminţi în jurul lor. Conversaţia se învârti în jurul Ciprului şi al recentelor sale progrese economice.

— În opinia lui Clement Gasc, care-şi cunoaşte bine interesul, observă Ted, Ciprul va deveni în curând o destinaţie obişnuită pentru turiştii europeni. Iar cel care spune turism, spune prosperitate. Legătura se face de la sine.

— Doar n-o să ne părăsiţi pentru atâta lucru, se auzi o

voce de femeie. Aproape nimeni nu vine să ne vadă aici. În afară de soţii noştri!

În râsetele generale, Ted preciză că permisul lui de şedere expira peste douăzeci şi patru de ore şi că „Jonathan” va pleca a doua zi, înainte de marea căldură a după-amiezii.

— Dar dumneata, John?

— Sunt luni de zile de când n-am mai plecat nicăieri, de aceea am ordin să opresc maşinile.

— Pentru cât timp?

John o privi pe frumoasa curioasă cu un fermecător zâmbet călduros, zâmbet care o făcu pe Caroline să se simtă dusă înapoi în timp.

— Am rara fericire de a decide eu însumi asta.

— Ce norocos mai sunteţi! exclamă Ted. Prin urmare, vă veţi plimba prin Cipru?

— Tocmai sosisem când mi s-a semnalat un drum iminent pe această insuliţă. Atunci am spus «banco», şi nu regret. Cum se numeşte acest paradis?

— Nu are nume. Această insulă este privată, iar proprietarului ei nu i-a păsat niciodată de ea, ceea ce ne-a şi permis s-o ocupăm. Deci, să nu ne plângem prea mult.

— E incredibil! Şi v-a trecut vreodată prin minte să-i daţi un nume, de vreme ce tot staţi în ea?

— Am vorbit adesea despre asta, dar fără să ajungem la vreun rezultat. Femeile doreau să-i pună un nume romantic, ceva de genul „Vis albastru” sau „Praf de aur”. Copiii, în schimb, i-au spus «Portul piraţilor» sau «Tărâmul urşilor».

— Dar «Insula Vineri» cum vi se pare? spuse Caroline, aproape fără să vrea.

— Nu e rău deloc, o aprobă Ted. Vezi, tu, John, în Cipru se spune «Vinerea Râsetelor, Sâmbăta Lacrimilor». Se potriveşte de minune cu micul nostru refugiu, nu-i aşa?

— Atâta vreme cât nu îţi petreci aici sfârşitul de

săptămână!

John vorbise fără să se uite la Caroline, dar ea simţea că ţinea cont de prezenţa ei. Totul părea simplu, normal. Până şi Silvia părea că uitase trecutul. „Şi eu aş putea”. Dar Caroline îşi reveni repede: John excela în arta de a-i face pe oameni să se simtă în largul lor.

La cină, John conduse conversaţia strălucitor. Persoanele de la masă, aproape toate femei, se însufleţiră şi se înveseliră din nou. La fel se întâmplă şi cu copiii. Toţi apreciau prezenţa vizitatorului care rupsese şirul atât de liniştit al zilelor, în imensa casă albă.

John fusese adoptat de-a binelea, chiar şi de Silvia. Oare unde era Clement în clipa aceea? Părea atât de departe!

În vacarmul general, rezerva Carolinei trecu neobservată. Vinerea Râsetelor.

Deveni din nou conştientă de prezenţa celorlalţi numai când îi văzu plecând de la masă. Dintr-odată, John apăru lângă ea, şoptindu-i la ureche:

— Vei sfârşi prin a atrage atenţia asupra ta, dacă vei continua să mă eviţi.

— Da, ştiu. Calmul propriei sale voci o miră. După cină, am obiceiul să-i culc pe copii, iar dacă n-o fac şi în seara asta, va fi bătător la ochi.

— Copiii? Şi ai tăi?

— Spuneai că nu sunt pentru mine, dacă nu mă înşel, spuse ea scurt, dar imediat regretă această întoarcere periculoasă în trecutul lor comun.

— Deci, nu ai uitat... Tot a mai rămas puţin loc pentru mine în inima ta, zise el, apropiindu-se pe nesimţite de ea.

— Nu, nu vorbi aşa. Nu mai serveşte la nimic, acum.

— N-ai uitat, i-o tăie el cu gravitate.

O lăsă să plece, dar prezenţa lui o însoţi până în camera copiilor. Când toţi adormiseră, chiar şi micul Jamie cu ursuleţul de care nu se despărţea niciodată şi pe care, mai

ales, nu trebuia să-l consideri o jucărie, Caroline coborî din nou. John avea dreptate: absenţa ei nu făcea decât să atragă atenţia.

Adulţii se duseseră în linişte în patio, sporovăind cu un pahar de băutură în mână sau visând sub stele, tăcuţi.

Încordată, rezervată, Caroline era departe de acea stare de nepăsare în care păreau că se complac ceilalţi. Tulburarea ei va fi remarcată, i se vor pune întrebări.

Până la urmă, se ridică un mic grup, apoi încă unul şi Caroline, făcând eforturi să nu alerge, se ridică foarte calmă şi-şi acordă chiar luxul de a face câţiva paşi prin faţa casei. Într-un mod foarte firesc, John i se alătură şi amândoi se opriră în faţa trandafirilor magenta care-şi răspândeau parfumul în acea noapte de vară.

O lumină se stinse în casă, iar ei rămaseră aşa, luminaţi de razele lunii, auzind numai zgomotul valurilor care se loveau de stânci.

— Caroline... singură pe insulă... Aşadar, eşti liberă în continuare?. Iar mie nu îmi ceri nimic?

— Ai spus deja asta tuturor: călătoreşti singur.

Îi păru rău pentru tonul încrâncenat, aproape agresiv cu care rostise aceste cuvinte.

— Ah, dar aş fi putut să mă căsătoresc... înainte.

— Şi ai fi avut acum copiii pe care îi visezi? întrebarea o luă pe nepregătite. Caroline nu mai îndrăzni să scoată un cuvânt. Dar John privea marea nesfârşită şi răspunse liniştit:

— Ah, uite! Dar nu am... şi sunt singur.

— Şi fără vreo obligaţie...

Era iar agresivă! îşi muşcă buzele, stânjenită.

— Ascultă, Caroline, spuse el, dintr-odată pe un ton tranşant. Ştiam că locuieşti aici. Zvonurile aleargă repede în această ţară. Nu am venit întâmplător.

— Şi de ce-ai venit, mă rog? întrebă ea cu nerăbdare.

— Ca să aflu. Nu te gândeai la această posibilitate, nu-i aşa? Deşi tăcea, înăuntrul Carolinei se dădea o luptă acerbă între teama de a şti mai multe şi această ciudată agresivitate care nu-i dădea pace.

— Cine e acest Clement mereu absent? întrebă el, dintr-odată.

— E un expert în botanică. Există un termen mai savant care desemnează ce face el, dar, pe scurt, veghează la conservarea florei. În Cipru, el…

— Ce înseamnă el pentru tine?

În mod evident, John era hotărât să afle totul fără întârziere. Totuşi, Caroline ezită ceva timp. Apoi, dintr-odată, îi fu mult mai uşor să vorbească.

— Mă voi căsători cu el.

Caroline avu impresia că vorbele ei făcuseră o mare gaură în spaţiu, ca un obiect drag căzut în fundul unui heleşteu. Felul în care reacţionă John fu ca o palmă pentru ea: o privi cu asprime din creştet până-n tălpi şi apoi, dintr-odată, izbucni în râs.

— Şi asta ce înseamnă pentru tine? Absolut nimic. Ştiu unele lucruri. Nu-i aşa, draga mea Caroline?

De parcă vedea negru-n faţa ochilor, îl împinse, respingând mâna care o mângâia uşor, şi se duse în camera ei aproape alergând. Bezna liniştitoare, protectoare de aici, o învălui. Revenindu-şi oarecum, se apropie de fereastră, aşezându-se cu coatele pe balustrada de fier vopsită în albastru. O luminiţă roşie pâlpâia în noapte printre copacii din grădină. Iar ea credea că el e singur afară, cu o ţigară în mână.

Oare şi el se ducea cu gândul înapoi în timp?

***

A doua zi, John se purtă cât se poate de firesc şi de

prevenitor. Fermecător cu femeile, binevoitor faţă de copii, participă la marea plimbare din acea după-amiază. Între două reprize de-a ascunselea cu copiii, reuşi să rămână puţin singur cu Caroline.

— Trebuie să-mi cer scuze, Caroline. M-am comportat ca o brută.

— Dar credeai ce spuneai, nu-i aşa? Nu era ceva... improvizat, după câte am putut să-mi dau seama. Chiar atât de tare puteai să mă urăşti? Credeam totuşi că ai uitat.

— Ştii, anumite lucruri lasă urme, chiar şi când încerci să uiţi.

— Mai ales atunci când nu ai dreptul să greşeşti, nici măcar să eziţi. Spuse ea cu nostalgie, ca şi cum remarca lui John o făcuse să se întoarcă în timp.

— Numai eu am greşit.

— Oh, John, toate astea sunt atât de îndepărtate! Merseră în tăcere, liniştiţi, armonizându-şi parcă paşii cu umbra ca de pâslă a pădurii de pini. Râsetele şi strigătele copiilor păreau să fie singura legătură cu lumea exterioară. Vocea lui John era la fel de blândă ca foşnetul pe care-l făceau acele de pin atunci când păşeau.

— Da, ai dreptate, Caroline. Să uităm trecutul, spuse el, ca şi cum tocmai îşi schimbase părerea. Nu mai serveşte la nimic. Şi apoi, toate astea s-au întâmplat cu mult timp în urmă. Iar prezentul este atât de bogat, atât de plin de promisiuni.

Tulburată, Caroline simţea cum această voce mângâietoare o făcea să-şi piardă cumpătul.

Cu uşurare, se aplecă asupra lui Jamie care venise alergând la ei.

— Mătuşă Caroline, îmi ţii şi mie în braţe pe Urs Albastru? E puţin obosit.

— Da, dragule. Intrăm în casă imediat.

Luă ursuleţul care trebuie să fi fost cândva albastru şi

strânse mânuţa dolofană a băieţelului. Ţinând ursuleţul de pluş la piept, simţi privirea lui John aţintită asupra ei.

A doua zi, John, la fel de atent şi de prevenitor, se dovedi peste măsură de răbdător, ceea ce era aproape o dovadă de vitejie din partea lui. Caroline îl ştia autoritar şi impulsiv, neliniştindu-se la cea mai mică întârziere, aşa încât aprecie cu măsură eforturile sale şi dorinţa lui de a-şi asuma responsabilităţi. Numai ochii lui păreau că-i trimit aceleaşi mesaje de blândeţe ca în ajun.

Chiar şi timpul se schimba în funcţie de stările lor: arşiţa verii ceda locul unui aer mai rarefiat. Câteodată, o briză puţin mai puternică aducea mireasma portocalilor şi arbuştilor de mimoză.

Clement o prevenise în legătură cu această vară indiană, specifică Ciprului:

— Culorile nespus de frumoase şi miresmele îmbătătoare ale florilor te duc într-o stare vecină cu beţia.

— Cât de mult iubeşti Ciprul! exclamase Caroline, purtată parcă de atâta pasiune.

— În «Bacantele», Euripide a consacrat-o drept «Insula Iubirii». Pentru mine e o insulă a iubirii... Mai ales de când mi-am găsit aici sirena, adăugă el tandru, luând-o în braţe.

Pe Insula Vineri, Caroline se gândea la Cipru, care i se părea dintr-odată atât de îndepărtat şi de inaccesibil. «Clement, Clement, spuse ea cu o voce misterioasă, spune-mi că mă iubeşti, sunt aici, Clement...»

Un imens soare roşu cobora la orizont când elicopterul străpunse cerul. Peste câteva secunde, zgomotul său umplu aerul. Elicopterul ateriză într-un vârtej de praf şi de frunze. Paul coborî pe pământ. Un singur pasager îl urmă.

Caroline ieşi din micul grup. Ştia că Paul n-ar fi aşteptat dac-ar fi avut un mesaj pentru ea.

Coborî alergând spre plajă şi se îndreptă pe malul apei spre o imensă stâncă izolată.

Soarele care apunea făcea să strălucească marea, inundând cu razele sale tot apusul în direcţia Ciprului. Să fie martoră la atâta frumuseţe fără Clement i se părea ceva aproape nedrept. Noaptea va fi şi mai frumoasă, aproape insuportabilă fără Clement. Promisese totuşi că se va întoarce cât mai repede cu putinţă şi că va aduce…

— Ştii, draga mea – Clement nu-i spunea niciodată Caroline, găsind acest nume prea copilăresc – ăsta nu va fi niciodată unul din diamantele tale.

— Diamantele mele? N-am vorbit niciodată de diamante.

— Niciun safir, niciun smarald, niciuna din acele pietre preţioase despre care se vorbeşte atâta. Eşti de acord?

— La ce te gândeşti, Clement?

— Pe Insula Iubirii mele se nasc extraordinare filigrane de argint. Compoziţii miraculos de fine şi de îndrăzneţe. Cea pe care am văzut-o are o piatră mult mai preţioasă. Pentru Sirena mea.

— Clement. Sunt atât de fericită!

— Când mă voi întoarce, îţi va aparţine. Schiţă un zâmbet foarte frumos. Iar în schimb, tu îmi vei da inelele de logodnă.

— Mă intimidezi. Ce înseamnă asta?

— Dar nu ştii nimic despre Cipru! Totuşi, această legendă este foarte celebră. O femeie de pe insulă, dorind să fie sigură de fidelitatea soţului ei, se duse la un vrăjitor. Acesta îi dădu un inel format din şase cercuri legate între ele printr-un motiv foarte complex: dacă soţul ar scoate de pe deget acest inel, ar avea nevoie de ore întregi ca să-l reconstituie.

— Să înţeleg că ne ţineţi în captivitate! spuse Caroline, râzând.

— Nu e decât o legendă, dar aceste inele sunt atât de legate de Cipru.

Aşezată pe stânca ei, Caroline era singură, fără diamant,

fără inele de logodnă. Fără nicio veste de la Clement. Era din ce în ce mai întuneric, milioane de stele scânteiau pe cerul ca de catifea, milioane de reflexe argintii se puteau vedea pe marea nesfârşită. Magia nopţii, frumuseţea ei care te lăsa fără respiraţie, făcea să i se strângă inima şi se simţi mică în faţa întunericului insondabil.

— Caroline!

Abia perceptibilă, o voce prietenească şi caldă o aduse cu picioarele pe pământ. John se apropiase în tăcere, nisipul sufocând orice zgomot de paşi.

Surprinsă şi bucuroasă în acelaşi timp, Caroline se ridică să-l întâmpine. Când îşi întinse braţele primitoare, ea se cuibări aproape spontan la pieptul lui.

Capitolul 2

La cină, Caroline nu avu de ce să roşească în faţa lui John. Nu profitase de elanul ei spontan, ci o făcuse să se simtă din nou liberă. Cât de departe era bărbatul de acum de tânărul impulsiv de altă dată! În timp ce se îndreptau liniştiţi spre casă, John îi vorbi despre munca lui: o mare întreprindere de ajutorare a defavorizaţilor şi nevoiaşilor, indiferent de rasă sau de religie.

— Ştii, Caroline, e atât de minunat să poţi fi folositor celorlalţi. Lucrul acesta m-a transformat complet, adăugă el după un moment de ezitare.

— Dar ai fost întotdeauna generos, John! O persoană foarte bună!

— Dar nu suficient de bună, nu-i aşa?

Pusă în gardă de tonul lui tăios, Caroline se abţinu să răspundă. Nu voia să retrăiască tumultul primei zile.

— Să nu mai vorbim despre asta, John.

— De ce nu? Din cauza acestui Clement, nu-i aşa?

Pentru o clipă, voi să se apere, apoi se hotărî să spună adevărul.

— Da, aşa e, din cauza lui.

Se opriră tăcuţi la umbra ultimilor pini care erau chiar în faţa casei. Aparent potolit, John îi atinse în treacăt mâna fină, lipsită de podoabe.

— Nici măcar nu v-aţi logodit... Ce vă reţine? Tulburată, ea nu şovăi decât o clipă, dar el remarcă asta.

— Când se va întoarce Clement...

— Când? Când trebuie să se întoarcă?

Caroline evită să-l privească, conştientă că buzele îi tremurau şi că i se formase un nod în gât.

— Ştii, Caroline, continuă el cu o voce schimbată, nu mai sunt acelaşi om. De data asta voi aştepta, te voi aştepta. Să vină, nu va fi numai el.

După o cină foarte animată, la a cărei veselie nu putu participa, când fu singură cu copiii se simţi mai mult decât uşurată.

O făcu să se simtă bine faptul că îi culcă şi că îi văzu cum sunt cotropiţi încetul cu încetul de somn. Îşi uită astfel grijile şi această nevoie intensă de a-l avea pe Clement lângă ea.

Zăbovi mult timp lângă micul Jamie şi, bineînţeles, lângă Urs Albastru, fericită că poate să-i acorde micuţului atenţia pe care şi-o dorea atât de mult.

Până la urmă coborî, găsi salonul golit, cu excepţia unui vag murmur de voci, dintre care o distinse pe cea a lui John, venind dinspre patio. Când era pe punctul de a se alătura grupului, Candice îi zări pe Paul şi pe Bob Burgin pe una din terase. Stăteau cu spatele la ea, dar ceva în atitudinea lor o făcu să rămână pe loc.

— Poate că nu e decât o coincidenţă.

Vocea lui Paul era suficient de încordată, chiar presantă, ca s-o nelinişteasc㠄, dar ce auzi după aceea o făcu să rămână pironită locului.

— Cu numele acela? Clement Gasc?

— Se poate întâmpla.

— Ştii, îmi e greu să cred una ca asta.

— Iar mie îmi e greu să mă îndoiesc de Clement.

— Iartă-mă, Paul. Dar dacă nu e decât o greşeală?

— În orice caz, asta trebuie să rămână între noi. Am rupt pagina cu pricina din ziar. E inutil ca ceilalţi să vadă asta, Dacă revine Clement. În sfârşit, întoarcerea lui va dezminţi toate astea.

— Dacă nu, nu s-ar mai întoarce… Să mai aşteptăm, deci. Iar pe această fată, Dority Robbins, o cunoşti?

— Avea o reputaţie proastă. Se vorbea cândva despre ea în Cipru. Apoi s-a întors la Londra.

— Iar după aceea a…

— Conform articolului, da.

Tăcură amândoi. Paralizată de emoţie, Caroline lupta împotriva dorinţei aproape de nestăvilit de a se duce alergând la ei, de a-i obliga să-i spună tot adevărul.

Când îi auzi întorcându-se în salon, ca din reflex, Caroline se îndreptă păşind liniştită spre patio.

Cu prima ocazie, dispăru. Repede, pe hol, lângă telefon, ziarul. Evident, pagina lipsea. Avu grijă să noteze numărul şi data apariţiei.

Întinsă pe pat, în bezna din cameră, cu ochii larg deschişi în pofida orei înaintate, îşi repeta pentru a nu ştiu câta oară conversaţia celor doi bărbaţi. Întrebările o asaltau, dar toate duceau în acelaşi punct: când se va întoarce Clement. Iar îndoiala punea din ce în ce mai mult stăpânire pe ea: dacă se va mai întoarce.

În mod ciudat, de data asta nu mai vru să-l cheme lângă ea, nu mai dori prezenţa lui liniştitoare între ea şi John. Încrederea îi fusese clătinată.

Şi totuşi, nu se simţea tristă. Ca şi cum, obligată în mod brutal să nu se bizuie decât pe ea însăşi, descoperea că e mai puternică decât crezuse.

***

Clement sosi a doua zi dimineaţa. Nu alergă cu braţele întinse la el să-l întâmpine. Relaţia lor nu era încă oficială, nici măcar stabilită. Sărutările în public, se gândea ea, erau pentru cuplurile recunoscute, pentru cei care îşi promiseseră ceva anume. Şi-şi lăsaseră anumite lucruri drept chezăşie a jurămintelor făcute.

Aşteptă, aşadar, alături de micul grup a cărui bună dispoziţie era întreţinută de John ca elegantul feribot să acosteze, iar Clement, ca şi alţi patru sau cinci taţi să pună piciorul pe pământ.

— Bună ziua, Clement, spuse ea.

Înalt şi zvelt, Clement înainta cu o uşurinţă şi o delicateţe cât se poate de fireşti, fapt care-i mai îmblânzea trăsăturile feţei oacheşe, puţin uscată de soarele Ciprului. Clement Gasc părea că se contopeşte cu acest pământ mediteranean pe care îl iubea atât de mult şi ducea cu el o mireasmă de nedefinit a ceţii dese din Anglia.

El îşi îndreptă asupra ei o privire neaşteptat de limpede, de un albastru pătrunzător.

Ca şi în prima zi, Caroline simţea cum ceva nevăzut o împinge fără voia ei spre el.

— Bună ziua, tuturor!

În mod evident, nu exista nicio Caroline pentru el. Nici dovezi de tandreţe deplasate, în public. Dar atunci, ce o tulbura atât?

— Clement Gasc, John Percey…

Caroline făcu prezentările pe un ton degajat şi se îndreptară cu toţii spre casă.

Ea îi anunţă că trebuie să ajute la pregătirea seratei, o mică petrecere în onoarea vizitatorilor. Plecă repede, lăsându-i pe cei doi bărbaţi singuri.

Prezenţa unor feţe noi însufleţi atmosfera de la cină. Clement şi John, amândoi veseli şi gata să dea replica în orice moment, dădeau tonul.

Clement, în mod vizibil interesat de munca lui John îi punea tot felul de întrebări, din ce în ce mai precise. Aşa încât, încetul cu încetul, între ei apăru o tensiune subtilă, ca o reţea de fire invizibile. Dar John nu întârzie să arunce mingea în terenul advers:

— Studii de botanică? Pe o insulă atât de mică?

— Dar totuşi, atâtea fonduri…

— Dacă ţările defavorizate şi-ar studia astfel propriile capacităţi…

Schimbul de cuvinte nu mai avea nimic prietenos.

Caroline respiră uşurată când Paul aduse în discuţie ceva mai puţin controversat, iar masa se termină fără incidente.

Şi acum, ce va face? Se va putea oare plimba cu John ca în zilele anterioare, sau se va alătura lui Clement? În orice caz, Clement voia să-i explice de ce a lipsit. Şi să-i dea inelul.

Dar nu. Nimic din toate astea nu se întâmplă. Stătură de vorbă alături de ceilalţi în salon, apoi fiecare se duse în camera lui.

De bună seamă, Clement îi va face semn din grădină să se ducă la el, să vorbească. Dar el nu veni.

A doua zi dimineaţă, după o lungă perioadă de şedere în apă, se aşeză dintr-odată lângă ea pe nisipul cald.

— Despre el e vorba, nu-i aşa? spuse fără introducere, arătându-l cu degetul pe John, care era departe de ţărm.

— Da.

— Îl aşteptai?

— Evident că nu!

— Dar el? A venit special pentru tine?

Clement ştia aşadar la ce să se aştepte şi nu vorbea pe ocolite. Caroline preferă să fie sinceră.

— Da.

— Ţi-a spus-o, evident. După şapte ani… Iar tu ce răspuns i-ai dat?

— Niciunul! Te aşteptam, ştii bine. De ce toată această tăcere? Nici cel mai mic mesaj.

— Am fost ocupat.

— Răspunsul ăsta nu mă mulţumeşte. Trebuie să fi avut un motiv.

— Nu pot să-ţi spun nimic… nu încă.

Şi să nu-mi dai nimic, îşi spuse în sinea ei, nu încă. Nimic care să ne lege, nimic concret. Acum şapte ani, prea multă nerăbdare, iar acum, prea multe precauţii.

Chiar în faţa lor, John ieşea din apă.

— Mi-ai povestit cum te-ai despărţit de el, iar eu am spus: «Aşa ceva nu se va întâmpla niciodată cu noi». Îţi mai aminteşti?

— Ce nu se poate întâmpla? O ruptură? Sau acest gen de ruptură? Sau…

John era acum la câţiva metri de ei.

— Necunoscuta trebuie găsită.

Se ridică pentru a-l saluta pe John.

— Bună ziua! Tocmai îi spuneam acestei doamne – nu-i spunea încă pe numele mic – că plecarea e iminentă.

Surprinsă, Caroline îl privi, fără să scoată un cuvânt.

— Ei bine, da! continuă el cu mult calm. Paradisul ne alungă. Proprietarul lui îşi cere drepturile. Trebuie să revenim cu picioarele pe pământ.

— Nu şi eu, spuse John vesel. Mai am încă un spaţiu de marjă.

— Atunci vă invit în Cipru, dacă vreţi. Ţin neapărat să vă dau câteva dovezi botanice, despre ce se întâmplă cu adevărat acolo.

— Cu multă plăcere.

— Perfect. Vom merge aşadar în vila mea, lângă Paphos. Sunt suficiente camere acolo, adăugă el privind-o pe Caroline.

Nu fu, din fericire, nevoită să răspundă, căci se auzi gongul care-i chema la masă.

În mod firesc, ştirea plecării fu pe buzele tuturor în timpul conversaţiei. Majoritatea tinerelor femei nu erau supărate din cauza acestei schimbări. O dată ce marile călduri trecuseră, toamna începea să-şi facă simţită prezenţa: un vânt mai rece seara, câţiva nori albi adunaţi pe cer.

O tânără evocă gustul dulce al sucului de struguri care va umple în curând aerul Ciprului şi care, pentru ea, semnifica întotdeauna sfârşitul verii. Mai trebuia pregătită şi

începerea şcolii.

Nici copiii nu prea protestară.

— Îmi pare rău pentru tine, Caroline, că totul se termină prea repede, observă Silvia. Dar vei veni la Limassol, evident. Drăcuşorii ăia mici te vor!

— Nici vorbă de aşa ceva. Caroline este invitata mea la Paphos: vor fi doi draci mari de potolit. Nu te supăra, adăugă Clement, râzând de figura uluită a Silviei. Doar nu ai o astfel de inimă încât să laşi doi celibatari unşi cu toate alifiile singuri în pădurile Paphosului! Dacă priveşti lucrurile din Limassol, habar n-ai ce înseamnă asta!

Toată lumea izbucni în râs, iar conversaţia avu câtva timp drept subiect excursiile în codrii de conifere şi primele contraforturi ale impozantului Troodhos. Caroline fu bombardată cu sfaturi şi cu păreri în materie de turism cipriot şi fu invitată pretutindeni: în zgomotoasa Nicosia, oraş modern în centrul imensei Messaoria, o adevărată bogăţie agricolă a insulei; în foarte vechiul port Famagusta, în greceşte oraşul «acoperit de nisipuri»; în frumosul oraş Limassol, plin de portocali; în Kyrenia, ale cărei celebre jocuri nautice contrastează cu severitatea marii fortăreţe France.

În Kyrenia, acolo unde locuia micuţul Jamie.

Numai Silvia nu spuse nimic.

După masă, reuşi să o tragă deoparte pe sora ei.

— Caroline, eşti sigură de ceea ce vrei să faci?

— Mă sperii, să ştii! Ce s-a întâmplat? spuse Caroline, dorind să pară relaxată.

— N-oi fi eu prea şireată, dar toate astea ascund ceva, e limpede. Va trebui să iei o decizie.

— Nu e vorba numai de mine!

— Dar tu eşti singura care trebuie să ia o decizie. Atenţie, Caroline, să faci alegerea cea bună!

În faţa neliniştii evidente a surorii sale mai mari, Caroline

dovedi o siguranţă şi o fermitate de care nu se credea în stare.

— Nu-ţi face griji, Silvia. Voi face alegerea cea bună.

***

Marea plecare avu loc a doua zi. Rămas-bun, Insulă Vineri, rămas-bun râsetelor, se gândi Caroline în timp ce ambarcaţiunea în care se afla se îndepărta de insulă. Cu regret, părăsi pupa micului feribot şi-şi îndreptă privirile înainte, spre acel Cipru necunoscut.

— Parcă e un imens delfin albastru.

John se apropie de ea fără zgomot şi se sprijini cu coatele de balustradă. Schiţă cu mâna munticelul Troodhos care părea că e înghiţit de mare, asemenea unei coarde subţirele.

— E minunat, Caroline, vom descoperi Ciprul împreună.

— Să nu contezi pe asta! spuse dintr-odată Clement, care se apropie de ei. Nu vei găsi în Cipru verdeaţa de pe insuliţa noastră, ci albul şi cenuşiul calcarelor şi lavelor vulcanice.

— Totuşi marea nu s-a schimbat, ripostă Caroline, aproape agresivă.

— A, da, marea… rămâne egală cu ea însăşi…

— Caroline, ochii tăi au aceeaşi culoare ca marea!

Ca şi altă dată, John cel impulsiv, John cel bizar, uitând de lumea exterioară, nu-l văzu pe Clement îndepărtându-se în tăcere.

La puţin timp după aceea, golfuleţul nisipos din Larnaka apăru la orizont, sub forma unor uşoare curbe.

— Iată unul dintre giuvaierurile Ciprului, exclamă Ted, înduioşat. În alte locuri, veţi vedea mai cu seamă faleze rupte în bucăţi de apă şi de vânt.

Între cele două capuri, închise la culoare, paznici de

nădejde aşezaţi pe marea de culoarea turcoazului, blânda Larnaka, ca şi cum ar fi fost fixată între cele două plaje cu nisip albastru, se întindea leneş în jurul radei sale unde nave de pescuit treceau pe lângă bărci cu motor exterior şi muncitori care repară pânzele.

Căsuţele de tip mediteranean date cu var, pierdute printre labirinturile străduţelor, te îmbiau la explorare.

În portul sub formă de semicerc, cafenele şi restaurante îţi ofereau adăpostul teraselor umbrite de viţă de vie.

Când puseră piciorul pe pământ, căldura li se păru şi mai mare, iar pe Caroline o izbi un miros foarte pătrunzător, aproape acru.

— Eucaliptuşi, peşte şi roşcove, spuse Clement, amuzându-se de surpriza ei. Roşcova este o imensă păstaie maro-închis care atârnă în copac şi care are un miros cu adevărat de neuitat! Dar aşteaptă să ajungem la Limassol, unde e chiar templul lui Dionysos, zeul beţiei. Nu ne vom opri astăzi acolo, drumul e lung, iar eu nu vreau să conduc noaptea în perioada în care se culeg viile.

— Sunt multe camioane? întrebă John.

— Sunt mai ales cantităţi însemnate de struguri copţi căzuţi pe drum şi care-l fac foarte alunecos. Un amănunt pe care nu trebuie să-l neglijezi niciodată, dacă mergi pe aici cu maşina.

Îşi luară rămas-bun promiţându-şi solemn să se revadă. Silvia, neliniştită, ar fi vrut să o ţină pe sora ei lângă ea, dar aceasta o asigură că totul e în regulă. Încurajată de Clement, îi făcu să-i promită că va veni să-i viziteze la Paphos. Micuţul Jamie se ţinu tare în faţa emoţiei care-l copleşea, iar ursuleţul era din fericire cu el.

— Lui Urs Albastru nu-i place deloc să-şi ia rămas-bun. Cred că-i vine foarte greu în asemenea momente.

— Cred că, mai degrabă, arată cum nu se poate mai prost, spuse John, cu dezgust. Nu vrei unul nou?

— John! Urs Albastru este prietenul lui Jamie! Aş vrea foarte mult să veniţi amândoi să mă vedeţi la Paphos, adăugă ea îmbrăţişându-l pe băieţel.

— Cu plăcere, răspunse mama lui Jamie. Tocmai voiam să-ţi spun că Jamie se simte atât de bine cu tine, iar noi... Noi aşteptăm o mică Cynthia şi medicul mi-a recomandat să nu fac eforturi prea mari.

— Atunci voi fi foarte bucuroasă să-l iau pe Jamie cu mine, ca şi pe Urs Albastru, propuse dintr-odată Caroline, înţelegând dificultăţile prin care trecea Susan.

— Eşti adorabilă. Îmi faci un serviciu imens. Haide, Jamie, plecăm. Ţine-ţi ursul, te rog, eu am destule de dus. Ştii, trebuie să-l speli.

— Să-l spăl? spuse Jamie indignat, în timp ce se îndepărta alături de mama lui.

Andreas, şoferul, îi aştepta cu maşina pregătită. Fără să mai aştepte vreun minut, Clement îi aşează pe invitaţi în spate şi se urcă el însuşi la volan.

Dincolo de Cap Kiti, golfuleţul de la Larnaka lăsa să se vadă o coastă stâncoasă, sălbatică şi golaşă, căzând perpendicular în marea translucidă.

Mercedesul mergea cu viteză mare, trecând în goană prin faţa minelor de la Kalvassos.

— Încă din antichitate, cuprul a dat bogăţie şi putere acestei insule şi tot de la el i se trage şi numele actual, zise Clement.

Pe marginea drumului, copilandri vindeau primii struguri aşezaţi pe nişte măsuţe improvizate.

— Trebuie să vedeţi sărbătoarea care se ţine în cinstea culesului viei la Limassol. Este cea mai veselă de peste an, adăugă el cu un zâmbet.

În Cipru, puteai afla toată istoria Occidentului povestită pe scurt. După fortăreaţa în care Berengere de Navarre îl regăsi pe logodnicul ei, Richard Inimă de Leu, pe faleza de

la Episkopi numai câteva coloane de piatră albă evocau fastul vilelor romane.

John adormise. Fără să scoată un cuvânt, Clement opri maşina şi se duse până în capătul celălalt al falezei, urmat la scurt timp de Caroline.

Nu departe de malul apei, un extraordinar vârf alb de munte ţâşnea din apa de culoarea turcoazei, părând că sfidează cerul.

— Este «Petra Tou Romio», Stânca Afroditei, murmură Clement. Se spune c-ar fi scos-o pe zeiţă din adâncul apei şi-ar fi purtat-o până la lună, dar trebuie văzut mai întâi ziua. Când ne vom întoarce…

Se opri brusc, privind-o pe Caroline cu duşmănie şi dintr-o singură mişcare o împinse, fără a o lăsa să riposteze şi o luă în direcţia maşinii.

— Să o luăm iar din loc, avem drum lung de făcut.

— Clement, eu…

— Procesiunile dedicate Afroditei ţineau de aici până la templu, «buricul pământului», spunea Virgiliu. Putem merge să vedem mozaicurile.

Pentru o clipă, Caroline se gândi că el aşteaptă ceva, dar reveni imediat la mândria care o caracteriza. De ce să facă ea primul pas?

John se trezi atunci când se aşeză la locul ei.

— Îmi pare rău, decalajul orar e de vină. Ce am ratat?

— Nimic, spuse Clement. Lumina nu e bună. Aşa va trebui să ne strecurăm până când ajungem la vilă.

John arătă râzând o pancartă scrisă pe marginea drumului, în partea de jos.

— Ia uitaţi-vă la asta: «Drumuri alunecoase, căderi de struguri».

— E o problemă foarte serioasă, i-o tăie Clement, şi adesea e chiar mortală.

— Dar totuşi, nu e atât de complicat să uzi străzile sau să

foloseşti camionete cu prelată, sau să.

— Orice act de bunăvoinţă e binevenit în această ţărişoară care se luptă să-şi menţină locul în lumea modernă.

Caroline se exprimă şi ea prin intermediul exclamaţiilor, fericită că poate să vorbească despre altceva:

— „Loukoums, coarne de gazelă”. Ce înseamnă asta? Clement frână brusc, iar peste puţin timp Caroline ţinea pe picioare o cutie groasă ornată cu motive orientale în albastru şi în auriu.

— Atenţie, prea multe dulciuri consumate şi nicio cină nu vă va mai fi pe plac!

— Îmi faci poftă, spuse John. Dar mă aştept la o cină uşoară: în afară de ouăle ochiuri, Caroline nu prea le are cu bucătăria.

— Nu-ţi fie teamă. Electra este o bună bucătăreasă, mai ales de când a renunţat la porţia zilnică de cartofii prăjiţi în ulei de măsline. Va fi de-ajuns să-ţi fie foame pentru a-i face plăcere.

Nu peste mult timp, în mijlocul unui platou verde care parcă zâmbea, apăru primitorul Paphos. Elegantele vile din piatră ţărănească îşi adăposteau faţadele şi terasele înflorite la umbra bătrânului măslin noduros sau a roşcovului tradiţional.

— Acesta este «Saranda Colones»: acest «castel cu patruzeci de coloane», castel bizantin, dar făcut cu materiale romane. Aceste cupole aurii sunt cele ale catedralei ortodoxe, în plin cartier grec, dar această mare vilă care are faţada unui mozaic este specific turcească. Atâtea popoare au trecut pe aici.

— Şi, bineînţeles, botanistul nostru rămâne perfect neutru, spuse John.

— Plantele, copacii, florile sunt aici mereu: cresc, asta-i tot!

— Văd că iei toate astea foarte în serios.

— Populaţia Ciprului?

— Nu, micile tale plante.

Caroline îşi ţinu răsuflarea, aşteptând urmarea acestui nou afront.

— Da, mă preocupă ceea ce fac. Dar pentru un om care este în slujba organizaţiilor internaţionale, economia agricolă e un lucru foarte banal, presupun.

Dintr-odată, maşina intră pe o alee care avea pe jos pietriş şi care era mărginită de drobiţe. După ce trecură de un boschet cu nişte magnolii mari, zăriră vila. În întregime albă, prevăzută la etaj cu nişte balcoane mici din fier forjat şi cu un acoperiş plat, era cu adevărat fermecătoare. Urcioare groase din lut ars pline cu muşcate roşii ca focul îl conduceau pe noul venit spre peronul central şi spre uşile din sticlă ale saloanelor.

— Patronul tău are cu adevărat grijă de tine! spuse John, puţin invidios.

— Sunt propriul meu patron, iar aceasta este casa mea, zise Clement pe un ton neutru. Intră, te rog.

Pentru prima dată, Caroline păşea într-o casă cipriotă: în antreu şi în camerele de recepţie era pusă marmură gri-deschis pe jos, iar umbra storurilor trase era cel mai bun antidot împotriva celor opt luni de căldură intensă. În salon, un magnific parchet galben şi nişte confortabile divane acoperite cu cinz înflorit în jurul unui şemineu din granit roz evocau serile călduţe din miezul iernii.

La etaj, Caroline descoperi cu plăcere o cameră frumoasă al cărei mobilier din lemn de acaju lucios încălzea acel alb uniform. Dar înaltele uşi din sticlă care dădeau spre balcon erau înconjurate de perdele lungi şi vaporoase din mătase de un galben auriu, perdele care se umflau la cea mai mică adiere.

După ce şi-a refăcut ţinuta în baia alăturată, baie ornată

cu un superb mozaic având motivul «Diana la baie», Caroline coborî în salon. În faţa marelui gol de uşă dând spre grădină, John se aşezase ca în faţa unui zid de netrecut. În pofida culorilor strălucitoare şi a corolelor înflorite ale verii care era pe sfârşite, John părea distant şi posomorât, cu mâinile în buzunare şi cu spatele puţin încovoiat, ca şi cum ar fi fost foarte obosit. Caroline ghici de ce era atât de abătut: în faţa atâtor atuuri, el nu mai însemna mare lucru. Îşi puse uşor mâna pe umărul lui.

În clipa aceea, Clement intră în salon. Caroline îşi luă imediat mâna de pe umărul lui John, ca o şcolăriţă prinsă pe picior greşit şi întrebă, pe un ton puţin cam precipitat:

— E un eucalipt?

— Din Australia, răspunse Clement, aparent fără să se simtă stânjenit. Suportă foarte bine seceta din Cipru. Lângă el e un arbust de piper, tot din Australia. Electra ne roagă să mergem la masă pe verandă.

— «Ti lete»? Ce zici de asta?

Masa grecească era delicioasă, la fel de depeizantă ca şi imensele plante tropicale de pe plafonul de sticlă. Frunzele de viţă de vie umplute, numite «dolmas», bolurile aburinde numite «travas», minusculele «koupes» din grâu, din carne şi din mirodenii. Stropit cu un vin alb de Limassol foarte aromat, prima lor masă cipriotă avea un mic aer de sărbătoare, în ciuda atitudinii defensive a lui John.

Electra, încântată de pofta de mâncare a oaspeţilor, îşi făcea intrarea triumfală cu un fel de mâncare numit «soudjouco», o savantă arhitectură de fructe uscate învelite în îngheţată de struguri, când Andreas veni să anunţe că un sătean dorea să vorbească stăpânului. Trebuia să-i spună să se întoarcă mai târziu?

— Nu, nu, să intre. Poate că nu ştiţi, se adresă el invitaţilor săi, dar drumul e lung de aici şi până-n sat, dacă îl faci pe jos, sau mai bine, dus de măgăruş. Sper că-i voi

putea fi de folos.

Păstorul avea cel mult treizeci de ani şi purta costumul naţional drag oamenilor din Paphos: cizme mari şi negre, pantaloni negri bufanţi şi fular negru rulat în jurul capului. Impozanta lui mustaţă neagră şi privirea întunecată şi mândră spuneau multe despre temperamentul lui mediteranean.

Yannis, prietenul şi vecinul lui, îi luase ţapul.

— Dar, Georgiou, nu ai decât berbeci!

— Demult, am avut un ţap. A plecat. Am văzut ţapul lui Yannis astăzi. E ţapul meu. Mă veţi întreba cum l-am recunoscut, nu-i aşa? Un tată îşi poate recunoaşte fiul, nu?

— Mâine, Georgiou, te vei duce să revezi acest ţap. Iar Yannis va veni să-ţi vadă berbecii. Cine ştie? Poate că îşi va recunoaşte şi el vreun fiu. Electra îţi va da nişte soudjouco pentru soţia ta şi doi pepeni galbeni. S-o saluţi din partea mea, ca şi pe fiii tăi. Perastika, Georgiou, sănătate multă!

— Totul va fi uitat mâine dimineaţă, spuse Clement după plecarea păstorului. Nu trebuia decât să vorbească despre asta. Bineînţeles, e un animal de valoare, iar un ţap care e călcat de o maşină e o pierdere substanţială. Dar nu înseamnă nimic în comparaţie cu un măgar pe care un sătean îl păzeşte cu sfinţenie. Priviţi cu mai multă atenţie un măgar care vi se pare că se va prăbuşi sub povara greutăţii, căci nimeni nu vrea să-i facă rău unui servitor atât de preţios.

— Se pare că o cunoşti bine pe Caroline, de vreme ce vrei s-o linişteşti în acest fel. Am văzut-o plângând o pasăre rănită, nici nu vreau să mă gândesc cum va reacţiona în faţa unui măgar care duce o povară prea mare…

Abţinându-se de la orice comentariu, Clement le propuse să bea câte un pahar de băutură, dar Caroline preferă să se retragă în camera ei.

Parcurse fără zgomot lungul coridor prevăzut cu arcade

care se întindea pe toată suprafaţa casei. Grădina şi uşile-fereastră larg deschise erau luminate de luna ajunsă la pătrar. Una dintre încăperi părea a fi o bibliotecă şi Caroline intră încet în ea, ca şi cum ceva o împingea de la spate. Văzu imediat ceea ce o interesa: un teanc de ziare pe care Elektra le păstrase până la întoarcerea stăpânului ei. Printre ele, era şi ziarul pe care-l căuta.

— Doreşti ceva?

Surprinsă, îşi retrase braţul pe care abia apucase să-l întindă spre teancul de ziare. Îi păru rău imediat că frica o făcu să se dea de gol şi se bucură de penumbra care îi masca trăsăturile. Pe ale ei şi pe ale lui Clement.

— Da, nişte hârtie şi nişte plicuri. Silvia îşi face griji în continuare şi cred că va fi bucuroasă să aibă veşti de la mine.

Aşezată confortabil în imensul pat de acaju, în mână cu hârtia care nu-i folosea la nimic, Caroline se întreba despre ce vorbeau cei doi bărbaţi.

Caroline nu reuşi să adoarmă decât la mult timp după ce întreaga casă se cufundă în tăcere şi gândindu-se că, până a doua zi, fatidicul ziar va dispărea.

***

Când trecu prin faţa bibliotecii luminate, Caroline aruncă o privire înăuntru: erau tot acolo.

Pe verandă, soarele reuşea să pătrundă printre frunzele bananilor şi ale arborilor de cauciuc.

— „Kalimera”, bună ziua, ai dormit bine?

— Foarte bine, mulţumesc. Am o cameră foarte drăguţă.

— Ai plecat atât de repede aseară că nu am apucat să-ţi dau un stilou. Era stins la tine, te-ai răzgândit?

— Da, până la urmă, poate să mai aştepte.

— «Atunci, pirazi»… spuse el cu blândeţe.

Nu-i nimic, îşi aminti Caroline, nimic nu te grăbeşte. Ştia asta cu mult timp înainte de a-i vorbi Clement astfel.

— Clement…

Vru să răspundă, dar preferă să tacă pentru că tocmai atunci intră John cu un pas vioi.

Se duse la bufet şi se servi cu nişte bucate afumate şi li se alătură. Părea că uitase atitudinea resentimentară pe care o avusese în ajun şi-i zâmbi gazdei în felul acela călduros şi care nu părea forţat, cu care reuşea să-i cucerească pe toţi.

— Mă predau, m-ai convins. Locul ăsta… munca asta… Aşa încât, au vorbit despre botanică, despre agricultură.

Clement, încântat de interesul manifestat, răspundea tuturor întrebărilor lui John.

Caroline află astfel că minunatele perdele de la camera ei erau făcute din mătase cipriotă, că pepenele galben pe care-l apreciaseră atâta cu o zi înainte era puţin rentabil, pentru că era prea fragil ca să fie exportat şi că după succesul bananelor şi al tutunului, Ciprul ocupa un loc fruntaş pe piaţa internaţională şi în ceea ce priveşte fructele tropicale de manghier şi de papaia.

Fiind cuprins de animaţie, John uită de cafea.

— Ţi s-a răcit cafeaua, observă Clement. Hai să mergem în Port, e cel mai vechi cartier din Paphos, iar terasa lui Theos este locul ideal pentru a servi o cafea grecească.

Minusculele ceşti de cafea foarte neagră şi foarte fierbinte se serveau cu un «mezedakia» colorat, o asortare de feluri de aperitiv, în care se amestecau, subtil, săratul cu dulcele şi picantul cu nepicantul. Era o invitaţie la o conversaţie liniştită între prieteni, întreruptă din când în când de trecerea unor tineri vânzători ambulanţi sau de sosirea unei ambarcaţiuni de la pescuit.

— Ce viaţă frumoasă! Ce ţară frumoasă!

John îşi exprima uimirea în faţa descrierilor lui Clement

cu mult entuziasm.

— Ce-ai făcut e foarte frumos, îi aminti Clement foarte serios.

— Poate... dar mă faceţi să-mi doresc atât de mult să cunosc mai bine Ciprul.

— Ştii, Ciprul nu e o ţară aşa de mare şi în trei sau patru zile aş putea să vă arăt câteva mici minuni. Ce ziceţi?

Se întoarse spre Caroline.

— Ar fi minunat, dar poţi să-ţi iei liber?

— Turneele prin ţară fac parte din munca mea. După cum vedeţi, nu-mi pierd interesul din vedere. Putem pleca mâine, dacă nu aveţi nimic împotrivă.

Proiectul fu adoptat cu entuziasm şi cu multe aplauze, spre marea bucurie a celor doi pelicani care se alăturară şi ei animaţiei generale prin ţipete şi dând din aripi.

Întorcându-se acasă prin străduţele strâmte ale vechiului port, admirând vitrinele în culori ţipătoare ale magazinelor sau terasele construite la umbra viţei de vie, ajunseră în cele din urmă la marginea părţii vechi a oraşului, pe drumul ce ducea la vilă. Perspectiva călătoriei, ca şi veselia generală i-a făcut să uite de căldură şi de secetă şi regăsiră cu plăcere răcoarea salonului de care se îngriji Electra, trăgând persienele, aşa cum se obişnuieşte în sezonul cald.

Urcând în camera ei să-şi facă siesta, Caroline zăbovi ceva timp cu discreţie în faţa bibliotecii. Teancul de ziare era în acelaşi loc, disponibil. Era oare pentru ea?

Capitolul 3

A doua zi plecară dis-de-dimineaţă, înainte de marea căldură. Urmând sfatul lui Clement, nu-şi luaseră decât puţine lucruri cu ei. Electra, dezamăgită, fu nevoită să renunţe la prepararea oricărui fel de mâncare: vor face popas prin sate, în funcţie de descoperirile pe care le vor face.

John fluieră cu admiraţie în faţa imensului Land-Rover garat în faţa porţii.

— Ei bine! Prietenul nostru Gasc e cu adevărat un bogătaş! îşi ia tot ce-i pofteşte inima.

— Pare rezistentă, spuse împăciuitoare Caroline, pentru care maşinile nu erau nimic altceva decât mijloace de transport.

— Rezistentă? Are patru sute de cai putere! făcu înconjurul maşinii aproape cu reverenţă.

— Maşina asta poate merge oriunde, indiferent de climă. Clement li se alătură şi se aşeză la volan.

— Nu-ţi face griji, se adresă el râzând Carolinei, puţin surprinsă de felul în care se ambalase John, vei simţi că pluteşti stând în maşină, chiar dacă afară e vânt sau maree.

O luară pe drumul spre Limassol, iar Caroline îl privi pe Clement la vederea imensei stânci albe şi a templului Kouklia, închinat Afroditei.

La situl neolitic de la Khirokitia admirară «thalos»-urile, cele mai vechi locuinţe cunoscute în Cipru, vechi de mai bine de şapte mii de ani. Caroline se gândea cu respect la viaţa acestor oameni de demult, meşteşugari, agricultori, negustori care, preciză Clement, stabiliseră primele contacte cu marile popoare ale Asiei Minor, Mesopotamiei şi poate chiar ale Indiei...

Totul se pierdea în negura vremurilor, iar cruciaţii din Cipru i se păreau, prin comparaţie, nişte contemporani.

— Şi oamenii secolului douăzeci să nu fie decât un vis? murmură Clement lângă ea.

Era ciudat felul în care se comporta cu ea, de parcă i-ar fi citit gândurile.

Se opriră la mai multe ferme, unde Clement supraveghea îndeaproape felul în care erau aplicate noile tehnici agricole. Terenurile pe care erau cultivaţi cartofi alternau cu plantaţiile de citrice şi cu cele de viţă de vie. La fiecare oprire, John sărea din Land-Rover ca să verifice gradul de umiditate al pământului, cu cât au mai crescut ultimele culturi, care era starea frunzelor. Caroline era încântată de acest entuziasm, dar în egală măsură şi foarte mirată. Habar n-avea că-l interesa agricultura. La urma urmei, de ce nu? Gusturile se schimbă în şapte ani!

Îi vorbi cu discreţie despre asta când se regăsiră singuri. Când ajunseră la Famagusta, Clement le recomandă o terasă plăcută, situată chiar în faţa maiestuoaselor metereze ale Lusignan-ului în timp ce el va rezerva camere la hotel.

— E o schimbare în bine, nu-i aşa? ripostă John, deja în defensivă.

— Dar John, tu ai fost întotdeauna o persoană foarte…

— Foarte la locul ei, da, ştiu.

Râse şi ea cu el, sperând să-l facă să uite în acest fel de grijile lui. Dar era în van: John părea absent, iar privirea îi hoinărea în depărtare, oprindu-se asupra crenelurilor agresive ale turnului-citadelă al lui Othello.

— Caroline, spuse el brusc, ai ceva lichid?

Femeia se arătă mai întâi surprinsă, apoi amuzată. Măcar în această privinţă, John nu se schimbase!

Ca o veche prietenă ce-i era, îl privi aproape cu tandreţe din creştet până-n tălpi, împărtăşindu-i stânjeneala faţă de…

— E din cauza lui Clement? îl întrebă ea cu blândeţe,

temându-se să nu-l rănească.

— Da, aşa e.

Răspunsul lui veni prea repede, ca şi cum descoperea atunci o soluţie, dar Caroline era prea binevoitoare în acel moment ca să-şi dea seama de asta.

— Nu toată lumea are atâtea posibilităţi, spuse ea cu simpatie.

Îl luă de braţ, amintindu-şi că sora ei îi propusese să se ocupe de copiii de pe insulă.

— O, Caroline, spuse John strângând-o de mână, are tot ce-ţi poţi dori.

— O femeie nu doreşte să aibă totul, John, numai strictul necesar.

O privi în ochi, ţinând-o în continuare strâns de mână.

— Caroline, eu nu am nici strictul necesar. Nu am absolut nimic.

— Dar munca pe care o faci? îi aminti ea cu afecţiune. Oh, încep să înţeleg: nu te-ai apucat de aşa ceva pentru bani.

— Nu. De fapt eu. Caroline, încearcă să înţelegi, eu n-am cerut nimic, absolut nimic. Ultimii ani au fost atât de grei pentru mine, mi-am reproşat atât de multe lucruri. Munca asta era pentru mine ca o a doua viaţă. Nu m-am gândit nici măcar o clipă la bani. Iar acum, ce-ţi pot oferi? Ce însemn eu?

— Însemni mult, John. Sunt sinceră când spun asta.

Ce mai schimbare, îşi spuse în sinea ei, emoţionată. Pe vremuri, John era un seducător, dar un seducător egoist. Trecuse prin infern, dar ieşise purificat, deopotrivă mai uman şi mai puternic.

— În ochii mei eşti minunat, adăugă ea cu privirea plecată.

— Înţelege-mă bine, Caroline, nu mai am nimic. Pentru aventura asta nu aveam decât două mâini, dar m-am

apucat de lucru fără să aştept nimic în schimb. Vei putea vreodată să-l ierţi pe un asemenea prost?

— Să-l iert? Oh, John!

Ca şi cum ar fi fost împinsă de ceva irepresibil, se îndreptă spre el şi-i sărută mâna de culoarea cafelei care o mângâia uşor la încheietură.

— Avem unde să poposim peste noapte!

Clement se aşează în faţa lor, părând mulţumit de el. În mod sigur nu observase nimic.

— Priveliştea e atât de frumoasă încât am cerut să ni se servească masa aici.

— Mulţumesc, îi spuse Caroline lui Clement.

Cât de uşor era pentru un om bogat să realizeze imposibilul, îşi spuse în sinea ei. Iar John trebuie să fie foarte nefericit. Îşi făgădui să facă tot ce-i stă în putinţă să-l ajute.

Salata grecească, frumoasele măsline negre însoţite de „feta”, paharele mari cu suc proaspăt de fructe agrementau de minune conversaţia întreruptă adesea de animaţia din port. Dar încetul cu încetul, pescarii şi oamenii care se plimbau se răreau, iar vânzătorii ambulanţi dispăreau şi ei, unul câte unul.

— Nimeni nu scapă de siestă!

Mirată, Caroline străbătu cu privirea terasele care practic se goliseră.

— Nici eu, spuse John căscând. Temperatura asta…

— Totuşi, n-ar trebui să se schimbe mult în ţinuturile tale deşertice.

Încă o dată, Caroline fu nevoită să asiste neputincioasă la disputa verbală dintre cei doi bărbaţi.

— Diferenţa e de câteva grade şi se simte.

— Da, poate că aşa e.

Clement fu primul care bătu în retragere, dar Caroline păru că nu ţine seama de asta şi, în sinea ei, era de partea

lui John, bietul John, altă dată atât de mândru, de sigur de atuurile sale şi de supremaţia sa. Îi zâmbi, lăsându-l pe Clement să semneze nota de plată.

Îi zâmbi şi el, iar zâmbetul i se transformă aproape instantaneu într-un căscat.

— Am conştiinţa împăcată!

Ridică mâinile spre cer a neputinţă.

— Ai noroc.

Clement ridică privirea şi-l privi cu simpatie. Prefăcută sau reală? se întrebă Caroline.

Se gândi iar la sora ei, care o prevenise în legătură cu o situaţie atât de periculoasă. În acest trio, decizia îi aparţinea, insistase ea. Iar ei vor trebui să aştepte.

— Nu dormi bine? întrebă, absentă, Caroline.

— Poate că nu am conştiinţa împăcată.

***

Caroline aruncă fără menajamente geanta de voiaj pe imensul pat alb şi ridică brusc storurile veneţiene, neluând în seamă căldura sufocantă a amiezii.

Preocupată de vorbele pe care le rostise Clement, tânăra rememora încă o dată conversaţia dusă pe un ton îngrijorat de Paul şi Bob Burgin. Şi teancul de ziare de la Paphos? Poate că va reuşi să-şi procure chiar acolo exemplarul pe care-l căuta.

Se gândi la cei doi bărbaţi care dormeau la acea oră, fără doar şi poate. Nici vorbă de siestă pentru ea. Va profita de aceste momente pentru a ieşi singură. Niciun zgomot nu răzbătea dinspre străzile goale: oare toţi cei din vilă îşi făceau siesta? Aplecându-se peste balustrada de piatră, trebui să constate că totul era închis: storurile erau trase, copertinele de la uşi fuseseră luate, niciunul dintre atrăgătoarele magazine de la malul mării nu scăpase de

această regulă obişnuită. Nimic nu se mişca pe străzile care păreau că se vor prăbuşi sub lumina soarelui. Numai marea se ondula scânteietoare şi calmă, ducându-şi valurile până pe plajă. În sfârşit, iată un nisip adevărat, îşi spuse în sinea ei Caroline, nu fără jind în privire. Nisip, nu acele roci lunecoase. Cum să rezist unui asemenea spectacol?

Repede, un maiou, nişte bikini verzi care se potriveau de minune cu frumosul ei păr. Ca de văpaie. Repede, un prosop! Preferă să-şi ia un capot scurt marca King George, dar îşi aminti dintr-odată că nici măcar antrenorii de înot ai hotelului nu erau la post pe o asemenea căldură.

Liftul răspunse la comanda ei fără să facă niciun zgomot, iar mocheta de pe hol îi înăbuşi paşii. Apoi fu nevoită să mai treacă dincolo de nişte uşi automate de sticlă de data asta şi să urce nişte trepte. Trecu pe lângă piscină, la care nici nu catadicsi să se uite şi ajunse în cele din urmă pe nisipul alb, arzător.

Îşi dădu jos capotul alb şi se duse repede în apă, simţindu-se în sfârşit liberă printre valurile înspumate. Apa nespus de limpede i se părea călduţă, ei care era obişnuită cu temperaturile scăzute din Marea Mânecii. Plonjă în ea cu desfătare, scufundându-se puţin, întorcându-se ca o sirenă, ieşind din nou la suprafaţă pentru a se bucura de razele soarelui. Era prea ispititor: nu trebuia decât să se lase agale pe spate, dusă de apa cristalină, legănată de foşnetul văluşoarelor.

Nu mai voia să se gândească la nimic, nu mai voia să găsească soluţii, nu mai voia să-şi facă nici cea mai mică grijă. Apă rece, uşor sărată, lumină, căldură, apă rece...

Un val mai puternic îi traversă chipul şi o trezi. Avu nevoie de ceva timp ca să respire din nou normal, pentru că îi intrase pe nări şi pe gură apă sărată. Cu ochii deschişi, lumina i se păru dintr-odată foarte albă, foarte crudă, orbitoare chiar. Cumplită privelişte i se înfăţişa! Foarte

departe în faţa ei, separat de o imensă întindere de apă, capotul i se părea foarte mic, pe o plajă minusculă!

Dar îşi recăpătă imediat cumpătul: va reveni la mal tot aşa cum ajunsese în largul mării, adică lăsându-se dusă de val, iar din când în când va mai face şi câte-o lungime de braţ. Nu trebuia să-şi irosească puterile foarte repede.

Dar îşi făcuse socotelile greşit: în ciuda eforturilor nu reuşea deloc să se apropie de mal. Începu să înoate, dar de fiecare dată când se oprea să-şi tragă răsuflarea, curentul o ducea inexorabil înapoi în larg. Încercă să înoate cu mai multă forţă, dar obosea repede; apa sărată îi ardea ochii, îi intra pe nări, obligând-o să se oprească pentru a respira. Înţelese că era prea obosită, că nu va ajunge singură la mal. Agită un braţ în aer, apoi şi pe celălalt, sperând ca, în pofida tuturor aşteptărilor, măcar o persoană să-şi fi terminat siesta şi să o vadă de pe balcon sau de pe plajă.

Să cheme, să cheme pe cineva, să cheme în ajutor!

Istovită de atâtea strigăte, cu gura şi cu ochii plini de apă, renunţase să mai înoate, menţinându-se cu greutate la suprafaţă, lovind apa cu mişcări haotice. Apoi, prea obosită chiar şi pentru asta, simţi că nu mai are aer şi că împrejurul ei e numai apă, apa întunecată, apa atât de blândă, atât de liniştitoare.

— Lasă-te pe spate! strigătul îi rupse timpanul.

— Lasă-te purtată de apă, nu-ţi fie teamă.

Orbită de lumină, se luptă aproape instinctiv să se elibereze din strânsoare şi să respire. O palmă pe obraz o trezi de-a binelea.

— Iartă-mă! Stai calmă şi fă ce-ţi spun. Clement. Dar de unde apăruse?. Şi cum?

— Taci! Te simţi mai bine?

— Da, dar nu voi putea să…

— Să înoţi până la mal? împreună, e posibil… Dar de data asta, vom merge numai până la barcă!

Împreună, e posibil. Vorbele sale erau ca un balsam pentru ea, o linişteau.

— Scosesem catamaranul pe care-l las aici şi te-am văzut. Din fericire, nu eram singur.

Ţinută de subsuoară de Clement, Caroline se simţea dusă încet, dar cu forţă prin apa care se brăzda la trecerea lor. Putu distinge zgomotul pe care îl făcea motoraşul bărcii.

— Clement, eu…

— Nu spune nimic!

Prea târziu. Un val trecu peste ea. Tuşind, scuipând, fu dusă pe ambarcaţiune de doi copii ciprioţi foarte grăbiţi.

Clement preluă comanda bărcii pe care o duse încet până la mal.

— Du-te repede în casă, spuse el scurt pentru a-i curma şovăiala. Siesta e pe sfârşite, iar fetele frumoase se pregătesc pentru plimbare. Pari puţin abătută. Dar, poate că asta şi era ideea ta, nu-i aşa?

Ei i se făcu frig. Stătuse atât de mult în apă, încât nu ajunsese să simtă căldura soarelui pe trupul gol. De ce mai rămânea acolo? Ce mai aştepta? vru să se elibereze din strânsoare, dar el nu-i dădea drumul.

— Mă duc să mă schimb, spuse ea, ca şi cum ar fi găsit astfel o soluţie.

— Excelentă idee. Dar tot mai aştept un răspuns la întrebarea pe care ţi-am pus-o.

— Glumeşti! tranşă ea problema. Nici prin gând nu-mi trece să-mi sfârşesc viaţa în felul ăsta!

— Am spus numai că pari abătută… Sesizezi diferenţa, nu-i aşa?

De data asta nu mai aşteptă un răspuns. Împinse barca înapoi în apă, sări sprinten în ea şi, după câteva secunde, era deja în larg.

Caroline se simţi puţin mai bine în clipa în care-şi recuperă capotul de pe plajă şi putu să lege strâns

cordonul. Tremura toată. Oare nu putea să meargă mai repede pe nisipul acesta moale? Clement avusese dreptate: deja, primele frumuseţi ale oraşului, odihnite în timpul siestei, aranjate şi îmbrăcate de curând, se adunaseră în jurul piscinei, cu un pahar în mână, urmând să plece în bande vesele şi să ia cu asalt magazinele şi terasele bătrânului oraş.

Caroline se strecură printre mese, apoi traversă imensul hol pentru a ajunge la lifturi. Magazinele hotelului se însufleţiseră şi ele: parfumuri, bijuterii, ziare.

Ziarul acela… Cum să facă? Cum să facă rost de ediţia de acum câteva zile a acelui ziar?

Încă se mai gândea la asta în timp ce făcea o baie fierbinte în care pusese săruri parfumate, o atenţie din partea hotelului, pentru femei.

Trebuia neapărat să afle o dată pentru totdeauna ce avea Clement să-i ascundă. Ce refuzase să-i mărturisească. Fata aceea, Dority Robbins… ce dorea? Ce însemna pentru Clement? îi era oare îndatorat în vreun fel? O promisiune neţinută? Un inel?

Îşi contemplă, oarecum absentă, mâinile lungi şi fine care se încălzeau în sfârşit în apa albăstrie. Niciun inel pe degetul ei, nicio promisiune care s-o liniştească.

Dar poate că el nici nu voia mai mult de-atât. Poate că îi erau suficiente aceste momente petrecute pe Insula Vineri… Insula Râsetelor… Poate că însăşi sosirea lui John îl ajuta, cine ştie?

Caroline mai uită puţin de grijile ei, văzându-se atât de elegantă în imensa oglindă din cameră. Îmbrăcată cu o fustă albă bufantă şi cu o bluză potrivită, cu părul ca de foc căzându-i în bucle pe spate, nu mai părea atât de abătută.

Părea atât de abătută încât parcă i se înecaseră toate corăbiile. Clement o întrebase despre starea ei sufletească şi ea ştia că până la urmă va trebui să-i dea un răspuns. O

şi avertizase, de două ori.

Iar asta dovedea cel puţin că nu era un simplu observator. Era foarte prezent şi cerea ceva de la ea. Dar ce anume?

Îşi dădu seama că nu-l cunoaşte aproape deloc pe Clement, nu ştie nimic despre ce gândeşte, vrea sau speră. Iar ea. Trebuia să desfacă iţele, dacă dorea cu adevărat să priceapă ceva.

Capitolul 4

Întinzându-se spre nord, asemenea vârfului unei spade, sălbaticul Karpas dezvăluia frumuseţile cele mai ascunse ale insulei: munţi stâncoşi traversaţi vara de vânturi care veneau dinspre miazănoapte şi cărora numai falnicii pini negri puteau să le ţină piept, îi spuse Clement lui John, care se arăta din ce în ce mai pasionat de botanică.

— Muntele ăsta, care pare atât de neprimitor la prima vedere, se umple de floricele în februarie, adăugă el, zâmbindu-i cu subînţeles Carolinei. Zambile albastre, anemone şi flori-de-leac, narcise şi ciclame dintre cele mai firave, pe toate le găseşti aici. Am putea umple cu ele acele coşuri mari din răchită pe care le admirai atâta la Famagusta...

Clement răspundea întrebărilor din ce în ce mai numeroase şi adesea pertinente ale lui John cu multe detalii şi cu grijă.

Pentru Caroline, acest entuziasm subit era de-a dreptul suspect. Şi totuşi, această bucurie de a descoperi nu putea fi prefăcută, îşi spunea în sinea ei. Şi apoi, ce-ar fi urmărit?

Drumul devenea din ce în ce mai abrupt şi mai periculos. Trecuseră de «Coasta aheilor» care fusese martoră la debarcarea fratelui lui Ajax, după întoarcerea de la Troia.

— Chiar aici s-a oprit Afrodita la întoarcerea din Siria, fugind de la duelul dintre cei doi iubiţi ai ei, Marte şi Adonis.

Se spune că a adus cu ea în Cipru primii trandafiri, născuţi din sângele lui Adonis doborât la pământ.

Stând în picioare pe partea cea mai înaltă a insulei bătută de vânturi, ca şi cum ar fi fost suspendată între cer şi apă, şi ascultându-l pe Clement, tânăra simţea crescând în ea speranţa care trebuie să-i fi animat pe navigatorii ahei la vederea acestui pământ de azil, refugiul frumoasei Afrodita.

Hotărârâ să petreacă noaptea la mănăstirea apostolului Andrei, ocrotitorul călătorilor.

John, plin de energie ca de obicei, începu o revizie generală a maşinii sale pentru a nu avea surprize cu ea pe parcursul călătoriei. Într-un mod cât se poate de firesc, ceilalţi doi se îndreptară împreună spre faleză, înghiţiţi de magia somptuoasă a nopţii care punea stăpânire pe mare. O puzderie de stele scânteiau deja pe un cer de catifea.

— Poate că vei mai fi acolo ca s-auzi cum bat clopotele de la mănăstirea Sfântul Andrei, spuse pe un ton plin de mister Clement. Ai senzaţia că auzi un şuvoi de picături cristaline ce par a-l conduce pe pelerin spre aceşti munţi care-l vor proteja, în pofida înfăţişării lor respingătoare şi neprimitoare.

Pe măsură ce se întuneca, tăcerea punea stăpânire pe ei. Pacea de altă dată, se gândi Caroline, pacea pe care a simţit-o şi pe insula Vineri când ea şi Clement vorbeau de diamante.

— Cred că ai ceva să-mi spui.

În mod brutal, Clement rupsese vraja, spulberându-i Carolinei toate speranţele privind revenirea armoniei între ei. Refuzase să-i spună pe nume.

— Şi tu, dacă nu mă înşel, îi răspunse ea pe acelaşi ton.

— Ştii bine că nu pot să-ţi dau nicio explicaţie.

— Şi eu ar trebui s-o fac?

— Cam aşa ceva.

La ce bun să mai lupte? Clement era hotărât să nu cedeze.

— Nu ştiu mai multe decât tine. Într-o bună dimineaţă, m-am trezit cu John. Asta-i tot.

— Dar întrebarea pe care ţi-am pus-o ieri? „înecul” tău? Tonul aproape insolent pe care-i vorbea contrasta într-un mod violent cu frumuseţea profundă a nopţii. Părea insensibil la pacea locului, la blândeţea nopţii catifelate.

— La ce bun să-mi pui întrebarea asta? Va schimba în vreun fel datele problemei? Se pare că ţi-ai format deja o părere, nu?

— Nu întru totul. Ezit încă între teama de viitor şi… lovitura de teatru.

Caroline se simţea sufocată, aproape revoltată. Dar surpriza fu mai puternică decât mânia. Oare cum îşi putuse închipui aşa ceva?

— De teatru? Dar eşti nebun de legat. Şi în ce scop, mă rog?

— Din păcate, amărâtul ăsta de John dormea prea bine ca să te vadă pradă deznădejdii printre valuri. Dar, în faţa unei poveşti atât de patetice, până şi inima cea mai împietrită. Sau, mai degrabă, cea mai nehotărâtă.

— Dar e o prostie ce spui! Mulţumesc, nu am nevoie de astfel de metode.

— Ah! Recunoşti aşadar că asta urmăreai.

Se aplecă asupra ei şi o prinse cu putere de încheietura mâinii. Caroline scăpă din strânsoare printr-o mişcare bruscă, aproape necontrolată.

— Şi de ce n-aş fi vrut să te emoţionez pe tine? Nu te întorci, nu dai niciun semn de viaţă, nu…

Îşi muşcă buzele. Să fi uitat toate promisiunile pe care i le făcuse?

— Îmi pare rău, spuse el pe un ton dintr-odată foarte calm. Îmi pare rău că nu mă pot baza pe încrederea ta.

Se priviră, despărţiţi parcă de un hău de neînţelegere reciprocă.

Caroline ar fi vrut să strige sus şi tare că poate avea încredere în ea, ar fi vrut să i se arunce în braţe, dar, tăcerea lui Clement îi aduse în minte conversaţia auzită pe insula Vineri. Şi pagina aceea de ziar... Incapabilă să răspundă, Caroline fu nevoită să plece privirea.

***

Din înaltul donjonului zimţat de la Sfântul-Ilarion, sfidând o prăpastie de o mie de metri, Caroline, asemenea unei domniţe din vremuri apuse, contempla marea ca şi cum ar fi aşteptat un mesager care să-i aducă veşti.

Citadela bizantină îşi merita numele de „Zeu al Iubirii”, căci îi fusese la fel de dragă lui Richard ca şi cuceririle pe care le făcea pe vreme de război. Scările de piatră umbrite de chiparoşi, palmierii gigantici plantaţi la întorsătura unei arcade gotice, imensele şeminee ale Evului Mediu, aveau pentru Caroline un iz de trecut în care în rolurile principale erau trubaduri şi domniţe ce purtau văluri lungi şi care-şi încredinţau onoarea unor cavaleri neînfricaţi.

Un hohot de râs o scoase din reverie când se gândi că va petrece ziua următoare la Kyrenia: cealaltă bijuterie a locului, cu donjoane pătrate şi ziduri înalte dominând micul port, îi va părea alături de Jamie şi de Urs Albastru că e desprinsă dintr-o poveste.

Caroline se gândi cu satisfacţie la frumoasa maşină de un roşu aprins pe care i-o luase lui Jamie chiar în acea dimineaţă. În timp ce John şi Clement vorbeau despre irigaţii şi fertilizare în faţa unui «meze» şi a unui ceai fierbinte, Caroline plecă să exploreze prăvăliile din sat, bucuroasă că poate să caute ceva care să-i placă micuţului ei. Nu micului ei Jamie, se gândi ea puţin nostalgică, nu

încă.

Ieşind din sat, fură opriţi de zgomotul asurzitor al claxoanelor unui lung şir de maşini.

— Evident, clopotele de mai devreme! exclamă Clement, regăsindu-şi brusc buna dispoziţie. Duminica, în Cipru se fac nunţi.

Arătă cu mâna o frumoasă casă vopsită în alb, pe jumătate acoperită cu viţă de vie. La umbra roşcovilor din grădină, oaspeţii se îndreptau în grabă spre mesele pline cu flori.

— Mireasa nu vine imediat. Trebuie mai întâi pregătit mirele. V-ar plăcea să asistaţi la ceremonie?

— Foarte mult. Dar nu deranjăm?

— Dacă nu am asista, ar fi nepoliticos. Urările noastre de fericire vor fi binevenite pentru că, în opinia acestor săteni, destinul a fost cel care ne-a adus aici.

— Chiar dacă nu suntem invitaţi?

— Oricine e binevenit! Haideţi, veniţi!

Îi întinse mâna, nerăbdător să-l urmeze. Caroline tresări la atingerea mâinii lui, ca „altă dată”. Deodată, îşi aminti de John care refuză invitaţia pe un ton care nu dădea drept la replică.

— Mulţumesc, nu vreau circ, mormăi el. Clement se duse să vorbească familiei. John îşi reveni în faţa aerului şocat al femeii.

— Nu te supăra, dar toate astea sunt atât de… deplasate.

— Ba de loc, sunt doi oameni care…

— Şi-au găsit fericirea. Eu nu mi-am găsit-o. Iar ce se petrece îmi face rău. O, Caroline e greu să te prefaci!

— Cine se preface?

— Entuziasmul de care dau dovadă ţi se datorează în întregime. Vreau să-i dovedesc lui Clement că eu sunt cel potrivit pentru tine. Şi vreau să obţin această slujbă.

— Care anume? Dar a ta? întrebă ea, foarte surprinsă.

— De acum înainte, am nevoie de un loc de muncă bănos. Doar nu vrei un sărac, nu? Lasă-mă să-mi văd de-ale mele. Du-te să-i vezi pe miri, dar, nu uita că te aştept. Nu tu te căsătoreşti astăzi!

În bisericuţa albă, ornată cu buchete de flori de câmp, printre cântece şi rituri necunoscute, emoţionante prin simplitatea lor, Caroline întâlni privirea lui Clement, la fel de puternică şi de directă ca jurămintele celor doi tineri, care acum se căsătoriseră.

Cortegiul care se formase ziua în amiaza mare, clopotele care băteau cu toată puterea, urările de viaţă lungă ale invitaţilor, îmbrăţişările emoţionante.

În veselia generală, Caroline şi Clement vorbeau cu toţi. După ce au ciocnit paharul de mai multe ori şi au urat fericire tuturor, au părăsit sărbătoarea în sunetul chitarelor şi al viorilor. „Nu tu te căsătoreşti”, îi amintise John. Şi totuşi, revenind pe drumul plin de lumină, Caroline retrăia misterul unei priviri schimbate în penumbra unei bisericuţe.

Kyrenia! După vârfurile ascuţite ale muntelui Pentadactylos – în forma celor cinci degete ale mâinii, după exuberanţa resimţită în faţa celor mai frumoase plantaţii de lămâi şi de măslini de pe insulă, printre care se rătăciră ca printr-un labirint, ajunseră în sfârşit la portul în formă rotundă, mărginit de vechi imobile veneţiene.

— Ruga mi-a fost ascultată! spuse mama lui Jamie, în timp ce le ieşea în întâmpinare şi în mod vizibil uşurată să o vadă pe Caroline. Da, vă aşteptam cu nerăbdare, mărturisi ea. Dar, intraţi, am să vă explic.

Jamie, foarte demn, o îmbrăţişă pe Caroline cu o anumită reţinere. Dar Urs Albastru, explică el, îşi pierduse capul de bucurie!

Din politeţe, Caroline nu făcu nicio remarcă privitoare la micuţul urs care parcă intrase la apă şi-şi cam pierduse culoarea. Toate astea se datorau în mod cert maşinii de

spălat.

De fapt, părinţii trăiau zile de nelinişte: Susan trebuia să stea întinsă până la naşterea copilului, după cum îi recomandase medicul. Jamie era fericit alături de Caroline şi poate că ea va accepta să... încântată, se întoarse spre Clement, care dădu uşor din cap în semn de încuviinţare, dar John se încruntă.

— Trebuie neapărat să ne împovărăm cu acest puşti? o întrebă el între patru ochi.

— Dar credeam că îţi plac la nebunie copiii!

— Ai mei, desigur. Iartă-mă, Caroline, spuse el în faţa dezamăgirii care se citea pe chipul ei. Dar nu am petrecut niciun moment împreună, iar acum va mai fi şi copilul ăsta.

— Un băieţel adorabil!

— Da, da, aşa e. Dar, dă-mi şi mie o şansă.

— Ce şansă?

— Să petrec puţin timp cu tine. Colinzi bisericile, iar apoi nu mai e acelaşi lucru.

Caroline, neliniştită, întrebându-se confuză ce gafă săvârşise, ezita să răspundă.

— Aţi ieşit de acolo ca şi cum aţi fi fost... John şovăi o clipă, căutându-şi vorbele.

— ...soţ şi soţie!

Aşadar, lucrul acesta era atât de evident? se întrebă Caroline. Acea emoţie intensă. Oare Clement o resimţise? Sau măcar o remarcase?

Uşa se deschise brusc. Cu un aer morocănos, Jamie îşi făcu apariţia, ţinând în mână un ursuleţ nou.

— Nu puteam să-i mai las vechiul ursuleţ, spuse mama lui. Jamie nu protestă, dar fu cât se poate de atent la ducerea valijoarei sale pe bancheta din spate a Land-Rover-ului. Din nou, îmbrăţişări, cuvinte de rămas-bun şi strângeri de mână.

— Direcţia Morphou, Vouni, apoi Paphos şi acasă, spuse

Clement. Va trebui să o anunţăm pe Electra: este regina prăjiturii de ciocolată.

Dar Jamie nu era atent la ce se spunea, prea ocupat cu valijoara lui. Înăuntru se afla, împachetat într-un ziar, Urs Albastru!

— Uite, poţi să-l arunci, spuse el, respingând noul ursuleţ.

— Ştii, n-ar fi un gest prea drăguţ. Dacă i l-am oferi Cynthiei?

— Îl păstrezi, deci?

— Cum vrei tu!

Caroline împachetă cu grijă ursuleţul în ziar şi-l puse în valijoară. Era un ziar englezesc, dar Caroline nu catadicsi să-şi arunce privirea asupra lui.

După ce trecură de marile podgorii şi de plantaţiile de portocali de la Morphou, care era situat la poalele muntelui, poposiră pe vârful extraordinarului teatru roman de la Soli, al cărui semicerc mărginit de gradene, aşezate cu faţa spre mare, părea că îi suspendă pe spectatorii tragediei antice între cer şi apă.

— Mâine, ultima noastră oprire va fi la Fontana Amorosa. Cine bea din această fântână, va fi sclavul iubirii.

— Şi dacă asta s-a întâmplat deja? spuse John pe un ton ironic.

— Atunci, n-ai de ce să mai mergi.

— Am să merg totuşi. Ca să-mi dau seama dacă e adevărată sau nu legenda. Şi apoi, am remarcat multe specii rare de plante. Va fi foarte interesant.

Contaminată mai întâi de entuziasmul lui John, Caroline îşi aminti foarte repede că nu era decât o părere. Era obligat să facă asta. Trebuia să-şi câştige existenţa. Existenţa lor, de fapt.

Clement şi hainele lui impecabil croite, Land Rover-ul… toate erau simple pentru el. Fără să vrea, îl privi cu

simpatie pe John, bărbatul atât de mândru, atât de puţin obişnuit să joace rolul secundar. Reproşurile i se transformară în recunoştinţă. Pentru toate eforturile pe care le făcea. Pentru ea. Pentru ei amândoi.

Petrecură seara în tihnă la hotelul din Vouni, care era de fapt un grup de mici bungalouri ascunse printre masive coroane împletite din flori de trandafir şi care avea vedere spre mare. Jamie dădu semne de oboseală încă de la sfârşitul mesei şi de aceea o urmă pe Caroline fără să protesteze. Nu avu nevoie de mult timp ca să adoarmă, iar Caroline închise încetişor cartea de poveşti.

În faţa propriului bungalou, Clement, nemişcat şi tăcut, nu făcu nici cel mai mic gest la trecerea Carolinei.

John era în parcare şi părea foarte ocupat cu Land Rover-ul. Singura sursă de lumină pe care o avea era o lampă pe care o agăţase de streaşină. Caroline zâmbi când se gândi la această pasiune a lui pentru tot ce ţinea de mecanică. Mai ales pentru partea frumoasă a mecanicii, iar maşinile lui Clement erau de cea mai bună calitate. Bietul John.

De îndată ce o zări, puse jos cârpa pe care o ţinea în mână şi-i veni în întâmpinare cu zâmbetul pe buze.

— Ia spune, Caroline, te vei duce mâine la Fântâna Iubirii?

— Să beau apă din ea sau pentru vegetaţie?

— Eşti supărată pe mine? Vreau să reuşesc. Clement Gasc are nevoie de un intendent. Sunt cel mai bun pentru aşa ceva. Şi trebuie să priceapă că eşti fericită cu mine, adăugă el încetişor, strângându-i mâna. Când îşi va da seama, nu te va mai reţine.

— Ce te face să crezi asta? i-o întoarse Caroline, înţepată.

— E limpede că acum nu face niciun efort să te reţină. Niciun efort, nicio promisiune. Legătura lor nu era pecetluită de nimic. După cum bine remarcase John, nu purta niciun inel.

— Evident, aşa e el, adăugă John, oarecum absent. Eu n-aş face niciodată aşa ceva. Dacă am ales o femeie, încerc să o păstrez. Probabil că se gândeşte că e mai bine să clarifice lucrurile acum, decât să te oblige să intri într-o relaţie gândindu-te la altul.

— Dar nu-i adevărat! De unde ştii că eu…

— E ceva mai mult decât străveziu, Caroline. Eşti singura care nu-şi dă seama. Mă iubeşti şi vei deveni soţia mea. Totul va fi bine când voi avea de lucru. Am avut nevoie de şapte ani, dar am înţeles: acum sunt pregătit. Suntem pregătiţi.

— Şi dacă nu sunt de acord?

— Am să mor.

Răspunsese pe un ton glacial, fără nici cea mai mică ezitare. Nu mai rămăsese nimic din încăpăţânarea lui copilărească de altă dată. Dintr-odată, Caroline se simţi cuprinsă de frig. Pesemne era vântul care venea dinspre mare. Toamna, desigur.

Începu să tremure, dar John îi puse mâinile în jurul gâtului, se apropie de ea şi-o strânse la piept. Caroline nu se putu împotrivi.

Întorcându-se în bungaloul ei, se întreba în tăcerea nopţii de ce era atât de calmă, atât de puţin tulburată. Ca şi cum toate astea nu o priveau direct.

Jamie se răsuci în pat şi tânăra femeie putu să-şi îndrepte toată atenţia spre micuţ şi spre ursuleţul lui decolorat din pricina spălării.

În ziua următoare, niciunul nu bău din apa miraculoasă, dar admirând Fontana Amorosa cu apa ei cristalină care ţâşnea dintr-un pământ bolovănos, Clement îi arătă lui John preţioasele ierburi aromatice pe care numai un ochi exersat le putea distinge de mărăcini.

La întoarcere, dădură dovadă de multă însufleţire în dorinţa de a ajunge cât mai repede la destinaţie. De aceea,

renunţară la popasurile lor preferate în bodegile din sate şi ajunseră la Paphos la lăsarea serii. Electra pusese masa în seră şi imensa prăjitura de ciocolată pe care-o pregătise îi asigură prietenia veşnică a unui Jamie căruia îi sclipeau ochii de fericire.

***

— Apropo de Jamie… începu Clement. John şi cu mine vom lipsi mai mult săptămâna asta, pentru că vreau să-l pun la curent cu atribuţiile noului lui loc de muncă.

Şovăi puţin, iar Caroline îşi ţinu răsuflarea. Oare îi va face o mărturisire? Dar continuă, pe un ton impersonal:

— Probabil că timpul ţi se va părea lung…

— Cu Jamie alături de mine? Destinzându-se din nou, Caroline zâmbi liniştită.

— Îl iubeşti mult pe puştiul ăsta! Atunci de ce Dumnezeu…

Se opri brusc.

— Ştii să conduci?

— Evident că ştiu! Dar de ce mă întrebi? spuse ea, luată prin surprindere de aceste schimbări bruşte, atât de diferite de felul lui calm, potolit de a fi.

— Îţi propun să iei una din maşinile mele şi s-o conduci. Rosti aceste cuvinte fără afectare. Caroline ştia foarte bine că bogăţia nu avea importanţă în ochii lui.

— Astfel, te vei putea plimba cu Jamie în voie. Te poţi duce la plajă, la cumpărături, în vizită la prieteni.

Perspectiva era foarte promiţătoare, iar Caroline îi mulţumi pentru gestul lui.

— Nu, n-ai de ce, spuse el brusc. Dar fii foarte atentă la volan. Cu strugurii căzuţi peste tot nu e de glumit, iar drumurile alunecoase nu sunt o scornire.

Clement scoase o hartă a insulei. Înarmaţi cu un creion

roşu, trecură în revistă tot ce putea interesa un băieţel: plimbările cu barca pescărească, citadelele medievale, plantaţiile de bananieri din Paphos. Şi apoi, mai erau excursiile pe muntele Olimp cu pădurile lui de cedri albăstrii prin care mişunau cerbi şi mufloni, râurile cu păstrăvi şi cascada din Calidonia.

— Şi în iarna asta, întâlnire la Platres! Tot Ciprul se regăseşte acolo. Pe pistele de schi! De necrezut, nu-i aşa?

Îi zâmbi, având în privire o sclipire jucăuşă. Era în mod vizibil fericit că poate să-i dezvăluie comorile nebănuite ale insulei. Ea îi întoarse zâmbetul. De mult timp nu se mai simţiseră atât de apropiaţi, atât de veseli, atât de complici. Şi asta pentru că se gândeau la bucuria unui copil. Caroline îşi aminti brusc de faptul că toate astea se vor sfârşi în două săptămâni, cel mult trei.

— Dar când Jamie se va întoarce la părinţii lui, nu mă voi mai putea plimba prea mult. Va trebui să mă întorc la realitate... Vinerea Râsetelor.

— Sunt sigur că îţi va plăcea să schiezi la Platres, spuse cu fermitate.

Descumpănită, Caroline încercă să-şi canalizeze din nou toată atenţia asupra hărţii, revăzând toate locurile pe care le aleseseră împreună.

— Ştii, zise ea, arătând cu degetul o plajă la nord de Paphos, cred că Jamie nu a învăţat până acum să înoate. Acum câteva zile, nu a vrut să meargă la mare.

— Vrei să spui că...

— Da, ar fi minunat să înveţe să înoate. Le-ar face un cadou părinţilor lui!

— Ce generoasă eşti, Caroline...

O privea intens, cu gravitate, ca şi cum îşi repeta ceva în minte. Deodată, cu aceeaşi sclipire în ochi, luă creionul din mâna ei şi făcu un cerc pe hartă.

— Uite! Golfuleţul Coralilor. Există multe golfuleţe de

genul ăsta, foarte primitoare, cu nisip foarte fin, iar apa nu e adâncă. Acesta e locul ideal pentru începători. E foarte sigur.

Imediat, Caroline roşi, amintindu-şi de aventura ei la Famagusta. Văzu expresia feţei lui Clement: ironică? îngrijorată? stânjenită?. Greu de aflat. Şi el îşi amintea! Dar niciunul dintre ei nu spuse nimic, de parcă ar fi ştiut că această amintire comună va fi mult timp păstrată şi protejată. Respectată.

A doua zi, în micuţa maşină decapotabilă pe care i-o recomandase Clement, Jamie şi Caroline se îndreptau veseli spre Golfuleţul Coralilor.

Micuţul era plin de bunăvoinţă şi, într-o oră, era deja capabil să înoate câteva lungimi de braţ. Din fericire, Urs Albastru rămăsese pe uscat, în maşină. Un singur elev era de-ajuns pentru Caroline.

Aşa cum prevăzuse, cei doi bărbaţi erau cel mai adesea absenţi pentru că plecau dis-de-dimineaţă şi se întorceau noaptea. Ferme experimentale, zone care trebuie să fie reîmpădurite, sere. John era nevoit să le viziteze pe toate.

În a cincea zi, Jamie înota singur cel puţin un minut. Iar vestea putea fi anunţată şi acasă!

Bărbaţii se întorseseră devreme în acea seară.

— E în birou! strigă Jamie, văzând lumina aprinsă. Urs Albastru vrea să-i povestească.

El, Clement, bineînţeles. Era de departe preferatul lui Jamie.

Bine aşezat într-un fotoliu mare de piele, el citea ziarul. Imediat, Caroline începu să caute... Ziarele erau tot acolo, bine aranjate într-o grămadă de către Electra, aşteptând.

Clement o urmări cu privirea, iar ea roşi. Din nou, un hău se căsca între ei.

— Jamie, voiai să spui ceva... Vorbise parcă fără să vrea.

— Nu, nu eu, ci Urs Albastru. A răcit, nu a făcut astăzi

baie, dar, am înotat şase metri! singur!

Clement nu-l dezamăgi pe Jamie şi veni imediat să-l felicite, strângându-i mâna cu putere, ca între bărbaţi. După aceea, îi dădu o frumoasă monedă de argint, pe care Jamie vru s-o pună imediat într-un loc sigur. Pentru Urs Albastru.

Când rămaseră din nou singuri, tăcerea se ridică iar între ei. Dintr-odată, Caroline se îndreptă spre grămada de ziare şi cu un gest necugetat îi dădu cu piciorul.

— Nu vreau să le mai văd. Niciodată. Am încredere. În clipa următoare, era în braţele lui Clement. Stătură îmbrăţişaţi aşa mult timp, nesimţind nevoia să-şi vorbească. Caroline simţea iar toată forţa lui Clement, toată căldura prezenţei lui pe care în ultima vreme i le refuzase.

— Nu puteam să spun nimic, murmură el, ascunzându-şi faţa în părul ei buclat, atâta vreme cât nu luaseşi o hotărâre. Atâta vreme cât nu ştiai încă.

— Ştiam, dar… Şapte ani de aşteptare s-au scurs şi într-o bună zi. Nu am mai putut să înţeleg absenţa ta, tăcerea ta.

— Da… înţeleg…

Se desprinse uşor din braţele ei, atât de uşor încât se întrebă dacă visase.

— Poţi să accepţi asta? întrebă el după un moment de tăcere.

— Am încredere, Clement. Încredere totală.

Închise ochii, lăsându-se în voia sărutării lui. Fără să îndrăznească să-l privească, spuse:

— Şi pentru că trebuia să te întorci special să…

— Credeai că am uitat? Vocea lui era plină de reproş.

— Să uit de logodna noastră…

Uluită, încântată, deschise cutiuţa de catifea albastră pe care i-o întindea.

Extrem de fină, compoziţia firelor de argint părea că ţine diamantul prin cine ştie ce vrăjitorie nevăzută.

— E o minunăţie! o încântare… Iar verighetele sunt astfel

făcute încât să ne ţină vrăjiţi.

Cu o mişcare uşoară, îi luă cutiuţa de catifea din mâna pe care-o duse spre buzele sale. În şoaptă, îi spuse că locul nu era potrivit. Nu încă.

Se priviră în tăcere, fericiţi că sunt împreună, aşa cum mai fuseseră şi-n trecut.

Vraja fu ruptă de vocea lui John care fluiera vesel, mergând pe aleea garajului.

— Nu va fi uşor, spuse Clement cu gravitate. Te iubeşte mult. De n-ar fi fost aşa, n-aş fi aranjat niciodată această călătorie în trei.

— Dar de ce, atunci?

— Te iubeşte, nu?

Vocea îi deveni aspră, tăioasă.

— L-am văzut de curând şi m-a înnebunit. Îi era rău, îşi dorea atât de mult să întoarcă timpul înapoi. Iar tu… Nu ştiai încă.

— Acum ştiu, Clement.

Se cuibări la pieptul lui, se sărutară din nou, lăsându-se pătrunşi de tăcerea, de liniştea care-i înconjura şi care-i lega atât de puternic.

În timpul cinei, Jamie povesti în toate felurile posibile isprava lui din acea după-amiază. John îi dădu şi el o monedă de argint, pe care o luă fără să stea prea mult pe gânduri.

Caroline zâmbi cu seninătate la felul în care flecărea. Era bucuroasă că petreceau o seară liniştită, că la masă era voie bună şi că faţa de masă avea imprimate pe ea flori în culori vii. «Nimic nu poate strica această fericire, se gândi ea. Clement mă iubeşte. Eu îl iubesc. În curând ne vom logodi.»

Brusc, şocul privirii lui John o aduse cu picioarele pe pământ. Se uita la ea cu răceală, cu nepăsare. Ştia.

Întotdeauna ştiuse să citească în adâncul sufletului ei.

Revenindu-şi din surpriză, îşi spuse în sinea ei: „Evident, a fost prima mea dragoste. Iar eu am fost prima lui dragoste”.

Ar fi vrut să-i spună că nu mai era tânăra de altă dată, care visa cu el. Toate astea ţineau de domeniul trecutului. Acum era femeie în toată puterea cuvântului.

Dar nu putea să facă asta. Nu din cauza celorlalţi, din cauza bărbatului pe care-l iubea sau a acestui copil. Ceva în ea nu voia să renege acest trecut atât de frumos, de-a dreptul magic, de parcă ar fi fost un vis copilăresc.

Trebuia oare să-l renege? Să-l uite? De parcă n-ar fi existat?

Capitolul 5

Diamantul rămăsese în cutiuţa de catifea.

— Mă simt atât de bine în Cipru, îi mărturisi Clement, încât mi-aş dori din tot sufletul să-i respect tradiţiile.

Profitând de un moment de singurătate, o duse pe Caroline la plimbare prin prima livadă pe care o plantase când sosise aici.

— Aş vrea ca inelele noastre de logodnă să fie binecuvântate. Într-o familie cipriotă, acesta e momentul în care părinţii feţei dau o petrecere în casa pe care i-o dăruiesc.

— Am să-i spun Silviei, va fi încântată să se ocupe de asta! spuse Caroline, cu ironie în glas.

Râseră cu poftă, încercând să şi-o imagineze pe Silvia în matroană cipriotă.

— Silvia nu are de ce să se îngrijoreze. Casa mea nu i se pare prea mică, nu-i aşa?

— O, Clement!

Caroline îi strânse mâna cu recunoştinţă, gândindu-se la frumoasa casă vopsită în alb şi înconjurată de măslini, la grădinile înflorite şi La căsuţa intendentului, pe jumătate ascunsă de păduricea de pini.

— Îmi pare rău, spuse Clement brusc.

— Pentru ce anume?

Caroline avea ciudă pe ea însăşi pentru că-şi lăsase gândurile să hoinărească.

— Pentru că mă simt atât de... bine. După un moment de tăcere, reluă:

— Dar nu ştiai nimic despre toate astea şi nu pot spune că mă deranjează. Există tinere. Sau, mă rog, oameni. Dar toate astea ţin de trecut, îngerul meu păzitor m-a ocrotit!

Îi zâmbi, o strânse la piept, dar ea se gândea la altceva. Una dintre aceste tinere era în mod sigur Dority Robbins... îi

ceruse ceva? Unde locuia acum? Ce dezvăluia ziarul? îşi scutură capul, vrând să-şi limpezească astfel gândurile. Dar toate astea nu mai contau acum. Încrederea ei în Clement rămăsese nezdruncinată.

El nu băgă de seamă că era tulburată şi continuă foarte destins:

— Planul meu nu a fost lipsit de riscuri. Acest triunghi cu John mi-a cauzat multe probleme.

— Silvia a avut şi ea rolul ei. Nu voia să mă lase să plec, îţi aminteşti?

— Când vom fi căsătoriţi, va fi foarte mirată să-l vadă pe John intendent aici.

— Dacă va fi…

Caroline îşi muşcă buzele, pentru că îi venea să spună „dacă ne vom căsători”. Neliniştită, se uită la el pe furiş. Ştia atât de bine să-i citească gândurile. Dar nu şi de data asta.

— Va accepta fără probleme.

După-amiaza era pe sfârşite. Începuse să bată un vânt mai rece, iar ei erau tentaţi să se refugieze în salonul de iarnă. Nu peste mult timp, va fi nevoie să se aprindă focul.

Aşezată confortabil pe canapeaua înflorată, Caroline îşi dădu seama imediat, după expresia puţin încăpăţânată a figurii lui John, că aflase şi că venise pentru a discuta. Clement şi Jamie erau plecaţi întreaga zi. Poate că nu întâmplător. Clement dorea ca totul să fie limpede, direct, fără ambiguităţi. Totul… în afară de…

John atacă frontal, fără nicio introducere.

— Uite că a câştigat cel mai bun.

— O, John, nu-i atât de simplu! De mult timp…

— Da, ştiu, şapte ani înseamnă foarte mult. Dar cine ştie… ar putea fi interesant să mai aştepţi încă puţin. La urma urmei, nu v-aţi căsătorit încă. Şi chiar dacă vă căsătoriţi.

Caroline preferă să nu riposteze. Era sigură că suferea. Şi ea. De parc-ar fi fost două fiinţe dragi care erau luate de curente diferite şi-şi fac un ultim semn de rămas-bun. Prea departe unul de altul.

— Unde te vei duce acum, John? răspunse fără ezitare.

— Nicăieri! îmi va fi foarte bine aici. Ţi-am spus, vreau să mai aştept puţin. Şi apoi, Clement îmi oferă un post bun. Aş fi un prost să refuz.

Caroline rămase tăcută un timp, fiind prea agitată şi prea neliniştită pentru a răspunde. Până la urmă, îşi luă inima-n dinţi şi spuse:

— Şi dacă-ţi cer eu să pleci?

— De ce? Nu, Caroline, rămân, pentru că mi s-a propus şi pentru că mă interesează. Nu ţi-e teamă?

— Prostii! îl iubesc pe Clement şi mă voi căsători cu el.

— Perfect. Atunci, totul e aranjat.

Se ridică, la fel de energic şi de nerăbdător, învârtindu-se ca un leu în cuşcă.

— Mă duc să iau un ziar.

Se întoarse imediat, parcurgând titlurile din priviri.

— Ce e cu grămada asta de ziare vechi în birou? Cine le mai citeşte acum?

— Eu.

Îndrăzni în sfârşit să-l privească, regăsindu-şi încrederea în ea însăşi.

— Eu am nevoie de ele.

Zâmbi când se gândi la gestul ei de mânie şi la concluzia fericită pe care o trase.

Nu văzu expresia de curiozitate intensă de pe faţa lui John, devenit brusc atent, ca şi cum ar fi stat la pândă.

— Îţi mulţumesc, John, continuă ea, fără să-l privească. L-ai citit, ca şi ceilalţi, dar nu ai scos o vorbă despre asta. Eu am încredere şi asta-i tot ce contează. Îţi mulţumesc pentru prietenia şi pentru discreţia ta.

Puţin stângace, se ridică şi-l îmbrăţişă. Apoi părăsi încăperea, făcând eforturi să nu o ia la goană.

Se făcuse întuneric şi de-abia atunci sosiră Clement şi un Jamie foarte supărat: Urs Albastru îşi pierduse un ochi!

— Am scotocit o întreagă podgorie, spuse cu năduf Clement, epuizat de atâta căutare. Am propus chiar şi diferite soiuri de grăunţe, de diferite dimensiuni în schimb.

— Imposibil, spuse Jamie foarte serios. Are ochi albaştri.

— Îmi pare bine să aflu asta.

— Îşi vrea ochii lui înapoi. Cei pe care-i avea înainte.

— Ai cumva unii de rezervă? întrebă Caroline, fără nicio speranţă.

— Bineînţeles. Patru, spuse cu inocenţă micuţul.

— Bravo! Bine că o spui abia acum, ripostă Clement, pe jumătate amuzat, pe jumătate posomorât. Şi unde sunt aceste bijuterii?

— Aici. Urs Albastru nu călătoreşte niciodată fără ele.

Se duse ca o săgeată să le ia şi se întoarse triumfător cu un pachet sub braţ. Despături hârtia de ziar, în care se afla un ursuleţ nou şi o cutiuţă de chibrituri, comoara tăinuită a lui Urs Albastru.

După ce Urs Albastru îşi recăpătă ochiul pierdut, Jamie o şterse, fără să-şi ia restul obiectelor, lăsând-o pe Caroline cu ursuleţul, preţioasa cutie de chibrituri şi hârtia de ziar.

Prea mulţumită că-l vede din nou vesel, aranjă totul şi profită de ocazie pentru a împacheta ursuleţul cel nou şi drăguţ într-o hârtie mai atrăgătoare. Nu trebuia cu nici un chip să arunce hârtia de ziar, pentru că Jamie îndrăgea toate bunurile sale. O împături cu grijă şi o puse în bibliotecă.

***

— Aios Neofitos, spuse Clement pe un ton grav. O

mănăstire înălţată pe stâncă şi care avea o parte suspendată deasupra mării. Îi cunosc bine pe călugări, vor fi bucuroşi să ne binecuvânteze inelele. Îmi pare rău că nu te pot lua cu mine, dar trebuie să aştepţi… după.

Sosise clipa plecării. Caroline îl însoţi până la maşină, emoţionată că-l vede plecând, dar şi puţin neliniştită să se ştie singură cu John. O sărută, sări în maşină, iar după câteva secunde nu se mai vedea pe drumul prăfuit.

Rămasă singură, Caroline se gândi la acele dealuri pline de bolovăniş pe care se va urca, la schitul în care, în urmă cu mai bine de nouă secole, un tânăr şi-a consacrat întreaga viaţă rugăciunii.

O luă din nou pe alee, mergând alene. Atrasă de umbra pădurii de pini, se hotărî să se ducă să vadă în ce stadiu se afla John cu mutatul.

Oare ce-ar crede Silvia de toate astea? Clement plecat, John devenit intendentul domeniului şi instalându-se în locuinţă.

Casa din pădurea de pini era suficient de mare încât să adăpostească o întreagă familie. Şi, ca toate celelalte case din Cipru era de piatră pentru a ţine răcoare vara şi cu parchet pe jos pentru a ţine de cald în serile de iarnă.

— Nu, Caroline, nu vor exista momente petrecute în familie la gura sobei…

Caroline tresări. John nu-şi pierduse puterea de a-i citi gândurile.

— John, n-ar trebui să te muţi aici.

— Ţi-e teamă să mă ştii în preajma ta?

— Deloc. Niciodată n-am fost mai sigură pe mine ca acum.

— De ce ţi-e teamă să citeşti acel ziar?

— Ţi-am spus, am încredere în Clement. Mi-e de-ajuns.

— Dar îţi pui întrebări. Eşti neliniştită. Poţi să negi asta?

Caroline, din ce în ce mai tulburată, presată de întrebări,

şovăi, incapabilă să mintă. Iar John nu ceda.

— De fapt, ţi-e teamă să ştii adevărul. Te desfid să citeşti acel ziar.

— Taci! Spui numai prostii.

Nu-şi dorea decât să iasă. Să părăsească locul acela. Să nu-i mai audă vocea.

— Ţi-e teamă! strigă el în urma ei.

Plecă în grabă spre casa cea mare şi se duse direct în camera ei, simţind că-şi iese din minţi. Avu grijă să evite biroul.

Am încredere, îşi tot spunea în sinea ei. Nu am nevoie să ştiu.

Dar Clement? se trezi o voce în ea. Refuză să spună adevărul, dar trebuie totuşi să-l cred. Ce joc e ăsta? Am încredere. Am încredere.

***

John nu-şi făcu apariţia decât la prânz, cu faţa trasă. Mâncară puţin şi în linişte. Electra, foarte dezamăgită, bombănea că o masă la care se mânca atât de puţin nu prevestea nimic bun.

După-amiaza trecu foarte greu în compania lui Jamie, Clement lipsind şi în acea zi. John nu apăru la cină. Caroline hotărî să-i trimită un platou cu mâncare şi vru să verifice ea însăşi dacă totul era în regulă.

Jamie nu putea să adoarmă şi se plângea că-i e frig şi că-l dor ochii. Caroline încercă să-i aline aleanul, îi promise că va dormi foarte bine, dar totul fu în zadar.

— Vreau să citesc la mine în pat. Dă-mi ziarul.

— Ce ziar, dragule? Jamie nu ştia să citească.

— Cel în care era împachetat Urs Albastru. Am subliniat ceva important în el. Unde e? L-ai pierdut!

— Nu l-am pierdut, stai liniştit. Ştiu unde e. Ţi-l dau

mâine.

Până la urmă, Jamie adormi, iar Caroline profită de asta şi ieşi din camera lui cu multă băgare de seamă.

Lumina era aprinsă în căsuţă. John se ridică s-o întâmpine, părând absent.

— Iartă-mă pentru cele întâmplate mai devreme. M-am comportat ca o brută.

— Ştii, nu-mi e teamă, spuse de la bun început Caroline. Reflectase toată ziua şi ardea de nerăbdare să-i spună:

«Pur şi simplu pentru că am încredere» Dar... ezită, conştientă că întrebarea lui risca să arunce totul în aer.

— Tu ce crezi? De articolul ăla, vreau să spun. Pentru că se înserase şi pentru că John nu aprinsese decât o mică lampă, Caroline nu-i văzu sclipirea din ochi şi nu remarcă nici cât de încordată îi era atenţia, ca şi cum se pregătea să atace.

— E fals, evident.

Răspunsul ei prea rapid, dat pe un ton prea vesel, voit liniştitor, era contradictoriu.

Caroline se clătină, fără să găsească ceva de care să se sprijine în semiîntunericul din cameră, iar inima-i bătea cu putere, lăsând-o aproape fără respiraţie.

John se grăbi să-i vină în ajutor şi o duse până la canapea.

Tăcuţi, aşezaţi unul lângă altul, li se părea că au regăsit armonia de altă dată, deşi John nu a putut niciodată să stea locului în vremea aceea, având prea multe vise şi proiecte fabuloase de împărtăşit.

Caroline nu se gândea la timpul care se scurgea. De aceea, când Electra o strigă, trezirea fu cât se poate de bruscă. Se făcuse ora zece. Poate că Jamie, bolnav, plângea în somn.

Alergând spre casa cea mare, Caroline era foarte agitată şi-şi făcea o mie de reproşuri. Ştia prea bine că Electra

trebuia să plece acasă, iar faptul că se întorsese din drum pentru a căuta ceva era o minune. Negăsind pe nimeni în casă, venise până la pădurea de pini.

Jamie era roşu la faţă şi avea febră, deşi nu prea mare. Nu era copilul ei şi de aceea trebuia să fie foarte prudentă.

Cu mare greutate, reuşi să afle numărul de telefon al unui medic, întrebându-se neliniştită cum va vorbi cu el. Dar, la celălalt capăt al firului nu-i răspunse nimeni. Acelaşi lucru se întâmplă şi cu al doilea medic. Apoi cu al treilea.

Electra îşi aminti brusc de un congres medical la Paphos, chiar în acea seară.

— Trebuie să fie un medic de gardă la urgenţe!

— Da, dar sunt prea multe urgenţe în acest moment din cauza strugurilor de pe drumuri!

Electra ridică braţele în semn de neputinţă.

Avea dreptate. Caroline ştia prea bine că în fiecare zi aveau loc nenumărate accidente datorită drumurilor alunecoase. Clement le vorbise despre acest pericol pentru a-i pune în gardă.

— Jamie nu are febră aşa de mare. Nu e nevoie să întrerupem congresul.

Electra insistă să rămână alături de Caroline în timpul nopţii. Îi făcură ceaiuri, îi puseră comprese, aşa încât băieţelul se linişti, iar febra nu-i mai crescu. Până la urmă, Electra a acceptat să se ducă acasă să se odihnească. John, care aşteptase afară, scoase maşina pentru a o duce acasă.

Jamie se agita în somn, dar febra îi scăzuse. Se gândi că a sosit momentul să se odihnească puţin. Mirându-se că John nu s-a întors încă, se duse să se uite la ceas. Surpriza, şi apoi neliniştea o făcură să uite de oboseală: trecuseră două ore de când John plecase. Or, satul în care locuia Electra nu era decât la câţiva kilometri depărtare!

După alte două ore, noaptea era pe sfârşite, dar John tot nu se întorsese. Poate că se dusese direct la culcare.

De la fereastră nu-i văzu maşina, dar zări cu uşurare silueta familiară a Electrei, cu turbanul pe cap şi coşul în mână.

Jamie dormea liniştit, aşa că putu să se ducă în întâmpinarea Electrei.

— Am adus ceva bun, spuse ea cu un zâmbet larg. Mandragora îl va vindeca pe micuţ. Planta aceasta a primit lumina stelelor şi-i va reda puterea.

— Te-a adus John?

— Nu! spuse ea, foarte surprinsă.

— Bine! Atunci, s-o fi dus direct la culcare.

— Dar maşina nu e aici!

Făcând eforturi să nu-şi piardă cumpătul, Caroline o însoţi pe Electra până în camera lui Jamie, se asigură că totul era în regulă şi se duse la căsuţa din pădurea de pini. John nu era acolo. Nimic nu arăta că mai trecuse pe acolo din ajun.

Când dădu iar ochii cu Electra, aceasta, foarte agitată, spuse cu teamă că, după toate probabilităţile, un accident avusese loc în sat în timpul nopţii.

Cu o stăpânire de sine de care nu se credea capabilă şi cu gesturi precise, Caroline se duse în biroul lui Clement, găsi numărul de telefon de la poliţie, pe cel de la spital şi se aşeză să formeze primul număr.

Da, un bărbat a cărui descriere corespundea cu a lui John fusese găsit proiectat afară din maşină în timpul nopţii. Maşina se răsturnase. Da, avea cartea de identitate la el, dar nu şi pe cea a maşinii.

— Percey? John Percey? întrebă Caroline cu nerăbdare.

— Da, aşa îl cheamă. A fost dus la spital.

Trebuia să sune la spital. Fără să intre în panică. Trebui să aştepte liniştită să i se facă legătura la o anumită secţie. Şi apoi la alta. Şi la alta. Până la urmă, avu confirmarea că John Percey era internat acolo, dar i se spuse că nu se dă

niciun detaliu prin telefon. Nici vizitele nu erau permise, ţinând cont de starea în care se afla. Va trebui să mai revină cu un telefon.

Ziua i se păru lungă şi grea. Clement nu-i spusese cât va lipsi şi Caroline pândea cu febrilitate orice zgomot de maşină. Nici măcar pe Insula Vineri nu-i dorise atât de mult prezenţa.

Totuşi, acum era la el acasă, intrase în universul lui şi se simţea susţinută de el, în vreme ce pe insulă nu era sigură de nimic, nici măcar de întoarcerea lui.

Până la urmă reuşi să ia legătura cu un medic. Acesta veni să-l consulte pe Jamie şi o linişti, felicitând-o pentru felul în care avusese grijă de el.

Cu reţeta în mână şi în pofida oboselii acumulate datorită faptului că nu dormise toată noaptea, Caroline plecă la Paphos după medicamente, lăsându-l pe Jamie în seama Electrei.

La spital, a primit acelaşi răspuns ca şi la telefon.

— Dar sunt o prietenă foarte apropiată, insistă Caroline, hotărâtă să spargă zidul. Foarte apropiată.

Infirmiera ezită, apoi îi zâmbi cu înţeles şi se întoarse însoţită de un medic. Acesta o întâmpină cu politeţe: de obicei, nu se dau informaţii vizitatorilor, dar de vreme ce era logodnica lui…

Nerăbdătoare să afle în ce stare se afla John, Caroline nu obiectă la eticheta care i se puse.

Nu avea răni prea mari, dar se afla în stare de şoc şi trebuia să rămână sub observaţie.

— Pot să-l văd?

Medicul părea să se gândească, iar Caroline, iritată, se întreba dacă i se acorda permisiunea în funcţie de felul în care arată. În cazul ăsta, o noapte nedormită nu era în avantajul ei.

— Nu, îmi pare rău, spuse el în cele din urmă. E imposibil.

Poate mai pe seară.

— Voi veni negreşit, dădu asigurări Caroline.

Când se întoarse la vilă, îl găsi pe Jamie într-o stare mult mai bună decât cea în care îl lăsase. Stătea în pat şi flecărea cu Urs Albastru. Caroline trebui să ducă muncă de convingere pentru a-l scuti pe Urs Albastru de medicamente, deşi era şi el obligat să stea la pat. Îşi petrecură vremea jucând puzzle şi domino. Din când în când, Jamie aţipea şi Caroline profita de aceste momente pentru a coborî şi a telefona la spital.

Sora medicală o compătimea pentru că nu i se dădea voie să-şi vadă logodnicul. Dar numai temporar, o asigură aceasta. Caroline nu dorea să încerce s-o convingă să-i permită să-l vadă. Tot ce o interesa, era să aibă veşti despre el.

La lăsarea serii, auzi în sfârşit pe alee zgomotul maşinii lui Clement. Se duse imediat în camera ei să se schimbe şi să se pieptene.

Clement îi ieşi în întâmpinare cu braţele deschise. Simţi însă imediat că gândurile ei erau în altă parte, căci făcu un pas înapoi şi-i dădu drumul mâinii.

Caroline remarcă imediat gestul lui şi avu o strângere de inimă. «Oare când mă va strânge în braţe, fără să mai fim separaţi de ceva?»

— Jamie... îngăimă ea. E bolnav.

— Jamie?

Oare ce vedea era aievea? I se părea că faţa lui Clement se lumină brusc.

— Da. Şi după ce a dus-o pe Electra acasă, John a avut un accident. E la spital, dar nu poate fi vizitat, Izbucni în lacrimi, epuizată, la capătul puterilor. Uitase parcă de Clement şi de felul în care putea reacţiona.

Pe chipul lui se putea citi o imensă decepţie, dar Caroline

nu-l privea.

Avea asupra lui cele două inele, ca o promisiune pentru viitor. Dar în faţa lacrimilor ei, îşi punea tot felul de întrebări. John era în continuare prezent. Foarte prezent.

Cu o voce precipitată, agitată, îi povesti totul, amestecând evenimentele din noaptea în care veghease copilul cu cele din ajun, înainte să vină Electra alergând la căsuţa din pădurea de pini.

Nu îşi dădea seama că el îi punea întrebări din ce în ce mai precise. Dar se simţea răvăşită, grăbită. Ceva parcă o împingea să spună mai multe, în pofida oboselii şi a confuziei. Sfârşi prin a se revolta:

— Dar ăsta e un adevărat interogatoriu! De parc-ar fi vina mea! Ce vrei să fac?

El îi răspunse plin de furie şi asta o lovi din plin, pentru că nu se aştepta la aşa ceva din partea lui Clement, atât de calm, de stăpân pe el în orice situaţie.

— În orice caz, nu trebuia să pleci de lângă un copil bolnav care fusese lăsat în grija ta!

— Jamie se simţea bine când am plecat şi nu era singur.

— Dar Electra nu era obligată să rămână pe timpul nopţii, spuse el pe un ton glacial.

Continuă să-i pună întrebări şi fiecare cuvânt pe care îl rostea venea ca o sentinţă:

— Ce-ai făcut în tot timpul ăsta?

Caroline îl măsură din creştet până-n tălpi, nevenindu-i să creadă.

— Şi mai ai curajul să vorbeşti de încredere!

Chiar dacă se simţea cuprinsă de mânie, încercă totuşi să-l facă să gândească logic, pentru a avea din nou încredere în el. Avea mare nevoie de asta:

— M-am dus să-l rog pe John să refuze postul ăsta. Dar Clement interpretă altfel replica ei.

— Să înţeleg că ţi-e teamă să locuieşti aproape de el?

— Clement, te rog, nu vorbi pe tonul ăsta. Vreau să fim împreună. Doar noi doi.

Puse tot sufletul în cuvintele astea şi se lipi de el. Clement o strânse în braţe şi-şi pierdu faţa printre buclele ei. Totuşi, Caroline simţea că exista ceva anume care îi separa.

— Iartă-mă, Caroline! M-am întors plin de speranţă şi de promisiuni şi credeam că nimic nu putea să mă mai atingă sau să mă mai rănească. Aveam inelele cu mine., adăugă aproape în şoaptă.

— Inelele... da, evident... au putut călugării să le...

— Le-au binecuvântat.

Au vorbit despre acest subiect fără însufleţire, ca de un lucru banal, şi se îndepărtaseră unul de altul, fără să-şi dea seama. Ce conversaţie bizară! Niciodată Caroline nu se simţise atât de pustiită în faţa lui Clement.

— Mă duc să-l văd pe Jamie înainte de a pleca la spital.

— Vin cu tine.

— La spital?

— Să-l văd pe micuţ. Nu... Clement părea că vorbeşte cu el însuşi. Nu, cineva trebuie să rămână cu el. Electra trebuie să se odihnească.

Fără să mai aştepte vreun răspuns, se îndreptă spre casă. Trecură prin faţa biroului. Vechile ziare nu mai erau acolo.

Jamie, într-o formă de zile mari, îl întâmpină pe Clement cu strigăte de bucurie. Caroline putu să-şi dea seama cât de diferită era primirea aceasta de cea pe care i-o făcuse ea mai devreme. Cu un nod în gât, îi privi cum se amuză împreună.

— Poţi să pleci, am eu grijă de el.

Probabil că-şi dădu seama de asprimea vocii lui, de vreme ce adăugă, mai îmbunat:

— Ai grijă pe drum. Nu sunt camioane pe drumul ăla, dar

nu ştii niciodată.

Caroline dădu din cap a încuviinţare şi se apropie să-l îmbrăţişeze pe Jamie, apoi pe Clement. Îşi consideră gesturile stângace şi se simţi stânjenită datorită prezenţei copilului, în mod sigur. Stânjenită şi datorită faptului că nu o îmbrăţişă şi el.

Intervalul de timp în care puteau fi făcute vizite trecuse, dar recepţionera se arătă binevoitoare şi-i arătă drumul.

John era singur într-o cămăruţă. Caroline fu atât de surprinsă să-l vadă aşa de deprimat, încât fu cât pe ce să facă un pas înapoi. Oare era în comă?

Deşi era şocată, încercă să nu se lase cuprinsă de panică văzându-l atât de livid, cu mâinile lipsite cel puţin aparent de vlagă, cu respiraţia întretăiată şi greoaie. Nu făcu nicio mişcare, nu deschise ochii când îi luă mâna în ale sale, mâna lui care acum stătea lipsită de viaţă şi rece pe cearşaful alb.

În clipa aceea, medicul intră în încăpere şi-i făcu semn să iasă.

— Atât pentru astăzi, domnişoară!

— Dar…

— Mâine. E prea fragil acum.

— Mai pot veni?

— Desigur. E chiar de dorit. Pentru amândoi. Caroline ar fi vrut să-i spună adevărul cu privire la ei doi, dar medicul se despărţi de ea, dând uşor din cap în semn de rămas-bun. Se regăsi singură pe imensul culoar alb unde tăcerea era deplină.

Clement nu avu nimic de spus despre starea în care se afla John, după aflarea tuturor detaliilor pe care i le furniză Caroline… Îşi urară noapte bună şi se despărţiră.

Singură în sfârşit după atâta timp şi fericită că se va odihni, Caroline îşi dădu seama imediat că nu-l rugase pe Clement să-i povestească despre mănăstire, despre

călătorie şi despre ceremonia aceea la care ţinea atât.

Cât de dezamăgit trebuie să fi fost! Plecase atât de vesel, de încrezător. Iar la întoarcere găsise o altă Caroline.

Se ridică din pat cu vioiciune, îşi puse o rochie pe ea şi coborî în vârful picioarelor. Dar totul era cufundat în – întuneric şi asta-i tăie elanul. Pentru o clipă, vru să-i bată la uşă, dar nu îndrăzni şi se întoarse în camera ei, cu capul plecat.

Dacă şi-ar fi aruncat privirea pe fereastră, l-ar fi văzut pe Clement cum se plimbă printre rondurile de flori. Dar nu se uită afară.

***

A doua zi, John deschise ochii la intrarea ei în cameră.

— Ce idiot!

— Taci! Nu-ţi face griji, John.

— Să nu-mi fac? Nu-mi place să te ştiu singură cu…

— John, ştii ce trebuie să faci: refuză postul care ţi-a fost oferit. Pleacă, adăugă după o clipă de ezitare. E mai bine aşa.

— Îţi doreşti asta cu adevărat? Sau ţi-e teamă? Caroline se simţi tulburată. Îi era într-adevăr teamă de chipul livid al lui John, de patul ăsta de spital, de ochii aceştia înfierbântaţi din cauza febrei.

— Crezi că vei putea uita? E imposibil. Iubirea noastră era prea pură.

— Cine a uitat? Cine a plecat?

Cuvintele-i scăpaseră fără să vrea şi-i păru rău că se arăta atât de violentă, atât de agresivă. Îi era greu să uite cei şapte ani de aşteptare. Şapte ani nu erau de-ajuns?

— Pleacă din Cipru, adăugă ea, evitându-i privirea. Se ridică, dar el o prinse de încheietura mâinii, strângând-o atât de tare încât o duru.

— E imposibil, Caroline, imposibil.

Vru să-l întrebe de ce, dar zgomotul uşii trântite o făcu să întoarcă privirea. Infirmiera îi zâmbi cu un aer dezolat.

— Data viitoare veţi putea să staţi mai mult… Caroline nu se simţi în stare să-i spună că John nu era decât un prieten, atât şi nimic mai mult. Îşi luase porţia de asprime pe ziua aceea.

La întoarcere, drumul i se păru mai frumos şi-şi regăsi încetul cu încetul liniştea.

Ajunse cu uşurinţă pe aleea plină de pietriş şi mărginită de drobiţe, iar casa cea mare i se înfăţişă ca un port.

Nu peste mult timp, îşi va duce zilele aici, alături de Clement. În curând, dacă toate astea nu sunt un vis. Uneori, în Cipru totul părea magic şi ireal.

Să fi fost din pricina imenselor fortăreţe de piatră în care domniţe şi cavaleri s-au războit, au visat, au iubit? Sau din pricina nesfârşitelor păduri albăstrii din Troodhos, cu muntenii ei, venind parcă din alte vremuri? Sau cauza trebuie căutată în templele închinate Afroditei, temple care se întindeau pe o întreagă insulă a iubirii?

— O clipă, te rog.

Vocea lui Clement o scoase din visare, aducând-o la realitate. Fără să scoată un cuvânt, îl urmă în birou.

Capitolul 6

— Ce s-a întâmplat, Clement?

Îi întoarse spatele, ca să nu-i vadă expresia enigmatică a feţei, expresie pe care o avea de fiecare dată când vorbea cu ea. Caroline încercă stângace să rupă tăcerea.

— John se simţea puţin mai bine... Mi-a vorbit.

— Da, da, o să depăşească momentul.

Caroline deveni rigidă, şocată de indiferenţa lui. Pe John îl păştea în continuare pericolul şi era singur pe un pat de spital! Dar Clement continuă pe un ton degajat:

— Am vorbit cu medicul. A fost mai vorbăreţ decât cu... logodnica bolnavului.

— A fost o greşeală. Am insistat mult să-l văd pe John şi...

— Desigur. I-ai spus că se înşală?

— Eşti nedrept. Trebuia să acţionez imediat, John era izolat, rănit. Eram singură şi...

— L-ai susţinut pe acest amărât de John şi l-ai asigurat de prezenţa ta prietenească.

Tonul ironic şi chiar muşcător pe care rostise aceste cuvinte mări disperarea Carolinei. Simţindu-se brusc foarte obosită, nu mai găsi puterea să lupte.

— N-ai niciun pic de încredere în mine. Haide, spune lucrurilor pe nume. Ce vrei de la mine?

— De ce m-ai minţit?

— Hai că asta-i bună!

— Ziarul! Electra mi-a spus că lipseşte unul din grămadă. Şi asta, cu toate că ai declarat că eşti deasupra acestor lucruri.

— Dar n-am...

— Am fost mai întâi furios şi dezamăgit de comportarea ta; apoi am înţeles că mă bucuram în continuare de încrederea ta, în ciuda acestei poveşti urâte. Mulţumesc mult, Caroline.

O luă în braţe şi-o strânse la piept.

— Nu-mi venea să cred. E prea frumos, e o dovadă de dragoste extraordinară. Îţi mulţumesc pentru că ai acceptat asta.

— Clement, eu…

— Iartă-mă, draga mea. Am fost brutal, foarte neîncrezător, iar tu ai fost atât de răbdătoare! M-am simţit foarte mic pe lângă tine.

Vocea îi era sugrumată de emoţie şi-şi plimba capul prin părul ei. Cu o mişcare bruscă, o strânse şi mai puternic în braţe, apoi se îndepărtă de ea şi părăsi grăbit încăperea.

Caroline se gândi imediat că trebuie să-i spulbere visul, să alerge după el, să-i spună că se înşală, dar fusese atât de fermecată de intimitatea care se crease între ei, de vorbele pe care i le spusese la ureche, de felul în care-şi aplecase capul asupra ei, încât preferă să nu rupă vraja. Avu astfel certitudinea că-l iubeşte, că vrea să-şi petreacă restul zilelor alături de el.

Dar cu umbra aceasta care apăruse între ei ce să facă? El presupunea că acest secret pe care i-l ascunsese, îl cunoaşte şi-l acceptă. „Şi dacă nu voi putea să-l accept?” se întrebă ea, brusc neliniştită. Cum pot ierta fără să ştiu care e greşeala?

Greşeala? Ce greşeală ar fi putut să săvârşească? Cine era cu adevărat?

Pe culoarul spitalului, medicul lui John i se adresă.

— Ştiţi, e o chestiune de moral. Pare că nu vrea să-şi revină.

Dar ăsta-i un reproş, îşi spuse ea, zăpăcită. Regretă amarnic rolul de logodnică involuntară.

John era, într-adevăr posomorât. Nici la intrarea ei nu dădu semne de schimbare

— Îmi pare rău, Caroline, spuse el cu o voce ternă, după un lung moment de tăcere. Nu pot fi la fel de încrezător ca

tine.

Caroline evită să-l privească. Toate aceste întrebări se îngrămădeau în mintea ei şi se simţi şi mai agitată.

— John, ai citit acel ziar. Spune-mi adevărul.

Reuşise în cele din urmă să-i pună întrebarea. Va afla în sfârşit adevărul. În sfârşit.

Dar John se uita la ea, nevenindu-i să creadă, aproape stânjenit.

— Nu pot să ţi-l... Eram sigur că ştii. Nu, e greu de spus.

— John, spune-mi-l.

Urmă un lung moment de tăcere. Privind în gol, John nu părea că o mai aude. Caroline insistă în continuare, iar cuvintele ei răsunară puternic în urechile lui.

— John, crezi... povestea asta?

Tăcerea deveni şi mai apăsătoare, şi mai densă. Nu era oare un răspuns?

— Nu, desigur, zise el în cele din urmă, cu un zâmbet jenat. Dar privirea lui nu părea deloc prietenoasă şi părea că stă mereu la pândă.

Ca o bezmetică, reuşi să se ridice, îl sărută pe frunte aproape automat.

— Pe mâine. Odihneşte-te bine.

— De ce? Pentru cine? zise el, strângând-o de mână.

Ea nu-i răspunse şi se grăbi să iasă cât mai repede din cameră.

***

Jamie o întâmpină cu strigăte de bucurie:

— Vor fi prăjituri! Şi vin! Şi «koulouri»! Iar inelele de logodnă vor fi puse sub un platou de argint!

O luă de mână şi pătrunse în vilă alături de ea. În sufragerie, o magnifică faţă de masă de Lefkara acoperea masa de marmură.

În loc să se simtă veselă şi bucuroasă că toate astea au fost făcute în cinstea ei, pentru logodna cu stăpânul casei, Caroline se simţea sufocată, cu inima strânsă. Mai întâi, trebuia să ştie. Da, avea încredere, dar nu-şi dorea să aibă o încredere oarbă, iresponsabilă, nesăbuită.

Făcu aproape maşinal câţiva paşi, după care intră în micul salon în care reparase ochiul rănit al lui Urs Albastru.

— Asta cauţi? se auzi o voce în urma ei.

Se întoarse, surprinsă de tonul brutal pe care fuseseră rostite aceste cuvinte. Clement o privea cu asprime şi ţinea o foaie de ziar bine împăturită în mână.

— Nu faci bine că laşi genul ăsta de lucruri la voia întâmplării. Ai o cameră a ta, nu-i aşa?

Năucită de violenţa vocii sale, îi era aproape cu neputinţă să-l mai recunoască. Văzându-l aşa, cu buzele strânse, cu privirea aspră, i se părea un străin.

— Dar ce s-a întâmplat?

— Chiar mă consideri un idiot! Ştiu că sunt naiv, dar nici chiar aşa! Acesta-i felul tău obişnuit de a împături ziarele, nu?

— Da, aşa e. Dar nu înţeleg ce…

— Minciuni! Alte minciuni! Spui că ai încredere, apoi sustragi un ziar pe care pretinzi că nu l-ai văzut niciodată.

— Ţi-o spun răspicat: nu m-am atins de acest ziar.

— Când? Când să-mi fi spus asta?

— Am încercat, dar erai prea…

— Prea fericit, spuse el cu amărăciune. Prea încrezător. Şi cum îţi explici asta? îi aruncă foaia de ziar în faţă.

— Habar n-am, dar pot să te asigur că n-am citit-o. Mă crezi?

Caroline îşi dădea seama că e ros de întrebări, luptându-se să restabilească adevărul.

Privirea îi deveni tăioasă, de un albastru rece şi incisiv.

— De vreme ce n-ai «acceptat» încă nimic, aşa cum am

crezut cu naivitate, vrei să mai ştii adevărul? Sau ai încredere?

Ar fi vrut să nu spună nimic şi să i se arunce în braţe. Era sigură că-l iubeşte pe Clement şi avea nevoie să-l simtă foarte aproape. Dar trebuia să ştie, nu-şi mai putea permite să fugă de adevăr mult timp.

Văzând-o că ezită, înţelese şi-i puse furios ziarul în mână.

— Haide! Citeşte! Nu te jena.

Acum, ea era cea acuzată. Desfăcu ziarul aproape ruşinată.

Cuvintele îi fugeau din faţa ochilor, cuvinte dure o loveau mai rău ca o injurie: «Adus în faţa justiţiei», «ruptură de jurământ», «indemnizaţie». Iar apoi, numele inconturnabil: Dority Robbins. Şi comentariul final al ziaristului: dată fiind situaţia financiară confortabilă a domnului Gasc, nu va suferi prea mult de această „eroare" regretabilă.

Cu ochii împăienjeniţi de lacrimi, nu putu să citească mai mult şi părăsi camera de parcă ar fi fost o hoaţă.

Îndreptându-se spre camera ei, Caroline auzea limpede în urechi cuvintele lui Paul şi Bob Burgin pe Insula Vineri şi repulsia pe care le-o inspira această afacere «regretabilă».

Dacă n-ar fi fost acest secret, aceste măşti, aceste prefăcătorii, dacă el i-ar fi mărturisit de la început adevărul, poate că n-ar mai fi trebuit să păţească această ruşine. Era de netăgăduit că-l iubea pe Clement, îl iubea suficient de mult încât să şteargă cu buretele această parte a trecutului, aşa cum voia să uite de prezenţa lui John.

Numai că ea şi cu John erau foarte tineri în timp ce el şi Dority Robbins…

Îşi aminti de comentariul acru pe care-l făcuse într-o zi despre femeile atrase de bani. Înţelese cât trebuie să fi suferit şi cât de importantă era încrederea pentru el.

Dar cât timp a fost împreună cu Dority Robbins? Şi care a fost legătura oficială, încât să primească o „indemnizaţie"

îşi aminti că evita pe cât putea orice apariţie publică. Numai când era vorba de ea? Sau de la această poveste „regretabilă”? Ori pentru că mai erau şi alte fete, alte jurăminte, alte inele promise şi niciodată dăruite?

Caroline se simţea prinsă în capcană, luptându-se din greu să rezolve un puzzle incomplet. Atâtea lucruri ascunse, atâta neîncredere. Se simţea din ce în ce mai dezgustată.

Dar nu trebuia să se lase astfel influenţată. În curând, va fi logodnica lui Clement. Fericirea îi aştepta. Electra scosese faţa de masă de dantelă pentru logodna lor, iar Jamie coborî scările alergând.

Nu-l văzu imediat. Electra trăsese storurile ca să protejeze extraordinara dantelă de Lefkara. Apoi auzi zgomotul sec al unei cutiuţe care fusese închisă, cutiuţa pentru inelele de logodnă.

— E pe scaun.

Îi vorbi pe acelaşi ton sec, tranşant, necruţător.

— Ce anume?

— Ziarul. Nu mai ai nevoie de el? Presupun că-i ştii conţinutul pe de rost.

— Pe de rost? După ce l-am citit o singură dată? Dar ce urmăreşti?

— Adevărul. Ştiai bine ce vrei, de vreme ce-ai subliniat anumite… detalii.

— Clement, m-am săturat de jocul ăsta. Hai să spunem lucrurilor pe nume.

— Nu-ţi face griji, s-a terminat. Poţi să-ţi iei inelul.

Vru să se ducă la el, dar se opri brusc, pentru că-i întinsese cutiuţa de catifea, iar chipul lui nu fusese niciodată atât de enigmatic.

— Evitând, desigur, să-l pui pe degetul pe care se pune inelul de logodnă. Mie nu-mi mai foloseşte la nimic. Femeilor le plac fleacurile, nu-i aşa?

Caroline fu atât de îngrozită de agresivitatea şi amărăciunea lui încât făcu un pas înapoi.

— Nu-l mai vrei? Îţi plăcea totuşi când alergai în ajutorul meu şi o făceai pe doamna îndurătoare.

— Clement? De ce spui toate astea? E oribil!

— Dar adevărat. Te-ai fi arătat şocată să-mi descoperi trecutul neclar, nu-i aşa? zâmbi maliţios. Dar la o judecată mai rece, până şi cel mai mare scandal devine suportabil dacă tragi din el nişte avantaje substanţiale.

— Ce tot spui acolo?

— Nu spun decât atât: sunt un biet naiv. Îmi închipuiam, prosteşte, că risc să te pierd, că vei fi înspăimântată. Aşteptam tremurând să citeşti acest ziar. De-aş fi ştiut!

— Ce? Ce ştii acum?

— Asta!

Pe foaia aceea oribilă de ziar arătă cu degetul cum cele câteva rânduri privind situaţia financiară foarte confortabilă a domnului Gasc erau încercuite cu creion roşu.

— Clement, doar nu crezi aşa ceva! Dacă mă iubeşti…

— Dacă te iubesc? Da, am crezut în iubirea ta. Apoi, ca un prost, am crezut că ai încredere în mine. Tot amânam momentul în care îţi voi spune totul, atât eram de fericit. Apoi, am crezut în iertarea ta. Dar tu în ce-ai crezut? În banii mei?

Caroline ripostă în cele din urmă, revoltată de brutalitatea lui.

— Banii tăi murdari! Ce bine mă mai cunoşti! Ce apropiat eşti de mine!

Nu-i răspunse, tulburat poate de intimitatea pe care o evoca acest reproş. Caroline simţi că trebuie să-şi adune toată forţa şi toată voinţa pentru a depăşi acest moment îngrozitor.

— Pe Insula Vineri, banii tăi au contat pentru mine? Aveam habar de ei pe vremea aceea?

Clement îşi trecu mâna prin păr, iar gestul care de obicei îi întinerea chipul, îl făcu să pară de data asta nespus de obosit.

— Nu ştiu. Nu mai ştiu. Ţi-ai dat seama probabil că am venituri... Fără să-ţi dai seama că era vorba de un jackpot. Un jackpot suficient pentru a mă ierta, zise cu cinism.

Caroline îl privi cu tristeţe.

— Dar chiar crezi ce spui!

El tăcu mâlc, evitând s-o privească. Caroline se simţi cuprinsă de furie.

— Dar cine te crezi? Tu şi banii tăi! Să înţeleg că oamenii care se apropie de tine sunt toţi potenţiali vampiri? Şi Dority Robbins? Presupun că de aceea i-ai cumpărat plecarea?

— Crezi povestea asta?

— La fel de mult pe cât crezi şi tu într-a ta!

— Foarte bine. Măcar ştim cum stau lucrurile.

— Numai tu ştii. Poţi să faci inventarul bunurilor tale, al banilor tăi din care nu voi ciunti nimic. De altfel, nu te mai reţin: a sosit timpul ca Jamie să se întoarcă acasă.

— Eşti oricând binevenită aici.

— Rişti prea mult! O să cheltuieşti prea mulţi bani cu oaspeţii!

Caroline fu ea însăşi surprinsă de felul în care-şi exterioriză mânia şi păli. Ştia că ajunsese în relaţia ei cu acest bărbat la un punct în care nu mai exista cale de întoarcere. Dar de ce să-şi facă griji? Oare lui îi păsase de ea când o acuzase de atât de multe lucruri?

— Plec, adăugă ea. Îl duc pe Jamie la Kyrenia.

— Şi după aceea?

— Mă aşteaptă sora mea.

Silvia m-a pus în gardă despre acest fel de joc, cu toate că pentru motive diferite, îşi zise ea în sinea ei. Clement ridică din umeri.

— Nimic nu te grăbeşte. Cred că John are nevoie de tine.

— Câtă bunăvoinţă!

— E viitorul meu intendent.

— Nu te deranjează asta? spuse ea pe un ton muşcător.

I se părea incredibil că el refuză cu atâta obstinaţie să vadă absurditatea unei asemenea situaţii!

— De ce m-ar deranja? Nu a existat nicio problemă între noi, spuse el pe un ton degajat, ca şi cum ar fi fost o evidenţă. Ba mai mult, am acordat mult timp formării lui.

— Iar timpul înseamnă bani, bineînţeles!

— Tu ai spus-o, ripostă el, luându-şi rămas-bun.

Se înserase deja, iar încăperea fu cuprinsă de întuneric. Dintr-odată, Caroline văzu sfeşnicele de argint pe care Electra le scosese pentru ocazie. Nu va înţelege niciodată ce s-a întâmplat. Nici Jamie.

Vocea lui Clement se auzi de undeva de departe.

— Uite! Ia-ţi inelul de logodnă.

— Păstrează-l, Clement. Păstrează-l pentru următoarea, sau pentru cea care va veni după ea. Păstrează-l pentru cea care se va căsători cu tine numai din dragoste.

Caroline nu putu să rostească aceste cuvinte decât cu amărăciune.

— Dar cu inelele de logodnă ce faci? Le vei păstra?

— Nu ştiu. Poate le vrei să veghezi asupra lui John.

— Nu am nevoie de aşa ceva, mulţumesc.

Se aşeză într-un colţ fără să răspundă. Înţelese că dacă va părăsi această cameră, va ieşi pentru totdeauna din viaţa ei. Era o nebunie, ceva de necrezut, ceva imposibil.

Un ultim efort, o ultimă încercare pentru a-l ajuta să vadă clar.

Dar la ce bun să încerci să convingi un bărbat încredinţat că nu râvneşte decât la banii lui? Trebuia să nu mai fie atât de orgolios că e bogat, că are atât de multe bunuri.

Ea, slavă Domnului, nu făcea parte din bunurile lui! Ţinea

prea mult la bunurile lui ca să-şi dea seama că l-ar fi iubit oricum, chiar dacă ar fi fost sărac lipit pământului.

Ca să iasă, era nevoită să treacă prin faţa lui. Oare mintea îi juca feste? I se păru pentru o clipă că a făcut un pas spre ea. Îşi aruncă privirea asupra orologiului de lemn din susul scării. Nu trecuseră decât zece minute de când coborâse plină de speranţă. Zece minute au fost suficiente pentru ca un vis să fie spulberat, pentru ca totul să se sfârşească.

Cu gesturi maşinale începu să-şi facă valiza.

Jamie protestă împotriva acestei plecări precipitate, dar în zadar.

— În seara asta vei primi o prăjitură de la Electra, îi promise Caroline.

Plecară a doua zi, deoarece voia să treacă pe la spital.

Cu mult calm, îi ceru lui Clement permisiunea să se ducă la spital. Văzu că-şi stăpâneşte cu greutate mânia, supărat că se comportă ca o străină. Îi răspunse totuşi pe acelaşi ton, rece şi detaşat.

Jamie ar fi vrut să-i ceară ajutorul lui Clement.

— Trebuie să plec, nu-i aşa?

— Da, viteazule. Vei vedea că vei fi foarte mulţumit. Nicăieri nu-i mai bine ca acasă.

— Dar trebuia să mă duci la Stavros, cu tanti Caroline, ca să văd mufli.

— Mufloni. Altă dată, poate. Trebuie să plec în Anglia. Cu afaceri.

Caroline înţelese că acest răspuns îi era de fapt adresat ei.

— Bine, spuse Jamie, căruia-i plăcea să i se explice de ce unele lucruri se făceau, iar altele nu. Acum pot să mănânc din tort?

— Desigur.

— Şi să suflu în lumânări?

— Nu ştiu dacă vor fi lumânări.

— De ce nu vor fi? Nu se dau inele?

— Jamie, interveni Caroline, vino cu mine să-ţi faci valiza.

— Iar eu cred că persoanele mari se răzgândesc adeseori! Nu prea aveai ce să spui în faţa unei asemenea replici.

***

— Nu, nu pui ursuleţul cel nou în valiză.

Jamie începea să se agite. Sau poate că era vorba despre propria ei agitaţie. Făcu o încercare de împăcare:

— De ce nu? Nu i-l mai dăruieşti Cynthiei?

— Îl voi ţine cu mine, iar Urs Albastru va sta în geamantan.

— O, dar pe cine vrei să păcăleşti??

— Nu, nu aşa, trebuie să-l împachetezi în ziarul lui.

— O, dragule, e acelaşi lucru, protestă Caroline, ajunsă la capătul puterilor.

— Nu, vrea ziarul lui, care are o poveste a lui Mickey. Am subliniat titlul cu roşu în mod expres.

Caroline îl privi pe micuţ, frapată de coincidenţă. Vechiul ziar. Bine împăturit. Subliniat cu roşu. Copii apasă tare cu creionul. Dunga o fi trecut dincolo de hârtie…

Străfulgerată parcă de o idee, vru să fugă, să ajungă la parter, să se arunce în braţele lui Clement şi să râdă cu el de toată această poveste atât de ridicolă, atât de nebună, atât de prostească.

Dar îşi aminti de chipul lui Clement, de vocea lui aspră. Răul era făcut. Credea că o interesează numai banii. Otrava era acolo şi nu va dispărea aşa de uşor.

Aşadar, în casă existau două exemplare, se gândi ea, pentru că voia să afle totul. Foaia de ziar a lui Jamie pe care Paul a vrut probabil s-o ascundă şi exemplarul care fusese

luat din teancul din birou. Clement se gândise imediat că ea făcuse asta. Şi că nu o interesau decât banii lui, fără să-şi pună alte întrebări.

Îşi făcu geamantanul cu chiu cu vai, promiţându-i lui Jamie o carte în schimbul vechiului ziar şi coborî să-l caute pe Clement. Nu voia decât să împrumute maşina ca să-şi ia rămas-bun de la John.

— Să-ţi iei rămas-bun? Mă surprinzi… Dar maşina e a ta, adăugă el pentru că tăcea.

— Îţi cer să mi-o împrumuţi în seara asta.

— Dar maşina e a ta, ţi-o repet.

Exasperată de faptul că generozitatea lui se potrivea contextului ca nuca-n perete, explodă. La urma urmei, cu atât mai rău dacă era rănit.

— Chiar nu te poţi împiedica să faci paradă de banii pe care-i ai!

Primi lovitura din plin şi răspunse pe un ton rece:

— Poţi s-o foloseşti atâta timp cât ai nevoie. E mai bine aşa?

— Nu voi mai avea nevoie, mulţumesc.

— Şi cu micuţ ce faci? La Kyrenia nu se ajunge uşor.

— Fie, fu ea de acord, după ce se gândi ceva timp. Am să ţi-o înapoiez imediat după aceea.

— Ţi-am spus că…

Pesemne că văzu hotărârea de pe chipul femeii, de vreme ce ridică din umeri, nemaiducându-şi fraza până la capăt.

Aruncă o privire în camera lui Jamie, înainte de a pleca. Dormea foarte liniştit, ţinându-şi cele două mâini pe cearşaful alb, avea obrajii roşii, poate datorită a ceea ce visa. I se puse un nod în gât. Când îşi va vedea copilul ei dormind liniştit? Copilul ei, nu al altcuiva. Numai dacă ar avea un copil de la Clement, ar fi aşa de fericită. Închise uşa în grabă. Nu va plânge în seara asta.

Acum, avea liber acces în spital. Când ajunse pe culoar, infirmiera veni la ea şi îi spuse că medicul vrea să-i vorbească. Cu inima bătând, Caroline o urmă.

— Sunt foarte supărat, domnişoară, foarte supărat.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea alarmată. Starea lui s-a înrăutăţit?

— Nu, nu... Dar nici nu s-a îmbunătăţit. Aparent, niciun organ nu l-a fost atins, dar nu e în stare să iasă din starea în care se află... Nu poate nici măcar să se ridice.

— Dar dumneavoastră ştiţi exact ce are, protestă Caroline, iritată.

Simţea că iar i s-a întins o capcană, o capcană invizibilă.

— Da şi nu... se întâmplă adesea... când pacientul are prea multe griji. Prea multe nelinişti.

Aici voia să ajungă, îşi spuse Caroline în sinea ei, nesimţindu-se deloc în apele ei.

— Sunteţi logodnica lui, continuă el.

— Nu.

Surprins, se uită cu atenţie la ea. Cu toate acestea, nu-şi schimbă ideea.

— Oricum, se gândeşte la dumneavoastră. Şi numai dumneavoastră puteţi să-l scoateţi din starea în care se află.

— Dar nu am intenţia să...

— Nu mă priveşte, domnişoară, dar vă previn că viaţa lui poate fi în joc.

Uimită, speriată, Caroline nu răspunse imediat.

— Nu pot să vă spun mai multe. Duceţi-vă să-l vedeţi şi... redaţi-i încrederea. Redaţi-i gustul de a trăi.

„Ciprioţii sunt într-adevăr foarte romantici, îşi spuse în sinea ei, ajungând din nou pe coridor. Insula Iubirii, da, dar...”

Când îl văzu pe John, avertismentul medicului deveni o realitate neliniştitoare.

— Am venit să-mi iau rămas-bun, John, plec mâine. Deschise ochii imediat. Exprimau o durere profundă, dar şi Aşteptare.

— Pleci?

— Da.

— Nu pleci cu…?

— Numai cu Jamie.

— Asta înseamnă că…?

— S-a terminat.

— Ai citit articolul?

— Da. Dar nu asta a contat. Relaţia noastră nu putea să meargă, asta-i tot.

— Vai, vai!

John se ridică în capul oaselor, dintr-odată înviorat.

— Nu-mi spui lucruri noi. Când mi-ai cerut părerea despre acel articol…

— Am înţeles ce-ai vrut să-mi spui. Dar n-are legătură cu despărţirea. Am hotărât că nu mai avea rost să continuăm relaţia.

— Unde ai găsit ziarul? Nu cred că l-am lăsat la vedere.

— Deci tu l-ai luat din birou!

Descoperirea nu schimba cu nimic datele problemei, iar Caroline nu se simţi deloc tulburată.

— Clement te aşteaptă în continuare, adăugă pe un ton neutru.

— Şi eu de-abia aştept să mă întorc acolo. Vreau postul acela.

— Îl duc pe Jamie acasă, mă văd cu Silvia şi mă întorc la mine acasă, anunţă ea.

— Nu, Caroline. Peste câteva zile…

Ştia unde bătea. Preferă să-l oprească pe loc.

— Nu, John, e imposibil.

Nu mai insistă, dar ochii îi străluceau. Pentru prima dată de la accident.

Caroline se ridică, ezită un moment.

— Pe curând, spuse sigur pe el şi cu zâmbetul pe buze.

— Nu, îţi spun adio, John.

— Ştii foarte bine că vei reveni, Nu poţi face altfel. Când se întâlni cu medicul în hol, înţelese că-l vizitase pe John. Strălucea de mulţumire:

— Vedeţi bine că-l puteţi ajuta! E deja un alt om. Şi mâine. Şi în zilele următoare.

Îşi frecă mâinile cu mulţumire. Mâine, se gândi Caroline, nu voi mai fi aici. Nici în zilele următoare.

Capitolul 7

A doua zi dimineaţă, de îndată ce putu să-l desprindă pe Jamie de idolul lui, căci Jamie îl adora pe Clement, mătuşa şi nepotul plecară la drum.

— Vei fi aici când mă voi întoarce? întrebă micuţul.

— Plec şi eu. În Anglia. Nu ştiu încă pentru cât timp.

— Când mătuşa Caroline se va întoarce, va putea să-mi scrie şi să-mi dea veşti despre tine.

— Mai vedem noi, îi răspunse Clement.

Îşi luară rămas-bun de la Electra, foarte emoţionaţi. Ea i-a însoţit, făcându-le cu mâna până au plecat.

Caroline nu întoarse capul, evitând să privească frumoasa casă albă cu balcoanele ei din fier forjat. I-a făcut întotdeauna impresia unei corăbii albe pe pânza albastră a cerului.

Micuţa maşină decapotabilă mergea de-a lungul coastei. La Erimi, Caroline o luă pe o străduţă pitorească al cărei punct final era Troodhos. O să fie mai amuzant pentru Jamie. În pofida faptului că Electra le dăduse provizii de drum, poposiră totuşi la o cafenea dintr-un sat: Jamie era înnebunit după măsuţele aşezate la umbra arborilor de piper, după prăjiturile cu migdale şi după ceaiul cald şi îndulcit.

Peste tot, erau primiţi cu braţele deschise… Peste tot, sătenii zăboveau în preajma tinerei cu părul roşcat şi a băieţelului bălai.

Maşina asaltă cu vitejie pantele abrupte ale Troodhos-ului. Nu peste mult timp, Kakopetria, care părea desprinsă dintr-o vedere trimisă din Elveţia, le oferi mierea şi brânza de munte. Când ajunseră în ţinuturi cunoscute, Jamie îi arătă mătuşii Caroline locurile pe unde venise să se plimbe cu părinţii săi.

— Trebuie să-mi arăţi drumul, Jamie. N-am stat decât

două zile la Kyrenia şi… nu conduceam eu, ci Clement.

Caroline simţea cum se sufocă. Cât timp trebuia să mai treacă până când simpla rostire a acestui nume să n-o mai tulbure?

— La numărul douăzeci şi cinci, Strada Teilor, spuse Jamie cu febrilitate. Şi ţine până la castelul zânelor.

— Sfântul Ilarion, vrei să spui?

— Evident, spuse Jamie căruia numele acesta i se părea prea dificil. Putem merge la Copacul Trândăvelii?

— Asta ar însemna să facem un ocol prea mare.

— Deloc. E pe drumul care duce spre clinică. Tata spune că dacă te aşezi sub Copacul Trândăvelii, nu mai ai chef să lucrezi.

— Da, aşa spune legenda. Şi numai cei bătrâni trebuie să se ducă.

— Aşa zice şi tata, adăugă el cu mândrie.

— Bine, să mergem să vedem acest copac, spuse Caroline, fericită să-l vadă atât de mândru.

Se aşezară deci sub Copacul Trândăvelii, respirând parfumul portocalilor de Kyrenia. Nu era adevăratul Copac al Trândăvelii, şi muntenii aceia cu veste pe ei şi încălţaţi cu cizme. Ca acela, mai tânăr, care venise în vila albă din Paphos într-o seară de vară nu se mai vedeau.

Strigătul lui Jamie o scoase din nostalgia care pusese stăpânire pe ea.

— Priveşte! Mama şi cu tata au trecut cu maşina pe aici! Cynthia va sosi în mod sigur.

— Ce tot spui acolo? Asta-i imposibil, e prea devreme.

— Poate că nu-i mai e somn?

Jamie insista să meargă la clinica Bellapais, dar Caroline nu cedă.

Vila cu balcoane înflorite, cu terase umbrite de viţă-de-vie dădea spre marea care avea atunci nuanţe de mov.

— Câteodată, se poate zări chiar şi malul turcesc, spuse

cu mândrie Jamie.

Chiar dacă Jamie avea o imaginaţie debordantă, de data asta nu se înşelase: părinţii săi nu erau acolo. Nici Krysanthe nu răspunse.

— Ţi-am spus eu. Ne întoarcem la Clement, nu?

— Nicidecum. Mergem mai întâi să-i vedem pe părinţii tăi. Nu ţi-e dor de ei?

— Ba da, însă acum sunt ocupaţi cu Cynthia.

— Vedem noi, răspunse Caroline agasată.

Îl împinse în maşină şi se pregătea să pornească, dar o altă maşină se opri în spate.

Jamie sărise deja din maşină şi se îndrepta alergând spre tatăl lui.

„Susan unde-o fi?” se întrebă cu îngrijorare Caroline.

— A venit Cynthia? E aici?

— Nu încă, fiule. Ascultă, vrei să te duci la băcănie s-o cauţi pe Krysanthe? Cumpără glazură cu migdale. O să-ţi dea şi ţie.

Din ce în ce mai neliniştită, Caroline îl urmă pe tatăl lui Jamie în casă.

— Chiar voiam să vin să vă văd la Paphos, dar mi-ai luat-o înainte.

— Da, ca să-l aduc pe Jamie.

— Tocmai despre asta voiam să-ţi vorbesc. Am veşti proaste: Susan trebuie să rămână la pat până la naştere.

— Îmi pare foarte rău, spuse Caroline, plină de compasiune.

— De fapt, lucrurile ar putea fi mult mai grave decât ne aşteptam. Dar Susan are mult curaj şi încredere, medicii sunt optimişti, iar graţie ajutorului tău... Susan nu va avea de ce să-şi facă griji în privinţa lui Jamie.

— Mă bucur dacă am putut să vă fiu de ajutor.

— Fiindcă tot veni vorba, ne-ai face un imens serviciu, dacă ai putea să mai fi mătuşa Caroline încă o perioadă de

timp.

— Ai vrea să-l mai ţin pe Jamie cu mine, dacă înţeleg bine. Îmi pare rău, dar e imposibil. Nu mă mai întorc la Paphos. Mă duc s-o văd pe Silvia, apoi mă întorc acasă.

— Dar Silvia va dori cu siguranţă să mai stai pe la ea. N-am nicio îndoială că Jamie n-o va deranja. Ştiu că n-am niciun drept să te oblig la aşa ceva, dar Jamie e o figură, e puţin dificil, după cum ai putut constata. Dacă-l ştim în grija ta, suntem liniştiţi. Eşti singura persoană adultă a cărei autoritate o acceptă. În plus, e fericit când e cu tine.

— Da, ştiu, dar Jamie are nevoie de părinţii lui. E foarte sensibil, foarte vulnerabil, iar ce se întâmplă îl va marca profund.

— Suntem mai mult decât conştienţi de asta. Ştii, Susan şi Jamie sunt făcuţi din acelaşi aluat. De aceea, ajung adesea să se ciocnească. Jamie are o personalitate foarte puternică şi are cu adevărat nevoie de un frăţior sau de o surioară. Cynthia sau Charles, trebuie ca acest copil să se nască. Abia atunci vom fi cu adevărat o familie.

— Desigur. Dar trebuie să plec din Cipru. Timpul meu e limitat. Trebuie să mă întorc şi să-mi găsesc ceva de lucru.

— Dar asta e soluţia! exclamă Rod. Ai ceva de lucru.

— Jamie?

— De ce nu?

— Pentru că asta m-ar obliga să rămân în Cipru.

— Nu-i un blestem! spuse el râzând şi pe jumătate uşurat. Caroline nu se gândea la frumuseţile insulei, ci la Clement. La urma urmei, dacă el pleca în Anglia, n-avea de ce să nu rămână. Va fi sigură că nu-l va întâlni. Rod profită de tăcerea ei şi spuse:

— Susan va renunţa la dorinţa de a mai avea un copil, dacă lucrurile ies prost şi de data asta. Ştiu că-ţi cerem mult. Jamie nu-i tocmai un copil cuminte şi uneori e foarte greu s-o scoţi la capăt cu el: poate fi foarte încăpăţânat.

Dar, în egală măsură poate fi şi foarte lipicios.

— Da, aşa e. Din fericire, ne înţelegem foarte bine. Dar nu asta-i problema. Nimic nu-i sigur pentru mine în Cipru: nu am pe cine să mă mai bazez. Nu mai sunt legată de nimic şi… de nimeni, rosti ea cu greutate şi cu ochii plecaţi.

Se uită la ea lung. Înţelegea.

— Două luni. Numai două luni. Şi dacă eşti de acord, nu vei mai avea nicio grijă în ceea ce priveşte banii. Ajută-ne. Ajută-ne să devenim o adevărată familie. Eşti singura care poate să facă asta.

Îşi zâmbiră cu stânjeneală, dar dornici amândoi să facă bine. Caroline nu putu rezista. Iată de unde venea zâmbetul micuţului, îşi spuse ea, privind zâmbetul mucalit al tatălui.

— Bine, spuse ea cu un suspin. Mă predau.

Jamie intră alergând. Ţinea în mână o pungă cu dulciuri.

— Gata! Plecăm, mătuşă Caroline? Caroline şi Rod se priviră.

— Vezi? Asta-i problema. Dar când va fi fratele cel mare… se va simţi responsabil.

— Mergem la Silvia, spuse Caroline. Îţi place?

— Nu, nu chiar. Dar n-are importanţă. Plecăm, nu?

— Până şi cel mai tolerant părinte s-ar simţi rănit în orgoliul lui în faţa unei astfel de replici, spuse Rod, puţin înciudat. Nu, fiule. Caroline a condus prea mult astăzi. Veţi rămâne peste noapte aici. Vei putea astfel să-ţi vezi şi mama.

— Plecăm? Izbucniră în râs.

— Îşi iubeşte mama, sau nu-i place să stea locului? Nu mai ştiu.

— Nu încerca să afli, răspunse Caroline. Răspunsul va veni de la sine.

— Numai dacă ne ajuţi şi tu!

Orice ezitare a Carolinei se risipi când o văzu pe Susan la clinică.

— E o sarcină foarte grea pentru tine, Caroline, dar ne dorim atât de mult acest copil, încât trebuie să se nască.

— Da, Rod mi-a explicat. Voiam să plec din Cipru cât mai repede, dar.

Îi zâmbi lui Susan cu o expresie nostalgică şi liniştitoare deopotrivă. Le promisese că-i va ajuta şi nu se va răzgândi.

Susan îi strânse mâna în tăcere. Înţelegea. Şi ea.

Jamie îşi luă cuminte rămas-bun, dar Caroline văzu că-şi ţinea mâinile strânse.

— Străduieşte-te pentru Cynthia, spuse el în loc de rămas-bun.

«Îşi doreşte un frăţior sau o surioară, se gândi Caroline, emoţionată. Contează foarte mult pentru el.»

Se simţi uşurată, fericită că-i putea ajuta într-adevăr. Plecarea în Anglia nu mai era o prioritate. Cu atât mai mult cu cât era şi Clement acolo. Nu mai risca să-l întâlnească. Nu trebuia să se întâmple.

Şi apoi, Silvia o să fie atât de bucuroasă s-o primească! Erau foarte apropiate şi le părea rău că nu se pot vedea mai des.

A doua zi dimineaţă, se trezi mai bine dispusă decât în ajun. Rod era şi el mulţumit că totul se aranjase atât de bine.

— Mă duc la Atena să rezolv nişte probleme care aşteaptă de prea mult timp. Sunt liniştit: Susan e pe mâini bune, iar Jamie e mereu vesel în prezenţa ta. Krysanthe trebuie să-şi ia concediu, deci, totul merge strună.

— Dar casa?

— Trebuie zugrăvită. Operaţia se va petrece în absenţa noastră a tuturor.

Zăbovi mult timp în faţa uşii de la maşină, făcându-le cu mâna în semn de rămas-bun.

Ca să ajungă la Nicosia, apoi la Limassol, Caroline o luă iar pe drumurile mici, poposind în sate care aveau case

văruite în alb şi albastru. Trebui să-i spună lui Jamie că nu toţi copacii care străjuiau terasele erau Copaci ai Trândăvelii. Văzând că aşa stau lucrurile, Jamie le dădu el însuşi nume celor de care se simţea în mod special atras: Copacul Limonadei, Copacul Râsetelor. La auzul acestui ultim nume, Caroline simţi cum inima i se strânge, gândindu-se la Insula Vineri, la Vinerea Râsetelor. Toate acestea erau de domeniul trecutului.

Din când în când, băieţelul mai aţipea în maşină, iar Caroline profită de asta şi nu mai făcu popasuri. În consecinţă, ajunseră la Limassol după-amiaza.

Caroline nu ştia cum arată casa Silviei şi a lui Paul: când a sosit de la Londra, s-a dus direct pe Insula Vineri.

Găsiră fără dificultate drumul spre Olimp. Jamie se trezise de mult şi nu mai avea astâmpăr, foarte entuziasmat de felul în care erau decorate drumurile cu ocazia culesului strugurilor. Imensul podgorean din carton aşezat în Grădina Municipală îl mai potoli.

— Când Silvia va deschide uşa, propuse Caroline în timp ce frâna în faţa casei, vom striga: «Surpriză!»

Asta-i plăcu foarte mult lui Jamie care traversă în goană aleea mărginită de hibiscuşi de un roşu aprins.

Dar la uşă nu răspunse nimeni. Nici măcar Electra sau Krysanthe cu baticul pe cap şi cu rochie din stofă neagră.

— Au ieşit.

Jamie nu era deloc dezamăgit.

— Da, aşa e, spuse Caroline, mult mai îngrijorată. După drumul ăsta lung, dorea mai presus de orice să se instaleze.

Încercară să intre pe uşa din spate, dar fără succes. Caroline avu neplăcuta impresie că vila fusese închisă pentru mult timp, nu numai pentru o după-amiază. Colegii Silviei întâlniţi pe Insula Vineri puteau să-i dea mai multe informaţii. Dar unde locuiau? Cum să ia legătura cu ei?

Până la urmă, se adresă vecinilor. Din fericire, Jamie ştia

puţină greacă şi aşa aflară că Silvia se afla la Ktima, vechiul nume al oraşului Paphos. Da, Silvia îi promisese c-o va vizita. Dar de ce n-o anunţase?

Jamie era încântat.

— Gata? Plecăm?

În pofida dorinţei de a-şi vedea sora, Caroline s-ar fi lipsit bucuroasă de această încercare suplimentară. Pe lângă oboseala acumulată după atâtea ore de şofat, mai era şi neliniştea din ce în ce mai mare pe care o resimţea numai gândindu-se la o eventuală confruntare cu Clement. Dar cu puţin noroc, el va fi plecat deja...

Porniră din nou la drum. Caroline se simţea uşurată de fiecare dată când trecea prin locuri cunoscute: Castelul lui Richard, Templul lui Apolo, cel al Afroditei unde apăruse iubirea pe pământ şi unde Clement îi promisese c-o va duce într-o noapte cu lună plină.

Kilometri întregi de drum fuseseră lăsaţi în urmă. Prinsă în discuţia veselă cu Jamie, Caroline nu mai era atât de tensionată. Clement plecase în mod cert din Paphos. Electra o găzduise negreşit pe Silvia şi pe copii în aşteptarea unei veşti de la Caroline.

Vila cea albă nu-i mai evoca o corabie pe fond albastru, ci o mare pată de alb în noapte.

— Silvia se culcă devreme, spuse Jamie mirat, de vreme ce nimeni nu apăru la sunetele repetate ale claxonului maşinii.

Caroline avu un moment de panică. Să se fi înşelat vecina Silviei? Sau poate că Jamie nu înţelesese bine? Silvia plecată, Clement la fel, Electra poate că era în concediu, ca şi Krysanthe! Ce să facă?

Dintr-odată, Jamie se îndreptă alergând spre casă:

— Clement! Clement!

Se aruncă în braţele lui, dar Clement o privea pe Caroline.

— Am… am venit, îngăimă ea, s-o văd pe Silvia.

— A plecat.

— Nu înţeleg…

I se părea că totul e înceţoşat şi numai prezenţa lui Clement era dureros de reală, de vie.

— De ce n-a aşteptat?

— Nu mai avea timp.

Caroline repetă cuvintele, nevenindu-i să creadă. De ce atâta grabă?

— Cred că-ţi explică în scrisoare. I-am promis că ţi-o dau.

— Unde e?

Se simţi uşurată când acesta-i spuse c-o are la el.

În câteva rânduri scrise în grabă, Silvia îşi exprima regretul că n-a putut să-şi întâlnească sora. Venise la Paphos în mare grabă şi fără s-o anunţe. Paul era trimis în Gibraltar în interes de serviciu. S-a ivit o ocazie să plece şi au profitat de ea. De aceea, plecarea a fost atât de precipitată.

«După Cipru, îl aşteaptă Spania», îi scria ea.

Caroline îşi imagina cât de bucuroasă trebuie să fi fost sora ei când scria aceste rânduri. N-avea de unde să ştie că…

— Nu i-ai spus că pleci şi tu? întrebă ea sec.

— Era prea grăbită, de-abia dacă am adus vorba.

— Atunci, trăieşte cu impresia că… Vocea îi pieri.

— Habar n-am, spuse Clement pe un ton neutru. N-avea un minut de pierdut.

— Sunt într-o mare încurcătură. Tocmai mă duceam la ea.

— Dar eşti liberă, îi aminti el.

— Nu, nu sunt.

În câteva vorbe, îi explică situaţia.

— Dacă aşa stau lucrurile, eşti binevenită aici. Nu, n-are de ce să-ţi fie teamă, se grăbi să adauge, văzând-o cum dă

înapoi, plec şi eu. Vila va fi goală.

— Nu pot locui aici.

— Mai e, bineînţeles, şi casa intendentului… mai potrivită, poate, dacă.

Urmară câteva momente de tăcere elocventă. Chiar atunci interveni Jamie şi-i scoase din încurcătură.

— Eu prefer casa cea mare. Clement are cărţi în birou.

— Nu, e imposibil, spuse Caroline cu fermitate. Vom închiria o vilă pentru noi.

— E o idee, aprobă Clement.

Era pentru prima dată când îl văzu că aprobă ceva.

— Dar ai nevoie de timp pentru a găsi una. Din această clipă, casa mea îţi e deschisă.

— Spune da, mătuşă Caroline, spune da, o rugă Jamie, trăgând-o de mână.

Caroline aruncă o privire afară. Era întuneric beznă. Unde să se ducă la această oră, cu un copil ca Jamie? Dar de mâine dimineaţă…

A doua zi dimineaţă, Clement părăsise vila.

Electra bătu la uşa căsuţei, Caroline refuzând să rămână peste noapte în vilă. Alături de un platou cu mâncare pentru micul dejun, aducea şi o scrisoare de la Clement.

«Eşti aici acasă. Electra te va ajuta cât vei avea nevoie!

Simte-te ca acasă.», adăuga el. Această ultimă propoziţie fusese subliniată.

«Ca acasă! Pentru asta, trebuie să vrea şi inima, îşi spuse în sinea ei, cu un nod în gât. Nu mă voi simţi ca acasă. Nu fără Clement.»

Puse scrisoarea pe masă şi se duse la fereastră. La est, portocaliul strălucitor al răsăritului de soare fusese înghiţit de cerul plumburiu. Albastrul acela intens al cerului de vară dispăruse. Ploile de toamnă îşi vor face apariţia în curând.

Nu, nu se va simţi ca acasă, niciodată, ştia foarte bine asta. Nu fără Clement.

Capitolul 8

În şapte ani, un vis de fată devenise realitatea a cărei dură ucenicie o făcuse Caroline. Dar, după alţi şapte ani, se gândi ea, neliniştită, care va fi realitatea mea?

Pentru moment, realitatea o trăgea de mânecă, obligând-o să facă faţă:

— Ieşim, mătuşă Caroline?

Neobosit, Jamie avea nevoie de atenţia ei constantă.

Cerul deveni din nou albastru, iar ei o luară pe jos prin podgorii şi prin plantaţiile de măslini în direcţia Paphosului.

La colţul unei străzi, un «psomi», vânzător ambulant, se ţinea după măgarul lui împovărat cu fel de fel de lucruri: cu pâine şi cu fursecuri de toate felurile, cu pungi de alune, de migdale sau cu glazură şi cu multe alte bunătăţi, foarte apreciate de copii. Înainte ca Jamie şi Caroline să dea ochii cu el, fu primit cu zeci de strigăte vesele: copiii ieşiseră de la şcoală.

— Ai fost vreodată la şcoală până acum? întrebă Caroline, văzând cum îi strălucesc ochii micuţului.

În definitiv, vor petrece două luni împreună, iar Jamie va avea nevoie de copii de vârsta lui cu care să se joace. Dădu din cap în semn că nu.

— Ţi-ar plăcea să mergi?

— Nu ştiu, dar prietenul meu crede că da.

— Nu cred că urşii...

— Nu-i nicio problemă, poate să stea acasă, spuse Jamie cu vioiciune.

Directoarea acceptă să primească un Jamie plin de energie. În timpul vizitei prin clădire, Jamie vru aproape imediat să se joace cu ceilalţi copii, după ce i-l încredinţă pe Urs Albastru fără nicio remuşcare.

Înţelese că Urs Albastru nu va mai fi tovarăşul de joacă favorit al lui Jamie: creştea şi descoperea lumea cu bucurie.

Fără să-şi dea seama, Caroline mângâie şi începu să se joace cu umărul ursuleţului, iar când îşi dădu seama de gestul ei, începu să râdă.

Încă mai zâmbea în timp ce se întorcea acasă, fericită că se simte atât de uşoară, pentru prima dată după foarte mult timp. Programul lui Jamie la şcoală se termina după-amiază şi Caroline profita de aceste clipe libere. Dar când păşi pe aleea din faţa casei, avu o strângere de inimă: o maşină era parcată în faţa uşii.

Clement? Să se fi răzgândit? Dar nu era maşina lui.

Când se apropie, uşa de la maşină se deschise şi un bărbat se îndreptă spre ea.

Medicul spitalului, căci despre el era vorba, o salută politicos.

— Am aflat că v-aţi întors şi am venit imediat.

— John, mă rog, domnul Percey se simte mai rău?

— Nu, domnişoară, nu vă neliniştiţi, cel puţin nu pentru asta. E sănătos trupeşte, dar, sufleteşte, n-a făcut niciun progres.

— Mi-aţi mai spus asta.

Toată bucuria care i se putea citi pe faţă puţin mai devreme se risipi. Caroline îl privi pe medic în ochi, gata să-l înfrunte, fără să se mai prefacă.

— Aţi făcut rău că aţi plecat, spuse el, aproape sever. Nu l-aţi ajutat prea mult.

— A trebuit să plec.

— Faceţi cum credeţi de cuviinţă, evident. Dar aflaţi că acest tânăr va trebui să părăsească în curând spitalul. Avem mulţi pacienţi la urgenţe şi…

— Înţeleg. Am să vin nu peste mult timp să-l văd. După ce plecă medicul, Caroline se simţi foarte tulburată. Oare John era atât de marcat de această despărţire? Dacă era aşa, cum putea să-l ajute? Cum să-l ajute, fără să joace rolul „logodnicei”?

Trebuia să clarifice unele lucruri. Până când Jamie ieşea de la şcoală, avea timpul necesar să se ducă la spital.

Aşezat într-un fotoliu în faţa ferestrei, John o primi cu zâmbetul pe buze.

— Ştiam eu! E ceva mai puternic decât tine!

Îi vorbea pe un ton amical şi Caroline, amuzată, se destinse şi zâmbi la rândul ei, avertizându-l totodată că se întorsese la Paphos pentru Jamie, nu pentru John Percey.

— Tot mai trebuie să ai grijă de puştiul ăla?

— Da, am grijă de el, pentru că părinţii lui vor o adevărată familie.

Caroline tăcu brusc. Ce proastă era că adusese în discuţie un astfel de subiect!

— Familia noastră, spuse el prompt. E altceva. Doar nu vei rămâne mătuşa Caroline pe vecie! Şi dacă tot a ieşit Clement din viaţa ta.

— Nu-i atât de sigur!

În deznădejdea care pusese stăpânire pe ea, cuvintele acestea îi scăpaseră aproape fără voie.

— O, ba da. Şi tu ştii bine asta. Eşti tânără, eşti frumoasă, de ce să ţi-o faci cu mâna ta? Trăieşte! Eu… vreau să-mi duc viaţa alături de tine.

— Atunci… de ce mai stai aici? L-ai păcălit pe medic.

— Nu întru totul. Afirm cu toată tăria şi cât se poate de onest că, dacă nu te căsătoreşti cu mine, voi muri.

— John! E ridicol!

— Sunt foarte serios. Când m-ai părăsit, acum şapte ani…

— Dar tu ai fost cel care a plecat!

Continuă ca şi cum nici n-ar fi auzit-o pe Caroline:

— Am trecut prin ţări cu obiceiuri foarte ciudate şi am aflat multe lucruri ciudate: să ucizi, să mori, e acelaşi lucru dacă ştii cum s-o faci.

— Nu eşti deloc amuzant, John!

— Nu, haide să fim serioşi: ştii că mă dau afară?

— Unde te vei duce?

— Să-mi iau în primire postul, evident. Ai uitat? Sunt intendentul domnului Clement. Mi-a dat şi un avans.

Caroline nu întârzie să plece, pentru că Jamie trebuia să iasă de la şcoală.

— Va mai sta mult ţâncul ăsta aici?

— Rămâne cu mine, spuse ea pe un ton sec, n-are cum să te deranjeze.

— Când voi ieşi…

— Voi fi găsit deja o vilă pentru Jamie şi pentru mine.

— Când voi ieşi, o să mă pun bine cu el, spuse John, zâmbind şăgalnic. O voi face pentru tine.

— Câtă silinţă!

John se aplecă, dorind s-o prindă de mână.

— Întoarce-te diseară, Caroline.

— Nu, voi fi cu…

— Ţâncul ăla! Să nu care cumva să uiţi de el. Îmi amintesc, totuşi, de o noapte în care ai uitat de el… îţi aminteşti?

Dacă-şi aminteşte? Ce bine-ar fi dac-ar putea să alunge din minte amintirea acelei nopţi îngrozitoare, care o bântuia în mod constant. În acea noapte, Clement se dusese la mănăstire să-i dea unui călugăr inelele pentru binecuvântare. Inelele lor de logodnă.

Auzi vocea lui John ca prin vis:

— Dacă nu vii diseară, mă voi îmbolnăvi din nou!

— John, nu glumi cu astfel de lucruri, te rog.

— Da, poate că ai dreptate… Dar e adevărat că nu vreau să trăiesc decât alături de tine.

— Ai avut nevoie de ceva timp să fii sigur de asta, îi aminti ea.

— Mi-am dat seama de asta chiar atunci…

— Totuşi, ai păstrat foarte bine secretul.

— Da, foarte bine…

***

Pe chipul lui Jamie se putea citi încântarea după prima zi de şcoală, deşi tonul pe care vorbi Carolinei păstra o nuanţă de rezervă. Dar, de îndată ce ajunse la vilă, se duse în mod cert să-i povestească totul celui mai bun prieten al lui. Caroline nu avea nicio îndoială în privinţa asta.

A doua zi, se întoarse la spital. În zilele următoare, făcu la fel. Nimic n-o reţinea la vilă, întrucât Electra era scandalizată numai dac-o vedea cu vreo cârpă în mână. Cât despre Jamie, toată energia lui era absorbită de noua lui viaţă de şcolar.

Şi apoi, nu putea să-l lase singur pe John la spital.

De câte ori avea ocazia, îi vorbea de căsătorie. Uneori cu delicateţe, alteori o soma, ba chiar o ameninţa. Nu-i dădea deloc pace.

— N-are rost, John, îi spuse într-o bună zi, cu nervii la pământ. Îl iubesc pe Clement, înţelegi? îl voi iubi toată viaţa. Doar nu vrei să trăieşti alături de o femeie care iubeşte un alt bărbat?

— Ba da, răspunse calm, imperturbabil John.

Trecură două săptămâni. John ar fi trebuit să părăsească spitalul. Caroline se adresă unei agenţii imobiliare pentru a afla care e oferta. Erau, bineînţeles, unele case foarte drăguţe. Dar, nu imediat. Acea regiune, mai puţin turistică decât restul insulei, nu oferea prea multe posibilităţi de cazare imediată.

— Poţi să stai la mine, spuse John pe un ton triumfal.

— Nu, John, e imposibil.

— Atunci, du-te să stai în casa cea mare. Clement n-ar avea nimic de zis.

— Sigur că nu, mi-a propus chiar el asta. Dar nici nu se pune problema.

— Atunci, de ce nu te căsătoreşti cu mine? Spune-mi ce te va face să-ţi schimbi părerea? strigă el cu furie, în faţa tăcerii Carolinei.

A doua zi, John se schimbase. Plin de viaţă, neastâmpărat, de-abia reuşea să-şi ascundă bucuria triumfătoare.

— Ne căsătorim, declară el pe un ton foarte potolit.

— John, ţi-am spus…

Fără să-i răspundă, îi întinse un ziar. Clement îi arătase cândva acelaşi cotidian londonez, acolo în frumoasa lui vilă albă şi pecetluise în acest mod sfârşitul unei lumi.

— Haide. Citeşte.

Crezu că visează. Fără să aibă habar de coincidenţă, John încercuise cu roşu câteva rânduri. La fel ca în cazul celuilalt ziar.

Era spaţiul rezervat căsătoriilor. În biserica Sfântul Swithin, Clement Gasc se căsătorise cu Gillian Ferris în prezenţa părinţilor şi a prietenilor.

Cu un efort supraomenesc, femeia se ridică şi părăsi camera lui John. Cu gesturi automate, ajunse la maşină, puse cheile în contact, porni maşina şi reuşi să conducă normal.

La şcoală, putu chiar să schimbe câteva cuvinte cu directoarea. Jamie era tăcut, prea absorbit de problemele lui de şcolar, ca să-şi dea seama de schimbarea Carolinei. În cele din urmă vorbi, probabil după ce reuşise să-şi ducă un gând până la capăt. Vorbi necontenit despre cum se petrecuse ziua lui la şcoală.

«Spune ceva, îl ruga Caroline în gând, fă-mi reproşuri: «conduci prea repede», sau «arăţi foarte ciudat astăzi, mătuşă Caroline, ca şi cum ai plânge în sufletul tău», cum mi-ai spus într-o bună zi. Poate că aşa mi-aş reveni. Orice era mai bun decât vidul ăsta îngrozitor. După aceea, mi-aş putea chiar permite luxul de a plânge”. Simţea nevoia să

plângă, dar nu putea.

Ştia, totuşi, că relaţia ei cu Clement se sfârşise. I-o spusese, fără ocolişuri, nevoind să-şi pună inelul pe deget.

Trebuia să admită că speranţele pe care şi le făcuse erau de-a dreptul nebuneşti. În pofida celor întâmplate, tot mai spera în revenirea lui Clement, fiind sigură că tot o mai iubeşte şi că nu poate lupta împotriva acestui sentiment. Nu-l ierta, totuşi, pentru acuzaţiile pe care i le adusese şi pentru faptul că o considera interesată de banii lui. Dar îl aştepta. Îl iubea, iar împreună vor învăţa să ierte.

Dar timpul trecuse. Clement plecase şi el. Pentru totdeauna. Gillian Ferris. Clement Gasc. Saint Swithin. Londra. Clement, inabordabil. Clement, căsătorit. Tată, în curând?

Nici nu apucă bine să-i dea voie lui Jamie să coboare şi să-i povestească toate cele întâmplate lui Urs Albastru, nici nu apucă bine să ducă maşina în garaj, că izbucni în plâns.

Când reuşi să se mai calmeze, se simţi şi mai tristă, şi mai abătută.

Ce se va întâmpla cu ea, de acum înainte? Aceeaşi întrebare şi-o pusese şi acum şapte ani. Dar atunci nu avea decât şaptesprezece ani. Chiar dacă se simţea foarte nefericită, nu uita că era încă tânără şi că va veni un moment când va simţi că trăieşte din nou.

La cină, Jamie continuă să-i povestească o mulţime de lucruri despre şcoală, neinteresându-l nimic altceva. Dacă el nu observă starea jalnică a mătuşii sale, nu acelaşi lucru se întâmplă cu Electra. Ochii roşii şi umflaţi ai Carolinei o făcură s-o întrebe cu promptitudine dacă nu cumva răcise.

Ce-ar spune buna Electra dac-ar afla că stăpânul ei se căsătorise în Anglia, nu cu mult timp în urmă?

Printr-un ciudat joc al întâmplării, Electra îi aduse la cunoştinţă că, într-o scrisoare trimisă de domnul Clement unchiului ei, se vorbea despre o absenţă îndelungată.

Caroline nu se duse la spital toată săptămâna. Nu se simţea în stare să-l înfrunte pe John. Când, în sfârşit, îşi luă inima-n dinţi şi se duse, fiindu-i ruşine să-l lase atât de singur, privirea lui goală, absentă, o şocă.

— John, ce se-ntâmplă cu tine? Data trecută, arătai parcă mai bine.

Încercă să schiţeze un zâmbet, fără să-i reuşească. Îi prinse mâna într-a lui, iar ea nu se opuse.

Când ieşi din cameră, medicul o chemă din nou.

— Situaţia domnului Percey se înrăutăţeşte cu fiecare zi care trece. A fost profund marcat de absenţa dumneavoastră.

— Am viaţa mea, îi răspunse ea cu fermitate, în pofida faptului că se simţea atât de abătută. Iar domnul Percey nu-mi e decât prieten.

— Nu cred o iotă din ce-mi spuneţi. Trebuie să fi fost legaţi de sentimente profunde. Sunteţi în continuare. E bătător la ochi.

Caroline nu se mai simţea în stare să lupte.

— Da, aşa e. Ar fi trebuit să ne căsătorim. Cu mult timp în urmă. Acum şapte ani.

— Ce s-a întâmplat?

— Evenimentul n-a mai avut loc, răspunse simplu, ca şi cum ar fi vrut să protejeze acest trecut dureros.

— Şi acum?

— E un prieten, nimic mai mult. Am întâlnit pe cineva… Medicul o presa cu întrebările, de data asta nemaiavând cum să fugă. Îl simţea mai cald, mai uman, mai apropiat. Putea, în sfârşit să vorbească, să se confeseze cuiva.

— Unde e această persoană acum? întrebă el cu blândeţe.

Îi fu greu să-i răspundă imediat. De parcă înseşi cuvintele refuzau să-i iasă din gură.

— S-a… căsătorit. A plecat în Anglia.

— Şi ce-o să faceţi acum, o să-l plângeţi pentru tot restul vieţii ca o văduvă, dumneavoastră, o tânără atât de frumoasă?

— Mai am puţin şi împlinesc douăzeci şi cinci de ani.

— Sunteţi foarte tânără, dar nu atât de tânără încât să nu vă gândiţi la viitor.

Caroline fremătă la auzul avertismentului pe care şi-l dăduse ea însăşi. Medicul o privi cu simpatie.

— Nu se cade să vă spun eu ce să faceţi. Cu toate că nu sunteţi încă matură, dacă pot să zic aşa. Nici la şaptesprezece ani nu eraţi. Dar prima dragoste nu se uită niciodată. Rămâne acolo, undeva, în adâncul sufletului. Şi, dacă bărbatul pe care l-aţi întâlnit nu s-a căsătorit cu dumneavoastră, nu la fel stau lucrurile cu prima dragoste. Vă aşteaptă cu braţele deschise. Gândiţi-vă bine, domnişoară, înainte de a-i întoarce spatele.

Mişcată de sinceritatea vădită a acestui bărbat matur, de respectul de care dădea dovadă nu numai faţă de ea, ci şi faţă de John sau de Clement, tânăra femeie se simţi mai liniştită, mai împăcată cu ea însăşi. Avea acum o perspectivă mult mai lucidă asupra situaţiei ei actuale. Dragostea lui John nu i se mai părea o himeră, în vreme ce căsătoria lui Clement era o realitate.

— Lăsaţi-vă inima să vorbească, i-a spus medicul când se despărţi de ea.

A doua zi, Caroline acceptă cererea în căsătorie a lui John.

Capitolul 9

Trecuse o lună. Piscurile muntelui Troodhos erau acoperite de zăpadă. John şi-a dus soţia acolo, după ceremonia simplă de la Episkopi, ceremonie la care au participat numai preotul de la baza lui Royal Air Force şi un pilot în trecere pe acolo şi care se arătă foarte surprins că e solicitat în calitate de martor la o căsătorie. Caroline îi mărturisi soţului ei că niciodată nu a simţit venirea iernii cu atâta putere.

— Stai să vezi Quebec-ul sau Noua Anglie. Vom ajunge în curând acolo.

— Când?

Ar fi vrut să plece imediat din Cipru, din Paphos. Nu înţelegea de ce John se încăpăţâna să rămână. Încercase să-i vorbească despre asta, dar totul fusese în zadar.

— Cum de poţi să locuieşti la Clement?

Nu îndrăzni să adauge: «La un om care ar fi trebuit s-o ia în căsătorie pe soţia ta". Îi era ruşine pentru soţul ei. Dar poate că orgoliul îl făcea să onoreze angajamentul pe care şi-l luase faţă de Clement. În cazul acesta, salariul plătit în avans putea fi rambursat pas cu pas. Îi sugeră să se întoarcă la unul din fostele locuri de muncă.

— Asta iese din discuţie, îi răspunse imediat.

— De ce?

— Ţine de trecut.

— Dar, eşti cunoscut, ţi se va încredinţa cu siguranţă un post.

— Pot să decid şi singur ce-am de făcut, iar pe viitor, pentru numele lui Dumnezeu, lasă-mă-n pace!

I-a vorbit pe un ton atât de aspru, încât se uită la el fără să înţeleagă. Peste puţin timp, redeveni acel John fermecător şi atent care veghea la armonia familiei.

Îi tot spunea că împreună vor face din căsătoria lor o

reuşită. Trebuia să reuşească. Aceasta era dorinţa lui cea mai fierbinte.

— Nu mai vorbi aşa, îi spusese ea. Parc-ar fi un plan de bătaie. Lasă lucrurile să meargă în voia lor. Timpul le rezolvă pe toate.

— Mai am unele lucruri de recuperat, dar, jur în faţa lui Dumnezeu că voi reuşi. Repede.

În faţa unei asemenea dovezi de pasiune, Caroline resimţea şi mai multă tandreţe pentru el, ca şi dorinţa de a crea o intimitate între ei.

Dar simţea altceva decât tandreţe pentru el? Când se gândea la el, nu era mânată de pasiune, ci numai de blândeţe, de o dorinţă de pace lăuntrică. Ştia în adâncul sufletului ei că nu pe astfel de sentimente poate fi clădită o viaţă în doi pentru totdeauna.

Ştiu asta din prima noapte petrecută împreună, în timp ce stătea întinsă în pat, lângă John care dormea. Simţea că tânăra de altă dată care iubea dragostea şi pe John se transformase într-o femeie pentru care plăcerea de a fi îndrăgostită lăsa locul bărbatului pe care-l iubea, Clement.

Dar, de-acum înainte era legată printr-un contract de John şi se va ţine de cuvânt. Pentru toată viaţa.

Auzind această veste, Electrei nu-i venea să-şi creadă urechilor.

— Credeam că dumneavoastră şi domnul Clement... Inelele erau gata, eu am făcut prăjitura, am scos dantela de Lefkara.

— Domnul Clement e deja căsătorit.

— Nu e cu putinţă! Mi-ar fi spus, dacă lucrurile stăteau aşa.

Jignită de această lipsă de încredere, Electra reuşi să desluşească data inscripţionată pe cotidianul englez. Îl duse unchiului ei, iar când se întoarse era mai abătută ca niciodată.

Starea îi fu accentuată şi de refuzul Carolinei în ceea ce priveşte orice pregătire pentru ceremonie.

— Vom petrece câteva zile la munte, spuse ea cu simplitate, în loc de orice explicaţii.

Dar nu mai spuse şi că dorea să nu se mai întoarcă la Paphos. Era soţia lui John, iar Paphos trebuia să iasă din existenţa ei.

Jamie nu reacţionase în niciun fel, ca şi cum ştirea nu era decât un incident lipsit de importanţă. Nu prea-l plăcea pe John, toate bucuriile şi durerile i le spunea lui Clement.

Parcă simţind că Jamie nu-l prea are la inimă, John dorea să scape de el cât mai repede cu putinţă. Aşa încât o întrebă pe Caroline:

— Îl mai ţinem mult pe plodul ăsta?

— Nu eşti prea drăguţ cu el, nu-i decât un copil.

— Tocmai. E o experienţă cam dură să ai un copil în braţe, înainte de a fi tată.

— Asta înseamnă pentru tine să fii tată? Să duci o povară «în braţe»?

— O, Caroline, ce bărbat vrea să aibă grijă de un copil în ziua în care se căsătoreşte?

— Am promis că-l ţin până la naşterea celuilalt copil.

— Să înţeleg că până atunci n-avem voie să facem şi noi un copil?

— N-avem de ce să ne grăbim… Avem timp…

Nu că nu-şi dorea un copil, un copil cu John. Dar trebuia mai întâi să plece din Paphos. Din casa aceea. Neapărat. John putea să înţeleagă toate astea.

Înţelegea. Din nou tandru, îi reaminti situaţia în care se aflau. Amândoi erau săraci, prin comparaţie cu patronul. Caroline nu reuşise să tragă lozul cel mare încă o dată.

Ochii lui erau atât de blânzi, încât se simţi emoţionată până la lacrimi.

— Prostuţule! îi spuse cu tandreţe.

***

După ce s-au întors de la munte, John s-a apucat cu multă ardoare de lucru. Deşi era bucuroasă de pasiunea pe care-o punea în ceea ce făcea, Caroline se gândea la altceva: Clement şi soţia lui puteau veni în orice moment să verifice starea domeniului lor. Asta o speria foarte tare. Dar de fiecare dată când aducea vorba de plecare, John se enerva.

Iar ea ajunsese să evite discutarea anumitor subiecte. Ca de exemplu, Jamie. Într-un mod alarmant, John îl suporta din ce în ce mai greu pe băieţel.

Din fericire, micuţul nu părea că-şi dă seama. Făcea parte din acea categorie de copii devotaţi trup şi suflet unei singure preocupări, excluzând restul. Şcoala, temele şi noii lui prieteni îi acaparaseră întreaga atenţie.

Din când în când, John încerca să mai glumească, dar nu prea avea haz, iar Jamie rămânea distant, neprinzându-se în jocul lui.

Silvia îi scrisese din Gibraltar, fără să pună prea mult la suflet vestea căsătoriei surorii ei. Caroline, mirată de această lipsă de reacţie, se tot întreba: să fi fost vorba de o neînţelegere pe Insula Vineri? Care era, în opinia Silviei, alegerea bună?

Clement era şi el la curent cu mersul evenimentelor. Electra obţinuse adresa lui şi-i scrisese. Ce informaţii primise? Care fusese reacţia lui? Caroline nu va şti niciodată.

Înainte de a se întoarce în bucătărie, Electra spuse cu mândrie ceva care pentru Caroline se dovedi a fi o cruntă lovitură:

— Nu era el! Ştiam eu.

— Cine să fie?

— Domnul Clement. În ziar.

— Ce ziar? Ce tot spui acolo?

— Mă refer la căsătorie, la ce altceva? zise cu indignare Electra. Mi-ar fi spus, dacă ar fi fost adevărat.

— Dar era numele lui scris acolo! Sau, mă rog, acelaşi nume! spuse, aproape ţipând, Caroline.

Dintr-odată, cuvintele pe care le rostise căpătaseră întreaga lor semnificaţie: era acelaşi nume. Să fie vorba atunci de o teribilă confuzie? De o îngrozitoare neînţelegere? Clement o rugase să aibă încredere în el, iar ea nu fusese capabilă de aşa ceva.

În aceeaşi seară, îi vorbi lui John despre toate astea. Era cu putinţă să existe două persoane cu acelaşi nume?

John ridică din umeri, cu un aer indiferent.

— John, vreau să înţeleg.

— De ce, mă rog? E prea târziu. Toate astea ţin de trecut. Uită-le!

— Trebuie să ştiu. Erai la curent, nu-i aşa? îl întrebă, dintr-odată.

— Nu, nu chiar, dar... acel Gasc pe care l-am cunoscut nu putea fi persoana despre care era vorba în ziar, spuse el cu nepăsare, ca şi cum ar fi fost vorba de o evidenţă.

— Iar tu m-ai făcut să cred că...

Abătută, Caroline nu mai avea puterea să se revolte, să strige, să-şi manifeste într-un mod sau altul furia. Nici măcar reproşurile pe care i le-ar fi putut face, pe bună dreptate lui John nu mai era în stare să le formuleze.

Ieşi afară să-şi limpezească gândurile. Se plimbă mult timp printre pini. «Nu!» îşi repeta cu dinţii strânşi, «Nu, nu, nu!». Brusc, i se păru că nu mai vede nimic în faţa ei, ca şi cum se clătina pe marginea unei prăpăstii.

A doua zi, Caroline primi un cadou de la John. Se obişnuise cu dovezi, uneori excesive, de tandreţe, după fiecare moment dificil prin care treceau. De data asta,

realitatea îi depăşi toate aşteptările: la capătul unui lănţişor din aurul cel mai pur, o mărgea de aur cizelat se legăna uşor.

— O, John, n-ar fi trebuit să faci asta!

— Şi cine-ar fi trebuit s-o facă în locul meu?

Vocea lui exprima tristeţe, dar când îşi ridică ochii spre el, nu văzu decât dragoste şi speranţă.

— Pe tine te vreau, frumoasa mea, îi şopti.

Îi vorbi îndelung despre copilul pe care-l vor avea. Când ea îi sugeră să mai aştepte, el insistă, dorind să existe ceva mult mai profund care să-i unească.

Caroline înţelegea foarte bine că o familie e chezăşia trăiniciei şi că-l obligă să fie mai responsabil. Dar, oare va fi vreodată responsabil?

— Să aşteptăm până ce Jamie se întoarce acasă, concluzionă ea.

— Jamie, Jamie, Jamie!

Bătu cu pumnul în masă. Chiar în faţa casei, micuţul cânta ceva cu fluierul. Se opri brusc la auzul zgomotelor din casă. John părăsi clădirea cu paşi mari.

În ziua următoare, Caroline primi în dar de la John o brăţară asortată cu lănţişorul.

Gesturile de genul ăsta deveniră o obişnuinţă. Fiecare obiect i se părea Carolinei din ce în ce mai costisitor. Se simţea stânjenită, şi mai ales foarte neliniştită, dar nu îndrăznea să pună întrebări. Ar fi însemnat să provoace o nouă scenă, o scenă care ar fi făcut-o să aibă remuşcări, şi în urma căreia ar fi primit încă un fleac.

***

Într-o dimineaţă, John o anunţă:

— Mă duc să lucrez în valea dinspre nord. Sunt acolo doi pini gigantici loviţi de furtună, gata să se prăbuşească.

Dacă mă caută cineva, spune că sunt plecat. Nu ştii unde sunt. Ai înţeles?

— Nu, dacă eşti aici, nu văd de ce-aş spune contrariul, spuse ea cu simplitate, fără să-şi dea seama de agitaţia care pusese stăpânire pe John.

— Ascultă, fă ce ţi-am spus: nu sunt aici. Totuşi, nu e chiar aşa de greu.

— Ai probleme?

— Ai tras concluzia asta pentru că îţi cer să faci un lucru atât de simplu?

— Îmi ceri să mint, ripostă ea brusc.

— Nu-mi vine să cred! Parcă-i un vis! suspină John, înălţând ochii spre cer.

— Chiar nu vrei să-mi vorbeşti despre ce te frământă? Nu te pot ajuta în niciun fel? Sunt soţia ta, sau ai uitat?

— Eşti minunată, Caroline, dar nu s-a întâmplat nimic, nu-ţi face griji. Am şi o veste bună să-ţi dau. Parcă doreai să pleci, nu? Se va întâmpla asta cât de curând. Pregăteşte-te!

Vestea o luă prin surprindere. Ţinea mai presus de orice să plece de acolo, dar îşi dădu seama imediat că va fi o catastrofă.

— Dar… peste cât timp?

— Foarte curând. Fii gata de plecare dintr-un moment în altul.

— Dar… mai e şi Jamie!

Îi fu teamă de o nouă scenă, dar trebuia să pună această întrebare: nu putea să plece şi să-l lase pe copil singur.

— Electra rămâne aici, nu?

— Da, dar… părinţii l-au lăsat în grija mea.

— N-ai decât să-l trimiţi acasă! Te descurci tu cumva! M-am săturat să-mi faci într-una scene din cauza acestui ţânc. Aşa că fii pregătită să pleci cu mine. M-ai mai lăsat baltă şi acum şapte ani. Ajunge!

Scos din minţi, se răsuci pe călcâie şi-i spuse pentru

ultima oară:

— Nu uita: dacă mă caută cineva, sunt plecat. Într-adevăr, cineva îl căută la puţin timp după aceea.

Carolinei îi fu foarte greu să mintă, dar reuşi până la urmă s-o scoată la capăt. Întrebări de tot soiul nu-i dădeau pace. Îndoiala pusese stăpânire pe ea. Lipsa lui de încredere în ea o durea cel mai tare.

După ce-l aduse pe Jamie de la şcoală, îşi luă inima-n dinţi şi plecă în căutarea lui John. Era ca şi cum ar fi căutat acul în carul cu fân, întrucât văile se succedau cât vedeai cu ochii. Apăru brusc dintre pini.

— Aşadar, a venit?

— Da.

— O să se întoarcă?

— Da. Spune-mi, te rog, ce voia?

— Am să-ţi spun, desigur. N-aş putea face altfel. Dar nu acum. Trebuie să plecăm.

— Imediat?

— Nu asta voiai? spuse el, pe un ton iritat. Sau o spuneai doar aşa, ca să te afli în treabă?

— Ce doream de fapt să te întreb, e dacă vrei să părăseşti domeniul?

— Paphos, Cipru, Mediterana. Uite, am bilete de avion! Le am de mult timp. Putem pleca în seara asta fără nicio problemă.

— Unde anume?

— Unde ne va duce avionul. Nu mai pune întrebări. Dacă vrei să mă ajuţi, du-te şi fă bagajele. Dar ia numai strictul necesar, e mai bine aşa.

— Dar nu pot pleca aşa! mai e şi Electra…

— Era aici şi înainte de venirea ta, nu?

— E vorba şi de Jamie…

— A, da, Jamie, iarăşi el. De data asta, lucrurile nu vor mai sta la fel. Te întorci, faci bagajele, îi spui puştiului că va

avea grijă Electra de el, iar noi plecăm.

— Dar, John, e cu neputinţă! E un copil foarte sensibil, foarte vulnerabil şi…

— Va fi şi mai vulnerabil dac-o să-l am în faţa ochilor. Du-te, Caroline şi fă ce ţi-am spus. Repede.

— Vii şi tu? îl întrebă ea.

— După tine. Treci, mai întâi pe la noi, apoi te duci la vilă şi arunci o privire şi pe alee. Dacă totul e în regulă, mă chemi. E clar?

— Nu, nu înţeleg nimic.

— Fă cum ţi-am spus şi totul va fi perfect, spuse el pe un ton care nu admitea replică.

Caroline se întoarse singură. Ca într-un vis, umplu o geantă cu haine luate la întâmplare. Îşi aminti dintr-odată că nu-l anunţase pe John.

Se asigură că nu o vedea nimeni şi-l chemă. John ieşi din ascunziş şi se arătă foarte nemulţumit de întârziere.

— Ai vorbit cu Electra?

— Nu.

— Atunci, du-te! Ce mai aştepţi? ţipă el. Plecase deja când John o chemă din nou:

— Ai vorbit cu Jamie?

— Nu încă, John, lasă-mi timp să… John, nu aşa se procedează, îi spuse ea, văzându-l îndreptându-se valvârtej spre casă, unde micuţul cânta.

— Hei, micuţule, strigă el, în timp ce intra în casă, nu mai face atâta gălăgie şi du-te să-ţi faci valiza.

— John, nu are decât cinci ani!

— Aproape şase! spuse el calm. Plecăm?

— Tu eşti cel care pleacă. Te duci la vilă. Electra va avea grijă de tine.

În condiţii normale, Jamie n-ar fi avut nimic de obiectat. Dar, după toate aparenţele, John reuşea de minune să scoată la iveală partea cea mai rea a personalităţii

băieţelului.

Se aşează în calea lui John şi declară cu încăpăţânare:

— Nu, nu vreau.

— Ce? Fă ce-ţi spun! Imediat.

— Nu.

Îşi luă fluierul şi începu din nou să cânte. Furios la culme, John îi smulse din mâini fluieraşul de lemn, îl rupse în două şi-l aruncă. Imediat după aceea, Jamie luă bucăţile de pe jos şi o şterse în grabă.

Caroline se duse după el şi-l văzu îndreptându-se către plantaţiile de măslini. Dincolo de ele, se întindeau văile pline cu pini, văi foarte periculoase, mai ales noaptea.

— Mucosul! Ducă-se!

Dar, în pofida mâniei care-l stăpânea, era ros de îndoieli.

— Trebuie să-l găsim, mormăi el, îndepărtându-se cu paşi repezi. Acolo sus, la cea mai mică rafală de vânt, pinii ăştia pot să cadă în orice moment.

În timp ce John se îndepărta în pădurea întunecată, Caroline se duse să ia o lanternă şi plecă şi ea în căutarea lui Jamie. Auzi susurul pârâului, fără să-l vadă însă. Reuşi să treacă de cealaltă parte.

Pesemne că nu erau foarte departe, îşi spuse în sinea ei. Ciuli urechea, încercând să capteze cel mai mic zgomot.

Nimic. Niciun sunet. Jamie trebuie că se ascundea pe undeva, strângând fluierul la piept. Iar John era şi el pe undeva, la pândă.

— Jamie... John, strigă ea.

În clipa aceea auzi un pârâit foarte puternic, apoi zgomotul unui copac prăbuşindu-se.

Când se făcu din nou linişte, Caroline o luă iar la drum, în căutarea celor doi. Atunci, auzi vocea deznădăjduită a lui Jamie cum o chema: «Mătuşă Caroline, mătuşă Caroline!»

Se îndreptă în direcţia dinspre care se auzea vocea. Reuşi să ajungă la el. Printre ramuri de copac, John zăcea,

inconştient. Pe Jamie reuşi să-l scoată de acolo, dar starea lui John nu-i permitea aşa ceva.

— A văzut copacul prăbuşindu-se şi s-a aruncat în faţa mea, spuse Jamie cu o voce stinsă. E foarte, foarte curajos.

— Vrei să fii şi tu curajos, dragule? Ia lanterna asta şi du-te după Electra. Spune-i să-l cheme pe Andreas, pe Yiannis… şi pe ceilalţi. Spune-le să aducă nişte sfori, echipament de salvare, nişte torţe.

— Asta nu înseamnă să fii curajos. El a fost curajos. Dar, luă torţa imediat şi plecă. Caroline se apropie de John, cu trusa de prim-ajutor în mână. Nu prea reuşea să-i vadă faţa, dar îi mângâie obrazul cu mâna. John întoarse uşor capul şi-i sărută vârful degetelor.

„Slavă Domnului că e din nou conştient”, suspină ea cu recunoştinţă. Dar, când îi auzi vocea, înţelese că se înşelase: John era grav rănit.

— Puştiul e teafăr? Oricum, el era preferatul tău, nu-i aşa? Asta înseamnă că acum totul e bine, nu?

Nu mai putu să mai scoată niciun cuvânt şi de-abia reuşi să-şi reţină o grimasă de durere. Mă ierţi?

Caroline nu-şi dădu seama dacă o auzea vorbind. După ceva timp, auzi voci care o strigau. Strigă şi ea pentru ca oamenii să se îndrepte în direcţia dinspre care venea vocea.

Plângea şi nu-şi dădea seama că lacrimile ei acoperiseră faţa lui John. Era conştientă că ţine în braţe prima ei dragoste, dragostea de tinereţe care-şi lua zborul acum cu tot cu tinereţea ei, curmată brusc.

Capitolul 10

În noaptea în care John muri, mama lui Jamie dădu naştere la doi gemeni frumoşi.

— Doi fraţi gemeni înseamnă că ai un frăţior şi o surioară, îi aduse la cunoştinţă Caroline lui Jamie.

Pentru prima dată în viaţa lui, Jamie, care era obişnuit să fie singur şi să ia propriile decizii, se arătă nesigur pe el:

— Nu ştiu dacă voi putea.

Caroline îşi dădu seama că vorbea de responsabilitatea lui de frate mai mare şi-l linişti:

— Bineînţeles că vei putea, Jamie. De-acum eşti băiat mare. Rod şi Susan au îndrăznit s-o roage pe Caroline să-l mai ţină un timp pe Jamie la Paphos, deoarece Susan trebuia să se întremeze pentru a fi capabilă să se ocupe de numeroasa ei familie. Caroline fu nespus de bucuroasă să mai stea o perioadă de timp alături de Jamie. Ba mai mult, în compania unui copil care depindea exclusiv de ea, nu se mai putea lăsa pradă tristeţii atât de uşor.

Jamie nu se mai simţea ca un băieţel, de vreme ce devenise Fratele cel Mare. Fratele cel Mare. Repeta aceste vorbe cu multă încântare. Cât despre gemeni, pe fetiţă o chema Cynthia, aşa cum planificaseră, iar pe băieţel, Xenofon... Xenis... în onoarea celebrului atenian al Greciei Antice.

— Chiar trebuie puţină culoare locală! glumise Rod la telefon. Şi apoi, asta-i va permite să nu dea uitării această ţară minunată în care s-a născut, dacă o vom părăsi vreodată.

Jamie a hotărât să-şi dăruiască jucăriile preferate celor doi fraţi mai mici: Xenis va primi ursul cel nou, iar Cynthia pe Urs Albastru.

— Eşti sigur? îl întrebă Caroline, foarte mirată de mărinimia lui.

— Sigur. Prietenul meu n-ar vrea pentru nimic în lume să se joace cu altcineva decât cu mine.

— Dar eşti sigur că vrei să le părăseşti?

Ar fi putut să-i spună că existau oameni de stat, capete încoronate care-şi păstraseră ursuleţul de pluş întreaga viaţă.

— Prietenul meu zice că sunt Fratele Cel Mare, adăugă el. Astfel, un băieţel crescuse şi părăsea lumea copilăriei. Pe măsură ce trecea timpul, Caroline începea să uite rănile trecutului. Treptat, îşi regăsea bucuria de a trăi, ba chiar şi o anume linişte interioară.

Acceptase moartea lui John ca pe aceea a unui prieten drag, plecat într-o lungă călătorie, dar a cărui dulce amintire nimic nu o putea şterge.

Îi rămase totuşi întipărită în minte graba de a pleca din Cipru a lui John ca o întrebare fără răspuns. Ştia că mai devreme sau mai târziu, tot va trebui să afle adevărul. Un adevăr care era, în mod sigur, dureros.

După câteva săptămâni, se întoarse şi Clement, într-o după-amiază însorită. Îl văzu trecând prin faţa vilei şi se întreba dacă o va trimite pe Electra s-o anunţe de sosirea lui sau dacă va veni el însuşi să-i spună. Era sigură că dorea să ştie când va pleca: noul intendent va trebui să stea undeva.

Veni puţin mai târziu, însoţit de Jamie, mândru nevoie mare că devenise Fratele cel Mare, adică un omuleţ. Nu era încă un om în toată puterea cuvântului.

— Îmi pare rău, începu el brusc.

Caroline îi răspunse cu o uşoară înclinare a capului. Tăcerea se instală între ei. Senzaţii violente şi contradictorii o încercau şi se simţea parcă prinsă într-un vârtej. Clement nu-i era prieten. Prietenia era ceva imposibil între ei. Nici măcar o absurditate, ci ceva care nu avea cum să se întâmple. Între ei nu putea fi decât iubire sau ură.

— Presupun, adăugă el cu asprime, că dacă am venit singur, informaţiile tale cu privire la căsătoria mea sunt eronate?

— Aşa era scris în ziar, se apără Caroline, iritată.

— Da, ca şi alte informaţii.

— Acum sunt la curent.

— Nu puteam să-ţi vorbesc atunci despre toate astea, zise el pe un ton la fel de rece. Era un moment delicat pentru vărul meu. Da, e vorba de vărul meu, puţin mai tânăr decât mine. Am crescut împreună. A fost întotdeauna o companie foarte plăcută. Un băiat frumos şi fermecător. Prea, chiar.

— Şi prea bogat, nu-i aşa?

— Nu, din păcate pentru el şi pentru... „prietenele" lui. Numai eu eram într-o asemenea situaţie. Dar, pentru că numele ăsta sună ciudat în engleză, ne-au confundat. Adică, au crezut că suntem una şi aceeaşi persoană. Zvonurile se răspândesc repede când e vorba de oameni bogaţi. Mai ales dacă sunt celibatari. Şi l-am văzut de mai multe ori suferind din cauza acestei confuzii. Unele tinere s-au îndrăgostit subit de el. Pentru a-l uita la fel de subit, după ce aflau adevărul. Dar a reuşit întotdeauna să iasă cu demnitate din asemenea încurcături.

— În afară de cazul Dority Robbins, nu-i aşa?

— Da. A mers mai departe decât celelalte. A pus mai întâi ochii pe mine, căci a reuşit să obţină informaţii exacte despre noi şi despre situaţia mai puţin strălucitoare a celuilalt Clement. După aceea, a fost o nimica toată să se servească de omonimie.

— De ce nu mi-ai spus toate astea?

— De ce n-ai avut încredere în mine? De data asta, nu se mai lăsă păcălită:

— Răspunde-mi la întrebare. De ce?

— Pentru că era un moment dificil, ţi-am mai spus.

Clement tocmai o întâlnise pe Gillian a lui. O iubea. O singură greşeală ar fi putut să strice totul.

— Ăsta nu-i un motiv. De ce m-ai ţinut la distanţă?

— Dar tu cum m-ai încurajat? Când am venit pe insulă, eram decis să-ţi vorbesc, dar te-am găsit în braţele altuia.

— E fals.

— Sau cât pe ce să cazi în braţele altuia.

— Nu-i adevărat.

— Şi eu de unde era să ştiu? Mi-ai vorbit despre John, mi-ai spus că l-ai iubit cândva. În urmă cu şapte ani, ştiu, dar cu timpul, totul devine din nou roz. De unde era să ştiu?

— M-ai aruncat practic în braţele lui.

— După cum ţi-am spus, îmi părea rău pentru el. Te iubea din toată inima şi când ai aflat ce e dragostea…

— Eu nu-l iubeam, protestă ea.

— Te-ai căsătorit cu el.

— După ce-am aflat de căsătoria ta…

— Ţi-ai revenit destul de repede, nu-i aşa?

— Poate că da, îi răspunse cu tristeţe. După o clipă de tăcere, adăugă:

— Am fost sfătuită… n-am să-ţi spun de către cine, totul pare o prostie, o asemenea dovadă de slăbiciune.

— Sunt la curent. Prietenul tău, medicul mi-a vorbit despre subiectul ăsta.

— O!

Se simţi uşurată.

— Vei rămâne aici?

— Depinde.

— Da, desigur, noul intendent. Trebuie să aştepţi să-şi ia postul în primire.

— Dar tu?

— Mă întorc în Anglia… Poate că voi face o escală în Gibraltar. Te deranjează dacă mai rămân până când Susan va putea să-l ia din nou în primire pe micuţ?

— Poţi să rămâi, desigur.

Tonul vocii lui era în continuare neutru. Caroline dorea să afle adevărul despre John prin toate mijloacele posibile, aşa încât continuă:

— John era foarte nervos înainte de accident. Îl vizitase cineva. Un străin. Clement, dacă ştii ceva, spune-mi, te rog.

— Nu te poţi mulţumi cu rolul de văduvă înlăcrimată, nu-i aşa? spuse el pe un ton glacial

— Trebuie să ştiu, pentru că…

Trebui să se oprească puţin, deoarece avea un nod în gât din pricina emoţiei.

— Dacă John a ajuns într-o situaţie delicată, pesemne că e din cauza mea. Ştia că nu-l iubesc, dar insista să-mi facă tot felul de cadouri costisitoare. De unde să ia atâţia bani? Iar eu mă căsătorisem cu el să-l fac fericit, dar, nu era deloc.

Clement înţelese în cele din urmă durerea şi ruşinea ei, întrucât abandonă imediat masca răcelii.

— Nu-ţi mai face griji acum, o sfătui el. Dar mă tem că-ţi cer în zadar asta. Am să-ţi spun adevărul: John avea probleme cu justiţia. De mai mulţi ani. Oriunde se ducea, contacta tot felul de… datorii. Ultimul lui loc de muncă…

Clement nu apucă să-şi termine fraza.

— Era organizaţia de ajutorare. John îşi pusese toţi banii acolo.

— Nu, nu chiar.

— Nu? Dar atunci…

— A luat banii, spuse el cu părere de rău. Trebuia să afli asta. Nu din pricina ta era atât de neliniştit, ci pentru că îi era teamă şi avea mustrări de conştiinţă. Avea şi el slăbiciunile lui, dar fondul sufletesc rămăsese pur, imaculat. Dacă n-ar fi fost aşa, n-ar fi existat episodul Jamie.

Caroline îşi aminti de ultimele cuvinte pe care le rostise John şi de felul în care-l salvase pe Jamie. Şi-şi pierduse

viaţa. În acelaşi elan de generozitate, salvase această fiinţă pe care era gelos. Pentru a face asta, a uitat de el însuşi şi din această pricină a murit, fără nicio urmă de amărăciune.

— Bărbatul care a venit făcea parte din…

— Da.

— Ce se va întâmpla cu datoriile lui?

— Vor fi şterse. Aşa se întâmplă după un deces.

— Nu cred.

— Crede, totuşi, îi ripostă pe un ton aproape dur.

— Vor fi şterse datorită ţie, nu-i aşa?

— Crede şi tu, o dată în viaţa ta, ai încredere.

— Iar ce i-ai dat, trebuie recuperat. Aş vrea să vând cadourile pe care mi le-a făcut şi să-ţi înapoiez banii, adăugă ea cu sfială. Era absolut necesar să clarifice totul şi să îndrepte greşelile trecutului, nebuniile tinereţii. Acum, se simţea capabilă de asta.

Se obişnuise cu izbucnirile de mânie ale lui John, dar felul în care reacţionă Clement o uimi.

— Dar cum de îţi permiţi să-mi vorbeşti aşa? strigă el.

— Mă comport cu tine exact cum te comporţi şi tu cu mine.

— Te comporţi ca un copil! Nu eşti mai matură decât la şaptesprezece ani. Deşi timpul a trecut, n-ai învăţat mare lucru. O, Doamne, Caroline.

— Ia te uită, e pentru prima dată când îmi spui pe nume. Trecu sub tăcere faptul că îi spusese «dragă», cândva, pe Insula Vineri.

— Nu mi-a plăcut niciodată numele ăsta. Mi s-a părut prea copilăros. Dar, la urma urmei, ţi se potriveşte.

După ce rosti aceste cuvinte, plecă din încăpere, lăsând-o pe Caroline stupefiată. Dar, în mod paradoxal, nu era deloc mânioasă pe Clement.

***

Caroline rămase cu Jamie în căsuţa din păduricea de pini până în ziua în care părinţii micuţului o căutară: puteau, în sfârşit, să-l ia acasă.

— Ne vom putea aşeza toţi trei la umbra Stejarului Regal? întrebă Jamie. În plus, îmi place foarte mult drumul ăla, spuse Jamie, vesel.

Crezând că se referă la ei doi şi la Urs Albastru, Caroline acceptă. La urma urmei, nu făceau decât un mic ocoliş.

Dar, a doua zi dimineaţă, în timp ce cobora pe alee cu Jamie, îl văzu pe Clement aşteptând la volanul Land Roverului.

— Ce cauţi aici? întrebă ea, tulburată.

— Nu ţi-am spus, mătuşă Caroline, că plecăm toţi trei?

— Credeam că vorbeşti de Urs Albastru.

— El e prietenul Cynthiei, acum. Eu m-am făcut mare. Pentru o bună bucată de drum, Jamie se dovedi foarte calm. Nu făcu niciun comentariu cu privire la restaurantul care avea deviza «Meniu bogat». De obicei, dorea să ştie dacă patronul era bogat sau dacă trebuia să fii bogat ca să intri.

Dar, în cele din urmă, vorbi aproape neîncetat tot drumul. Caroline înţelese că ascundea în acest fel faptul că-i era teamă de întâlnirea cu noua lui familie.

— Nu ştiu prea multe despre fete, dar sunt sigur că Cynthia se va înţelege de minune cu Urs Albastru. Dar Xenis nu-l va avea decât pe noul ursuleţ... Poate că nici el nu-l va iubi.

— Nu-ţi face griji. Xenis îşi va găsi un prieten. Ca noi toţi. Avem prea multă nevoie de prietenie.

— Ba tu n-ai, tăgădui el. N-ai nevoie de aşa ceva.

— Ba da. Am şi găsit-o.

Jamie nu mai scoase niciun cuvânt din pricina surprizei. Îl credea, sincer, pe Clement deasupra acestui gen de lucruri.

— Era cineva de felul lui Urs Albastru?

— Nu.
— Un om, atunci?
— Da.
— Are un nume?
— Toţi avem un nume.
— Care era numele lui?

Clement trebui să fie foarte atent la drum, dar spuse în cele din urmă:

— Alison.
— E numele unei fete, nu-i aşa?
— Nu, Jamie, e numele unei femei.
— Te mai vezi cu ea?
— Mă mai văd, spuse ceva mai tare.

În timp ce vorbea, se uita în oglinda retrovizoare, căutând privirea Carolinei. «Alison», spuneau ochii lui albaştri. Apoi:» Alison, dragă». Nu imediat. Nici a doua zi. Nici în ziua următoare. Peste puţin timp. Şi pentru totdeauna.

Privirile lor se încrucişară. Vinerea Râsetelor trecuse. Ca şi Sâmbăta Lacrimilor.

Ea îi zâmbi. Făcu şi el la fel. Simţeau aceeaşi complicitate ca altă dată, dar întărită de încercări. Dialogul tăcut pe care un bărbat şi o femeie îl ţeseau în doi. Ca şi cum se găsea într-un vis frumos, Caroline îl auzi pe Clement adresându-i-se lui Jamie:

— Ştiai că mâine începem o nouă săptămână?

Sfârşit